VIOLA LARSEN

Un bărbat romantic

Traducerea si adaptarea în limba română de: SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
M-94

Capitolul 1

- Nu-mi place că e roşcat, zise Rae.

- Nu e roşcat, e şaten, o corectă Whitney, care îşi unse o felie de pâine cu unt, şi muşcă din ea. Poate că are o tentă roşcată, dar exact asta îi dă ceva farmec. Să ştii că mie îmi place.

- Ce preferi tu de fapt, este culoarea banilor săi...verde, un verde tot mai atrăgător, pe măsură ce cresc şi ei.

- Asta e cireaşa de pe tort, nu? chicoti Whitney, cu ceaşca de cafea în mână. Paula, o încălzeşti te rog? Sau şi mai bine, adu-mi una proaspătă.

Paula îşi şterse palmele, după care goli cana şi o reumplu, în timp ce cele două surori continuau să se amuze.

- N-ar trebui să-ţi faci mari speranţe, draga mea. E la San Diego pentru meciul de polo pe iarbă, n-o să te vadă.

Paula trăgea şi ea cu urechea, amestecând în tigaie. Campionatul de polo pe iarbă din San Diego avea loc în fiecare

octombrie, cu sponsorizare, si ţinea prima pagină a ziarelor de ceva vreme. Acum, când iahtul Vandercamp era ancorat la Clubul de Iahting din oras, si că tot îl zărise de departe pe Brad Vandercamp, care avea să participe, acesta din urmă devenise subiectul principal. Si nu pentru că i se zicea prinţul jocului de polo! Ci, după cum observase si Rae, din cauza banilor săi. Tipul era disponibil, atrăgător, si singurul moştenitor al milioanelor familiei Vandercamp. Sau miliardelor?

întreg orasul San Diego fierbea si toată lumea se simţea onorată de prezenţa lui. Cel puţin cei din elită, care practicau de obicei astfel de sporturi si pe care-i găseai întotdeauna la balurile organizate după eveniment.

- Să vezi că o să-l am! decretă Whitney.

Paula, sesizând licărirea din ochii acesteia, găsi si ea de cuviinţă să aprobe. Nu că tânăra ar fi fost frumoasă - avea buzele prea mari, prea voluptuoase, iar nasul...

"Devin rea" îsi zise Paula trăgând tigaia de pe foc, apoi trecu în baie să aleagă hainele de spălat. Whitney avea propriul farmec personal, cu părul ca de abanos si ochii negri senzuali. însă ceea ce-i atrăgea pe bărbaţi la ea era mai ales încrederea de sine. Da, tipa avea să-l cucerească pe prinţ, spre invidia lui Rae si.

- Unde s-a dus fata aia? întrebă doamna Ashford cu glas tare.

Paula scăpă lenjeria si fugi spre bucătărie.

- Ah, iată-te! De ce nu mi-ai adus cafeaua în

cameră?

- îmi cer scuze, doamnă, cedeam că încă dormiţi.

- Vai, capul meu! si Mamie Ashford se trânti, cât era de mare într-un scaun, cu palmele la tâmple. Cum ar putea cineva să doarmă cu tot zgomotul din casa asta? Fetelor, nu puteţi oare să încetaţi cu chicotelile şi s-o lăsaţi pe mama voastră să se odihnească puţin?

Fetele îşi cerură scuze, dând vina una pe cealaltă. Paula îi aduse un pahar cu suc de roşii şi o aspirină presată în el.

- Poate vă ajută; şi vă aduc imediat şi cafeaua.

- Mamă, sper că n-ai de gând să te plângi acum de o migrenă, zise Whitney. Ştii că azi mergem la cumpărături.

- A, sigur, zise şi Rae, Whitney trebuie să-şi cumpere rochia de bal cu care vrea să-l dea gata pe prinţul ei!

- Dacă ai chef de ...

- Fetelor! Capul meu.. .Şi parcă mă ia cu ameţeli. Cred că e ceva de la stomac. Vreau şuncă, şi Paula, fă-mi te rog pâinea ta cu scorţişoară.

- Imediat! se grăbi fata, sperând să nu mai piardă din cursuri.

Dacă termina cu spălatul vaselor şi cu paturile până la
douăsprezece, ajungea la timp. Asta doar dacă plecau toate, înainte ca doamna Ahford să-i dea o altă sarcină. Spera din tot sufletul ca migrena asta să nu le împiedice repriza de cumpărături.

Spre norocul ei, trei ceşti de cafea şi un mic dejun copios făceau minuni. Sau poate faptul că aduseseră în discuţie numele lui Vandercamp.

- E atât de bogat! Şi are sânge englezesc! visa Mamie Ashford cu ochii deschişi, parcă tot tânără şi-şi punea aceleaşi speranţe ca
fetele ei.

- Si arată extraordinar! completă Whitney.

- La fel ca bunicul său! zise mama. Si e la fel de păcătos!

- Adică?

- O fată frumoasă nu-i scapă! Trece din floare-n floare, ca bătrânul. Cyrus Vandercamp, bunicul, a început să facă avere din comerţul de căi ferate. Dar se zice că si-a pierdut mare parte din bani cu vedeta aia din anii treizeci. Care, trebuie să vă spun, nu se purta deloc ca o doamnă! Iar el practic si-a părăsit familia. Am auzit că a fost mare scandal.

Rae declară că nu s-ar încumeta la un asemenea bărbat.

- Odată ce-mi pun inelul pe deget, pufni sora ei, Brad Vandercamp poate să aibă câte amante o pofti.

Doamna Ashford încuviinţă că inelul era baza. Din fericire, ambele ei fete erau niste doamne adevărate si nu se mulţumeau cu puţin. Spera însă ca prinţul să-i semene mai degrabă tatălui său.

- Cum de n-a urmat exemplul tatălui?

- Niciodată n-a dat apă la moara presei de scandal.

Mi se pare că era angajat în afaceri cu aur, cu petrol si alte asemenea, mai puţin în aventuri cu femei. A transformat afacerea de căi ferate în miliarde. S-a căsătorit cu o fată dintr-o familie foarte modestă. Se zice că a transformat domeniul Balmor, al socrilor săi, care stătea să pice, într-un castel. Si cât mi-ar plăcea să-l văd!

- Nu se stie niciodată, zâmbi Whitney. Parcă ziceai că are ochi pentru fetele drăguţe?

- Da, şi exact asta eşti. Mult mai răsărită decât celelalte care au să se ţină după el. N-ar trebui mai întâi să trecem pe la magazinul de cosmetice? Nu cred că ne grăbim.

Şi plecară, într-un final. Paula reuşi să termine cu rufele murdare, să cureţe bucătăria şi să aerisească dormitoarele înainte de ora unsprezece. încă o jumătate de oră se aranjă, apoi plecă spre universitate.

Fata visase să devină medic veterinar de când se ştia. Iubea animalele, de la cea mai mică fiinţă, până la caii de la ferma din Wyoming, unde tatăl ei era grăjdar, iar mama bucătăreasă. încă de când învăţase a citi, se cufundase în poveştile lui James Herriot, renumitul veterinar, care se ocupa de oile şi de turmele din ţinutul Yorkshire. Ori de câte ori avea ocazia, mai făcea muncă voluntară pe lângă vreun medic. Ea şi Toby, fiul valetului, plănuiau să se căsătorească şi să-şi întemeieze o herghelie pe cont propriu. El avea să dreseze caii de curse, ea să-i oblojească. Acest vis

durase în primii doi ani de liceu. După care, în toamna următoare, Toby se îndrăgostise până peste cap de o boboacă, pe nume Cynthia. Paula se văzu eliminată din plan pentru tot restul vieţii. Disperată, aproape că făcuse o criză nervoasă, pe punctul de a abandona studiile.

însă unchiul ei, Lew, o împiedicase. în aceeaşi vară, într-o vizită la fermă, îi ţinuse un lung discurs.

- Toby e doar un bărbat din alte milioane. înrădăcinată aici cum eşti, n-ai avut niciodată şansa să vezi pe altcineva. Şi încă mai ai un vis de împlinit. Toby n-are nimic a face cu cariera ta de veterinar. Asta depinde doar de tine.

Si avea dreptate. Cariera nu i-o construia nimeni, si niciun bărbat n-avea s-o împiedice să devină un medic bun. Astfel că fata începu să studieze si mai cu sârg, recuperă toate restanţele si termină la timp. însă creditele acumulate nu-i ajungeau să obţină o bursă de specialitate.

Din nou se aflau în pragul dezastrului. Pe tatăl ei tocmai îl lovise o boală grea, care micsoră bugetul, astfel că pespectivele ca ea să meargă mai departe erau cam sumbre. Tocmai dezbăteau problema, când apăru din nou acelasi unchi, Lewis Grant. Se oferi să plătească jumătate din sumă, dar nici asa nu-i ajungea.

- Cred că Paula va trebui să facă ceva treabă pe la fermă anul acesta, zise Hank, tatăl ei. Poate s-o ajute pe maică-sa.

- Mai degrabă te ajută pe tine.

Paula surâse. Bineînţeles că Pop n-avea să-i aprobe serviciile, însă ea se simţea mai în largul ei călare pe un cal si în preajma animalelor, iar de câteva ori chiar ajutase la potcovirea unor mânji.

- Ai dreptate, mai bine îl ajută pe Pop.

- Nu înţeleg de ce cineva îsi doreste să stea mai degrabă afară în ploaie decât într-o bucătărie bine încălzită, scutură Lew din cap.

- Fiecare cum îi place, zise Paula.

îsi aminti că de ceva timp Lew părăsise viaţa de fermă pentru cea de oras. Orice oras. După ce se perindase prin mai multe locuri, pe la mai multe firme, se stabilise în sfârşit ca şofer la familia Ashford din San Diego, California.

- Acceptăm să plăteşti taxele, dar nu şi camera, zise mama fetei.

Facultatea se afla la mulţi kilometri distanţă, peste munţii cu crestele acoperite de zăpadă pe timp de iarnă.

- încă mai ai păsărici cu medicina veterinară? se uită unchiul spre nepoată.

Ea dădu din cap.

- Atunci, poate vii la San Diego cu mine şi te duci acolo la şcoală.

Părinţii ei făcură ochii mari. Ce diferenţă era, totuşi?

- Are casă şi masă. Iar servitoarea familiei Ashford tocmai şi-a dat demisia. Ai ceva împotriva muncii de

jos? se uită spre Paula.

- Adică la ceea ce am făcut toată viaţa?

- S-ar putea să-ţi pun o vorbă. Nu promit nimic, dar poate poate. Iar bătrânul e chiar un bărbat foare cumsecade. Poate chiar te lasă să ajungi la timp la ore.

Paula deja privea problema plină de speranţe. Universitatea din San Diego.

- Are programe pentru veterinari?

- Nu ştiu, ezită Lew. A, ba da. Acolo l-am dus pe câinele familiei când a fost bolnav.

- Perfect! se bucură fata. Adică.. .dacă intru; apoi privi spre tatăl ei, citindu-i avertismentul în ochi.

- N-o să fie pe roze, si o să stai departe de casă.

- Am să fiu eu cu ea. Doar sunt nasul fetei.

Hank îsi dădu acordul iar Paula îi sări de gât.

- Mulţumesc, mulţumesc, de mii de ori mulţumesc. Ce noroc am! Am un unchi-zână.

- încă n-am ajuns acolo, o potoli Lew. Ar fi bine să-l sun pe bătrân. O să-i spun că am o nepoată foarte desteaptă care vrea să urmeze scoala de veterinari si are nevoie de o slujbă. îmi e dator. După ce-l conduci acasă beat mort si-l pui în pat.

Iar domnul Ashford, care încuraja tinerele talente, nu obiectă nimic, ci acceptă ca fata să lucreze în casa lor, si să-i acorde timp pentru orele de curs. Ba chiar, fiind un om influent, îi putea pune o vorbă. O sfătui să-si pună la punct toate actele, după care el va lua legătura cu decanul.

- Lew, esti genial! strigă Paula, îmbrăţisându-l.

- Poate n-ai să mai spui acelasi lucru când ai să cazi pe mâna doamnei Ashford. Niciuna din celelalte slujnice n-au rezistat mai mult de câteva săptămâni. E rea. Si încă ceva. adăugă studiind-o. Arăţi prea bine. Poate că ar trebui să-ţi mai faci ceva la faţă.

Iar figura lui parcă încerca să găsească vreun cusur trupului firav al fetei, buclelor ei blonde si ochilor de un albastru fermecător.

- Ce are a face? se miră fata.

- Doamnei Ashford nu-i place ca cineva să-i întreacă fetele în frumuseţe.

- Nu înţeleg.

- Sunt.. .cum se zice? Laptele şi mierea femeii. Le preţuieşte mai mult ca pe ochii din cap, şi le vede mai frumoase ca oricine. Sunt din înalta societate, ştii bine, deci are planuri mari. încât ambele trebuie să pună mâna pe cea mai bună pradă.

- Pentru Dumnezeu, ce am eu a face cu asta? Dacă sunt menajeră, nici măcar nu voi socializa cu ele!

- Mda. Oricum, mă bucur că te-a angajat chiar fără a te vedea la faţă.

Influenţa lui Angus Ashford îi asigură fetei admiterea în aceeaşi toamnă, şi obţinu şi permisiunea de a merge la ore, în ciuda protestelor soţiei stăpânului casei. De fericire, lucra de zor toată dimineaţa şi de multe ori şi până seara foarte târziu ca să nu lase nimic de izbelişte. Chiar şi doamna Ashford începu să aibă încredere în ea.

însă după un an, când domnul Ashford muri în urma unei crize de ficat, Paula încă nu avea certitudinea că doamna o va păstra în casă. Şi totuşi, soarta fu blândă cu ea. Se pare că Angus Ashford fusese nu doar un alcoolic înveterat, dar şi un împătimit al jocurilor de noroc, care nu prea ştia să-şi investească banii cu folos. La moartea sa, soţia află că familia avea conturile cam pe terminate. Astfel, încercă să scape de grădinar şi de femeia care venea săptămânal să spele rufe şi să facă ordine.

Aparent superficială, doamna Ashford nu era deloc proastă. Ştia foarte bine cine lucra şi cine nu. îl păstră pe Lewis ca şofer, grădinar şi valet, Paula deveni bucătăreasă, femeie de serviciu şi
servitoare în acelasi timp. Plus o mică mărire de salariu.

Tânăra nu se plângea. Era obisnuită cu munca mai dificilă. "Noroc că nu mi s-a cerut să renunţ la cursuri" gândi ea în după-amiaza cu pricina, când ajunse la cursul de chimie.

La plecare, Link, unul din băieţii din grupul de la laborator, o prinse de braţ.

- Paula, unii dintre noi mergem să facem o partidă de volei si apoi la o pizza. Vii?

- Mi-ar plăcea, Link, dar n-am timp. Scuze.

- Hei, n-ai niciodată timp, pufni Link si se depărtă cu cei din grup.

Paula îi urmări nostalgică. Ce putea face, însă? Trebuia să ajungă la timp acasă, ca să pregătească

cina.

Si totusi, sentimentul de părere de rău nu si-l putea înfrâna deloc. în aceesi seară, după cină, regretele i se amplificară urmărindu-le pe fetele Ashford cum îsi etalează achiziţiile zilei. Whitney purta o rochie neagră de lână la meci, apoi se schimba în costum mai pretenţios, care cu siguranţă va face furori.

- Culoarea mi se potriveste asa de bine cu ochii, nu? o întrebă pe Paula. Dar va trebui să iei puţin înăuntru la umeri. nu foarte mult, chicoti. Nu vreau să stric prea mult crăpătura care o să-l dea pe spate!

Rae încercă si ea să ajungă la oglindă, peste celelalte două.

- Paula, rochia mea albastră îţi place? Si te rog să-mi aranjezi tu părul pentru bal; stii tu cum, asa ca săptămâna trecută.

Fata le lăudă pe amândouă, si promise să le aranjeze, încercând să nu-şi arate invidia ce începuse a o măcina. A doua zi însă, în timp ce lucra la rochie, se opri visătoare cu degetele pe material. Niciodată nu îmbrăcase un asemenea costum. Cum i-ar fi stat oare?

De ce să nu încerce? Celelalte ieşiseră să mai facă alte cumpărături. Doar nu făcea niciun rău nimănui!

Dezbrăcă repede blugii şi cămaşa de pe ea, intră în materialul moale şi trase fermoarul. Deşi mare şi lungă, ridică rochia la poale pentru a putea face câteva mişcări, ca Whitney.

Apoi se apropie de oglindă. Oare pe ea o avantajau

ochii? încercă să se strâmbe. Fără succes - avea ochii prea mari. Dar se potriveau cu rochia, nu? Putea paria că dacă ar fi apărut astfel îmbrăcată la bal, el s-ar fi uitat la ea, privirea lui ar fi întâlnit-o pe-a ei, şi ar fi dansat mult.

La naiba, mai bine termina cu prostiile. Poate mai şi rupea rochia, şi atunci va trebui să plătească bani buni pe ea. Şi de ce mai zăbovea acolo? De ce pierdea timpul aiurea? Niciodată nu-şi va permite o asemenea rochie. Şi oricum, unde s-o poarte? Doar nu mergea la niciun bal, şi nici el n-o va invita vreodată la dans. Şi totuşi, de ce se gândea tocmai la el? Nu era nici măcar un prinţ adevărat. Dar nici nu-i păsa.

Se dezbrăcă şi-şi reluă lucrul.

La început, când venise la San Diego, Paula se angajase si la o firmă de catering. Serile le putea petrece de bunăvoie de multe ori si putea astfel câstiga ceva bani în plus. încerca să pună cât mai mult deoparte pentru clipa în care avea să intre la scoala de veterinari. însă odată cu suplimentarea atribuţiilor la familia Ashford, nu prea mai găsea timp si pentru alte treburi.

- Nu cred că pot ajunge, îl anunţă ea pe Hary, seful ei, când acesta o sună pentru o petrecere la care asigurau mâncarea. Fetele se duc undeva si o să vrea să le pregătesc.

- OK. Dar nu se duc mai întâi la o cină sau ceva? Toată lumea face asa.

- Ba da.

- Păi, atunci ai timp. Nu mă interesează dacă întârzii puţin. Paula, chiar am nevoie de tine.

- Nu poţi coopta pe altcineva de data asta?

- Dar n-am uniformă - seful era foarte pretenţios în ce priveste costumaţia, si găsise exact o uniformă pe măsura Paulei.

- Bine. încuviinţă ea, simţindu-se oarecum vinovată că avea uniformă; în plus, se plătea foarte bine.

Nu dorea să meargă, fiind foarte obosită. însă o dată ajunsă acolo, făcându-si de lucru pe la mese, îi trecu si oboseala si toate. într-un fel sau altul, petrecerea o înviorase. Costumele viu colorate, feţele care vorbeau, râdeau si dansau din spatele unor măsti, o fascinau. Ritmul muzicii ajungea până la bucătărie, făcând-o să tânjească după ceva distracţie. închise ochii si-si dădu capul pe spate, începând să fredoneze melodia, ţopăind în jurul mesei. Nu auzi uşa deschizându-se şi nici nu băgă de seamă că este privită.

- Perfect. O minunăţie, o întrerupse o vocea gravă. Dar nu se cade să dansezi singură.

Paula se opri numaidecât. în ciuda măştii, îl recunoscu imediat. Era mult mai chipeş decât în ziare, cu părul de cupru.

- Ah, îmi cer scuze, murmură ea, roşind. Eu.. .Pot să vă ajut?

- Sigur că da, şi-i întinse o mână. îmi acordaţi acest dans, domnişoară?

- Nu, râse ea. îmi pare rău, dar nu sunt invitată. Lucrez aici.

- Da? Păi, să vedem, şi ochii de chihlimbar din spatele măştii licăreau voios; apoi, nu se ştie de unde, scoase o mască. Poftim. Acum eşti invitata mea. Dansăm?

Nu-i putea rezista. Bărbatul o trase aproape, şi timp îndelungat, tânăra nu mai simţi altceva decât îmbrăţişarea lui. Mirosul plăcut de loţiune de ras, şi mişcările lui sigure care o conduceau pe ritmul muzicii. Ea îl urma cu eleganţă, abandonându-se, eliberându-se în mijlocul acelei mulţimi multicolore de costume.

De undeva, un orologiu bătu miezul nopţii. Muzica se opri şi cineva strigă:

- Măştile jos!

Dumnezeule, şi ea se afla exact în mijlocul sălii.

Bărbatul se aplecă spre ea, cu braţul după gâtul ei, atingându-i buzele cu ale sale.

- E timpul să te demascăm, micuţa mea!

Printr-o miscare rapidă, fata îsi luă tălpăsiţa, însă lănţisorul de aur de la gât îi căzu în învălmăseala creată.

- Stai, asteaptă!

Prea târziu. Fata dispăruse în mulţime. Singurul lucru ce-i rămăsese bărbatului era acel lănţisor subţire de aur. Deznădăjduit parcă, începu s-o caute. Poate era în camera unde.

- Brad Van, dă-ţi jos masca! îi blocă accesul fata gazdei, prinzând de mască. Nu puteai păcăli pe nimeni,

oricum. Cu toţii stiam că esti tu.

- Da? zise el si măsură costumul interlocutoarei, împodobit cu solzisori ca ai pestilor care străluceau aprins. Păi, micuţa mea sirenă. si încercă să-si aducă aminte numele ei - nu toţi suntem la fel de inteligenţi ca tine.

- Indiferent de inteligenţa unora, interveni o a treia persoană, nu-ţi puteai ascunde smocul roscat.

- La fel cum nici tu nu-ţi puteai ascunde ochii. "Senzuali si foarte grăitori", gândi el.

- Deci, m-ai recunoscut! sări Whitney, fericită. Ia spune, mă caracterizează?

- Ba bine că nu. Sunt atât de...de.expresivi, zise el cu mintea la ultimul dans.

Fata din braţele lui fusese usoară ca o pană, iar buclele ei blonde aveau un parfum discret de prospeţime, mai îmbietor ca orice altă aromă. Trebuie s-o caute, s-o întrebe.

- Hai cu mine, îl trase sirena, să bem ceva. în câteva minute
se serveşte micul dejun.

Adică ea va servi, medită el între cele două femei.

Din păcate, masa consta de fapt într-un bufet suedez, câţiva ospătari mişunând în jurul invitaţilor. Nici urmă de figura aceea firavă şi delicată ce se ascundea sub costumul unei servitoare. Nici urmă de bucle blonde prinse sus cu danteluţă, sau de ochi albaştri jucăuşi.

- N-ai nimc în farfurie. Ia, încearcă asta, şi femeia

căreia îi lăudase ochii îl servi cu un cârnat. îţi place? la care el încuviinţă din cap. Bun; ce omletă vrei?

- Hai, creolo, strigă Carl, cel mai bun prieten şi coleg de echipă al lui Brad, arată-i cum ne mişcăm noi în San Diego! şi-l bătu pe Brad pe spate. Unde ţi-a fugit mintea? şopti apoi.

"La bucătărie" îşi zise el, urmărind cum i se pregătea omleta. Oare acolo era ea? Mai bine nu intra să întrebe cine şi-a pierdut lănţişorul, apoi să întrebe de nume şi adresă.

Oricum, mai târziu. O va găsi în final. Deocamdată, lănţişorul rămânea la el în buzunar.. .ca o promisiune.

Capitolul 2

- Nimeni nu stia cine este, dar avea costum de servitoare.

- Poate chiar era o servitoare.

Paula simţi că-i stă inima în loc, si se opri în hol, ascultând. Le auzea foarte clar pe surori, comentând noaptea balului în camera alăturată, în timp ce se schimbau pentru primul meci. De-ar fi stiut ele.

- Fii serioasă. Cum să fie o servitoare? zise Rae. Era o invitată. Avea si o mască. Si.

Nu reusi să continue căci se auzi un strigăt ascuţit pe hol.

- Paula! Unde-o fi fata aia? se plângea Mamie Ashford.

- Chiar aici, se grăbi fata. întindeţi-vă si lăsaţi siropul să-si facă efectul, apoi îi aranjă pernele si-i mai puse o compresă rece pe frunte. Gata, o să vă simţiţi mai bine.

- Capul meu. Nici nu stiu cum o să ajung la întrunirea aia.

- Ajungeţi. Acum, odihniţi-vă. Mă întorc să vă ajut să vă
îmbrăcaţi.

O compătimea pe femeia nevrotică. Nu-i era uşor să-şi limiteze bugetul cu toate costumele necesare pentru a onora toate invitaţiile primite, vitale atât ei cât şi fiicelor sale. Văzând-o că aţipeşte, tânăra trase draperiile şi ieşi tiptil din cameră.

- Paula, unde mi-e rochia? o abordă Whitney.

- E aproape gata, şi coborî s-o termine cât mai repede.

Când sfârşi, se înfiinţă în camera lui Whitney şi o găsi şi pe
Rae cu două rochii în mână.

- Pe care s-o port?

Sora ei nu-i răspunse, concentrându-se să-şi aplice corect machiajul.

- Mi-a spus că am ochi foarte expresivi, visa ea.

- Pun pariu că nu te-a privit cum a privit-o pe cealaltă, remarcă Rae, ca să-i facă în ciudă. Oare cine o fi? Nu-mi amintesc de nimeni care să fi fost îmbrăcată în servitoare. Tu?

- Erau cam multe primprejur, continua Whitney să se admire în oglindă. Poate că vreuna dintre ele s-a furişat pe ringul de dans. Le stă în fire. la care Paula înghiţi în sec.

- Ti-am spus doar, comentă Rae. Era o invitată. Iar Brad o cunoştea foarte bine. Felul cum o strângea în braţe.

- Parcă ai spus că n-ai văzut-o.

- Sylvia a zărit-o. Ea şi Rod dansau chiar lângă ei, şi Sylvia mi-a povestit că o privea de parcă numai ea ar fi fost în toată încăperea, iar când a sărutat-o.

-A şi sărutat-o? se întoarse brusc Whitney, iar Paula îşi pierdu
răsuflarea.

- Chiar acolo, pe ringul de dans.

- Fleacuri, pufni sora ei. Nu citesti ziarele? întotdeauna îl vezi sărutând pe vreuna.

Paula, care înţepenise, încerca acum din răsputeri să-si revină. într-adevăr, ce însemna un simplu sărut pentru Brad Vad? Nici măcar pentru ea nu era de mare însemnătate.

- Deci, Paula, care dintre ele? Cea verde sau cea galbenă?

Tânăra o sfătui s-o poarte pe prima, în timp ce Whitney căzu
în meditaţie.

- Deci, Sylvia i-a văzut.. .înseamnă că o cunoaste.

- Nu, n-o cunoaste. A zis că atunci când lumea a început să-si dea măstile jos, femeia, în mod miraculos. a dispărut. L-a întrebat si pe Rod dacă i-a prins chipul, însă nici el n-a văzut-o. Se uita la picioare.

Paula se strâmbă. Discuţia începea s-o deranjeze.

La naiba! Oricum n-aveau s-o suspecteze tocmai pe ea, fiindcă nici măcar nu stiau că se afla acolo. Stiau că mai lucra ocazional pentru Hary, de multe ori chiar la gazdele pe care ele le onorau. Dar, slavă Domnului, mai tot timpul erau prinse cu alte ocupaţii ca s-o mai urmărească si pe ea; chiar si-acum, când fusese sub nasul lor.

- Poftiţi, îi înmână lui Whitney rochia.

- Nu, zise fata, fără măcar a se uita la modificări. M-am răzgândit. Adu-mi-o pe cea rosu-închis, cu fusta scurtă.

Paula se conformă. Apoi prinse părul lui Rae cu o esarfă verde, după care aranjă şi gentuţa lui Whitney cu cele trebuitoare pentru machiaj, plus binoclul.

- Azi nu joacă, o auzi pe Rae de jos. Crezi că o să stea în public?

- Normal, proasto. Jucătorii întotdeauna urmăresc tehnica celeilalte echipe. Va fi acolo. Si-am să mă asigur că stă cu noi. L-am văzut destul de atras de persoana mea. Spunea că ochii mei.

Paula suspină. Dacă nu le mai auzea vorbind despre el, nici ea nu şi-l mai amintea!

Nenoroc! Stătea neputincioasă, cu toate acele haine mototolite în faţa ei, cu noptierele în dezordine, pline de şerveţele aruncate şi de truse de machiaj desfăcute. Tot ce vedea însă în faţa ochilor era doar imaginea bărbatului cu părul roşcat, care o ţinea în braţe. Oare chiar o ţinuse într-un fel anume? Iar când o sărutase.

O sărutase oare? O atingere abia simţită; poate că doar mimase mişcarea.

Ba nu, nu fusese un vis, căci buzele lui ardeau precum flăcările. întreaga seară îi trecu aievea prin minte - muzica, glasurile, buna dispoziţie, şi apoi bătaia orologiului.

Apoi sărutul. Delicat şi fugar, însă ardent, parcă încărcat de o emoţie copleşitoare, transmiţând mii de senzaţii îmbătătoare, care ameninţaseră să explodeze înlăuntrul ei. Pentru o clipă, prinsese rădăcini.

Apoi, strigătul "Jos măştile!", care rupsese vraja şi o

împinsese
de la spate, din fericire.

Paula scutură din cap pentru a-si sterge din minte toate imaginile. Pragmatismul o împiedica să se lase influenţată de simple vise. Trecu în camera doamnei, pentru a o trezi. Până ce Lew se întoarse după ce le lăsase pe fete, tânăra deja o gătise pe doamnă pentru întrunirea de comitet.

După care Paula rămase să cureţe dormitoarele si băile, termină cu rufele de spălat si cu aspiratul. Nu mai avea de gătit cina, fiindcă familia mânca prin alte părţi, asa că restul timpului îl putea petrece la ea, în camera de la mansardă, studiind.

Două ore mai târziu, terminase schiţa pentru lucrarea finală la gramatică, si se pregătea pentru chimie. Auzi o masină trăgând în parcare si privi ceasul. Sase. Probabil că era unchiul Lew, căruia trebuia să-i facă ceva de mâncare. Se grăbi la bucătărie.

- Unde e sandvisul meu? strigă bărbatul, dezbrăcându-si parţial uniforma.

- Imediat; nu stiam când te întorci.

- Nici eu. Toată ziua am fost pe drumuri. Am dus-o pe cucoană la întâlnire, pe fete la meci, apoi am luat-o si pe ea s-o duc la ele. între timp se aseză, si începu să mănânce cu poftă. Apoi am asteptat să termine meciul si le-am dus în oras, prin traficul ăsta infernal. La zece le iau de la restaurant.

- Ai prins ceva din meci?

- Nu-mi pierd timpul cu asa ceva. O grămadă de cai bandajaţi, sau care se ciocnesc unii de alţii. Bărbaţi călare care aleargă după o mingiuţă.

- E pentru scopuri nobile, Lew! O grămadă de bani implicaţi. Si oricum, e un joc la care oamenii se distrează. Ca un concurs de îmblânzit caii.

- Aia e chiar o distracţie. Acolo. prinzi un cal de coamă, înveţi cum să-l stăpâneşti, nu doar te dai în spectacol.

- Mi se pare că te-am văzut de multe ori dându-te în spectacol, medită Paula. îmi amintesc de concursul acela în care..

- Mda, pufni el. Eram bun, nu? Expert, ce mai!

- Sigur, sigur, zise Paula tăind cartofii şi punându-i în tigaie la prăjit. Dar să ştii că şi jucătorii de polo sunt experţi în meseria lor.

Lew mormăi ceva şi deschise ziarul.

- Unii sunt renumiţi în întreaga lume.

Fata scoase tacâmurile şi şerveţelele.

-Vrei să-ţi spun un secret? la care unchiul ei o privi curios, şi ea trase cu ochiul. Am dansat cu cel mai renumit dintre ei.

- Glumeşti.

Ea chicoti căci într-adevăr părea o glumă.

- Cu cel căruia i se spune prinţul. E foarte bogat şi foarte chipeş. Iar eu am dansat cu el. Vorbesc serios.

- E o glumă, zise Lew din nou. Cel puţin, aşa sper.

- Nu, nu glumesc. A fost atât de aiurea. Lucram

pentru Hary, la petrecerea aia cu costume de care ţi-am spus, ştii? Si stăteam în bucătărie aranjând tăvile, când a intrat tipul. Am ştiut imediat cine este, în ciuda măştii. Doar auzisem descrieri de-ale lui de un milion de ori, si-l văzusem si-n poze. Mă rog; si eu dansam, asa cum mă mai zbengui câteodată. - între timp termină de arajat masa. E un foarte bun dansator, iar eu nu dansasem de-atâta timp. Nici nu mi-am dat seama că suntem în sala de bal până ce.

- Pentru Dumnezeu! Doamna Ashford o să te păruiască!

- Taci! Nimeni nu m-a văzut!

- Stai puţin - adică erai pe ring, la braţ cu cel pe care sunt aţintiţi toţi ochii si zici că nimeni.Paula, toată lumea te-a văzut!

- Dar nu stiau cine sunt. Ti-am spus doar; mi-a pus o mască. Apoi cineva a strigat să ne dăm jos măstile, dar eu am zbughit-o deacolo.

- Nu esti în toate minţile. Cum de te-au lăsat? Nu aveai costum.

- Ba da. Trebuia să le auzi pe Rae si Whitney azi-dimineaţă, încercau să-si dea seama cine venise tocmai în costum de servitoare. Acum că pericolul a trecut, mi se pare foarte amuzant.

- A fost o mare nesăbuinţă, o certă Lew serios.

- Termină cu mutra aia. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că. si-si atinse gâtul gol. Mi-am pierdut lănţisorul pe care mi l-ai dat tu de ziua mea. Cel cu copita aurită. L-

am tot căutat după aia, dar.

- Ai să pierzi mai multe dacă te mai fofilezi printre cei din înalta societate. Toţi sunt niste derbedei! Stii doar că doamnei nu-i place ca cineva să-i surclaseze odraslele. Si nu-mi place să te văd printre zevzecii fără pic de minte din societatea înaltă.

- Ah, pentru Dumnezeu! Nu încercam să iau locul nimănui şi nici nu intenţionez să mă alătur celor ca Whitney, chiar dacă aş avea şansa s-o fac.

- Mi se pare că totuşi ai rămas foarte impresionată de băieţaşul chipeş de la polo.

- Nu-i adevărat.

- Sunt curios, tu cum ai califica reacţia ta.

- Drept o simplă întâmplare. Un dans. Atât. Si am terminat-o cu el!

însă pe buze îi rămase un surâs nostalgic; se ridică să strângă masa. Lew o urmărea cu mare atenţie.

La Green Field, terenul de polo se deschidea ca o mare pestriţă de jucători, care se aliniau pentru prima rundă. Brad Vad nu se uita însă în direcţia aceea.

- Care e loja celor care au fost aseară la petrecere? îl întrebă pe Carl, iar acesta arătă cu degetul.

Brad se îndreptă în direcţia respectivă, cercetând-o de la distanţă.

- Cum o cheamă pe fiica gazdei?

- Sheila.Dar nu cred că e o idee prea bună.

- Da?

- Când renumitul Brad Vandercamp se uită spre o

fată, aceasta începe să-şi facă anumite iluzii.

- Termină, Carl. E doar o formalitate! îi mulţumesc de trataţie şi aşa mai departe.

- Mda. Si pentru invitaţie. A, da, şi aş vrea să vin s-o văd pe fascinanta dumneavoastră servitoare, să-i ofer lănţişorul acesta pe care l-a scăpat când dansa cu mine la balul dumneavoastră.

- La naiba, Brad! Vrei să-i tai femeii craca de sub picioare?

- Deloc. Vreau doar.

- Stiu ce vrei. Si ar fi mai bine să te furişezi pe undeva prin spatele casei, pe la intrarea servitorilor.

- Ca un mişel! Nici nu mă gândesc.

- Bine, fie. Fă cum vrei. Dar.ce e aşa mare scofală? A fost doar un dans. De ce vrei neapărat s-o găseşti?

Brad dădu din umeri; nici el nu ştia sigur motivul.

Se jucă puţin cu lănţişorul în buzunar, meditativ. De ce avea bănuiala că lăsând-o pe fata cu zâmbetul acela atrăgător să-i scape, pierde o adevărată comoară?

O nebunie, dar asta este. Se îndreptă spre loja principală, fără a mai ţine seama de avertismentele lui Carl.

Fetele familiei Ashford se treziră foarte târziu în duminica de după meci. La urma urmei, fusese o săptămână extenunată, cu petreceri după petreceri. Ploua slab, iar temperatura era destul de scăzută afară, însă în sufragerie se făcuse focul şi era foarte plăcut. Fetele lungiră mult masa pegătită de Paula.

Duminica era ziua liberă a fetei. Dar dacă nu avea ceva programat, ceea ce se întâmpla adesea, familia

profita de prezenţa ei. Chiar dacă se retrăgea în locuinţa unchiului, o puteau chema foarte repede. Iar în dimineaţa aceasta nimic nu părea s-o indispună. Voia să audă bârfe despre joc. Nu văzuse niciodată unul, şi nici nu ştia ceva despre regulile acestuia. Dar cunoaştea caii foarte bine. Doar un bărbat extrem de bine antrenat putea participa la un astfel de sport. Ciulea urechile peste tot, ori de câte ori reumplea ceştile de cafea sau coşul cu pâine. însă părea că nimeni nu luase parte activă la joc meciul respectiv. Conversaţia se centra pe cine stătuse lângă cine, în ce lojă, cine dansase cu cine, la petrecerea de după.

- Nu cred că m-a văzut, se plângea Whitney. Loja mătuşii Sally este în cealaltă parte a stadionului, lângă cea a familiei Grassby, care au atâţia invitaţi întotdeauna. Ne-au luat toată imaginea. Nu trebuia să stăm acolo.

- Si unde-ai fi vrut să stăm, domnişoară? pufni mama. Nimeni nu s-ar fi oferit să ne găzduiască în afară de verişoara noastră. Ar trebui să zici mersi.

- Dar e dezamăgitor că nu ne-a găsit.

- A aflat unde stă Sheila Moody, interveni Rae.

- Asta a fost mişcarea ei! Toată ziua s-a dat pe lângă el, ca o
vulpe vicleană.

- Deci, cred că imaginea ta n-a fost blocată de loja vecină. Tot timpul te-ai uitat la ei.

- Ba nu! Doar.

- Fetelor! interveni doamna.

- Nu văd de ce s-a aprins atâta după Brad Vandercamp. Doar nu e singurul bărbat interesant.

- Ba e cel mai interesant! Si n-ar trebui să fii atât de ţâfnoasă pentru că prietenul lui Carl Wormsley, cu nu-stiu-ce titlu, a dansat cu tine de trei ori. O fi având el sânge nobil, dar n-are nimic în cap!

- Presupun că ai verificat conturile tuturor.

- Bârfele se răspândesc cu repeziciune! îi trânti sora ei. Se zvoneste că va fi dat celei care oferă mai mult, si mă tem că tu esti lăsată cam pe dinafară!

Paula se plictisi să mai tragă cu urechea, căci n-o interesau tânguielile lui Whitney. La câteva zile după, situaţia reveni si mai acut. Prinţul o vizitase pe Sheila Moody.

Doamna Ashford auzise asta la jocul de bridge.

- O întrevedere! exclamă ea. Si Ada Moody deja vede în asta o idilă. Pun pariu că deja caută rochia de mireasă!

Si totusi, povestea se sfârsi la fel de repede cum începuse, iar Whitney se mai linisti când fata primi o invitaţie la un dineu pe Renegatul, iahtul lui Brad Vandercamp. O întrunire de mai multe persoane importante, cu cine si seri dansante sub clar de lună, în care avea să-l prindă si pe el singur.

Si Paula primi aceeasi invitaţie. De fapt, era solicitată firma de catering a lui Hary, care-i ceru ajutorul. Nici gând. Nu-si asuma acest risc.

Ce risc? Probabil că tipul deja o uitase, asta dacă măcar îsi mai amintea de ea, ori ea.

Bine, fie. Abia astepta să-i vadă iahtul si să-l vadă pe el jucând polo.

"Gresit! Esti nerăbdătoare să-l vezi pe el, proasto!”

Oricum, ochii care nu se văd, se uită. îl refuză net pe Hary. Dar nu cu foarte mare hotărâre, încât seful ei insistă, si ea avu remuscări. Nu mai fusese niciodată pe o barcă, darămite pe-un iaht. Si, din câte auzise, al lui Vandercamp nu era de ratat. Deci, de ce nu? Printe atâţia invitaţi, abia dacă avea s-o zărească.

O recunoscu însă în clipa în care fata păsi pe pasarelă. Brad îi pasă binoclul sefului de echipaj, care se afla alături pe punte, si-i arătă.

- Ea e!

Celălalt se depărtă imediat. Brad îsi fixă binoclul pe Paula. Notând entuziasmul de pe chipul fetei, simţi cum îi creste pulsul. Asta căuta. Să mai vadă încă o dată acel chip - luminos, radios, plin de surprize, ca si cum o aventură nemaipomenită
stătea în expectativă.

Paula cerceta curioasă totul în timp ce urca pe iaht. Care de fapt nu era un iaht, ci o adevărată navă! încercă să cuprindă totul dintr-o singură privire, urmându-i în acelaşi timp pe Hary şi pe alţi muncitori pe puntea care fusese lustruită la perfecţie. Apoi coborî mai multe spirale de scări , spre o bucătărie foarte spaţioasă. Sau nu; i se spunea galeră, şi era echipată cu

frigidere, cuptoare, blaturi pentru gătit şi alte utilităţi adecvate unei bucătării de hotel. Destul cât să satisfacă preferinţele.

- Paula, draga mea, ajută-mă puţin, o chemă Ruth, asistenta lui Hary. Astea merg mai bine puse la frigider. îţi place vasul, nu?

- Ba bine că nu! Presupun că-i place să navigheze la cele mai bune standarde.

- Pe naiba, nu călătoreşte deloc cu el. Cel puţin, n-a venit cu iahtul.

- Da? se miră Paula, căci fetele familiei Ashford se arătaseră foarte entuziasmate când iahtul.

- Cred că nu merge destul de repede pentru el. Acum a venit din Franţa sau din Italia, cu avionul.de la un joc cu pretenţii la care a participat acolo.

- Si-atunci, ce caută iahtul aici?

- Cine ştie? Poate că nici hotelurile din San Diego nu sunt destul de încăpătoare pentru el. în orice caz, vasul iese în larg, în timp ce el se distrează în Italia, sau stă prin alte ţări. Iar aici are destule condiţii, nu?

- Da, e frumos.

- Ai un singur avantaj când lucrezi pentru Hary. Ajungi să cunosti si o altă latură a vieţii.

Corect, gândi Paula. Cel puţin Ruth se pare că stia mai multe amănunte din viaţa prinţului decât Whitney însăsi. "Chiar si eu aflu mai multe cât stau pe lângă ea."

- Te costă o avere numai să-l ancorezi în port - mai bine de două mii pe zi pentru o frumuseţe din asta - si

să nu uităm că echipajul este plătit în permanenţă, indiferent că el se află sau nu la bord. Opt sau zecii mii, am auzit.

- Asa de mult? se miră fata.

- Da. Cine să întreţină barca altfel? Pe de o parte sunt cei care se ocupă de întreţinerea ei, alţii care-l servesc pe înălţimea Sa, si pe de altă parte, alţii care habar n-au cum să ţină o furculiţă în mână.

- Si toate pentru o singură persoană.

- Scumpa mea, nu cred că este chiar asa de singur. Am auzit că întotdeauna are vreo domnisoară la bord.

- Da?

încă un amănunt care-i scăpase lui Whitney. Oare acum.

- Acum n-are pe nimeni, răspunse Ruth acelei nedumeriri nerostite a Paulei. A avut o italiancă pe-acolo, dar n-a venit cu ea. Presupun că se plictiseste destul de repede.

Paula îsi aminti de ochii lui jucăusi, de zâmbetul său fermecător. Nu-i păruse plictisit. Dar poate că asa arăta la început, după care.Brusc, simţi că se înroseste, si scutură din cap. Gândea ca si cum ceva se înfiripase chiar acolo, pe ringul de dans! Pentru Dumenzeu, era mai proastă decât Whitney! Dintr-un dans.

- Si bineînţeles că-şi găseşte uşor pe oricine.

- Are destule dormitoare pentru toate croazierele, şi nici măcar nu trebuie să schimbe lenjeria sau tacâmurile. Si ai văzut ce colecţie de vinuri are?

Niciodată.

Amuţi la apariţia unei figuri înalte, într-un frac impecabil. Hary sări de lângă un cuptor în întâmpinarea lui.

- El e domnul McCoy, se adresă anagajaţilor. Este şeful echipajului de pe Renegatul şi suntem onoraţi să lucrăm cu el şi cu echipajul lui în această seară. Acum, ca proceduri, după cum bine ştiţi, barul şi bufetul vor fi aranjate pe cele două punţi şi în salonaşele din interior. Deocamdată fiecare dintre voi va fi numit pe o anumită poziţie, unde veţi avea mai mulţi asistenţi din membrii echipajului.

După ce bărbaţii mai schimbară câteva cuvinte, se atribuiră poziţiile. Paula rămase liberă, deci presupuse că avea să rămână la bucătărie, să aranjeze farfuriile şi platourile pe care ospătarii le duceau sus pe punte. însă la un moment dat, domnul McCoy se ridică de la masă şi-i făcu semn.

-Te rog, urmează-mă.

Se resemnă, surprinsă, şi urcă mai multe scări. După un urcuş interminabil parcă, ajunseră pe o platformă, apoi în faţa unei uşi. Bărbatul trecu o cartelă printr-o fantă, apoi îi făcu loc să intre.

Fata intră şi cercetă încăperea. Un spaţiu comod, intim, o masă aranjată pentru două persoane.

Deci, avea să servească doar două persoane? Se întoarse pentru a-l întreba ceva pe seful de echipaj, dar acesta se retrase, înclinându-se si închizând usa.

Paula studie masa, sampania pusă la gheaţă, bufetul cu puţine mâncăruri. N-avea să fie prea greu. Din moment ce respectivele persoane nu se alăturau celorlalţi invitaţi, pesemne doreau să fie singuri. Iar după ce-i va servi, probabil că si ea va putea să se retragă tăcută, ca domnul McCoy. Chicoti în sinea ei. Singura problemă va fi să găsească drumul înapoi spre galeră.

Deci, ce zicea Ruth - o sansă să vadă cum trăiesc alţii, nu?

într-un colţ al încăperii se afla o canapea cu tapiserie de culoare închisă, care bătea în albastru. în mijlocul mesei, o vază mare cu crizanteme, în ton cu imaginea din tabloul urias de pe un perete lateral. Peste tot se vedeau urmele bunului gust si al banilor. O usă - o deschise si dădu într-un dormitor, de asemenea aranjat cu foarte mult bun-gust, în nuanţe de bleu.

Chiar când păsi înăuntru, simţi vaporul miscându-se. Plecau! Cei pe care avea să-i servească aveau să apară din clipă în clipă, si nu voia s-o surprindă trăgând cu ochiul. închise usa la loc. Exact la ţanc, căci auzi cealaltă usă deschizându-se. Astepta în poziţie de drepţi să vadă cine intră.

Prinţul însusi.

Normal, cine altcineva? Cum de nu realizase? Oricine fura o servitoare necunoscută si o ducea pe ringul de dans, desi locul ei nu era tocmai acolo, nu avea nicio problemă în a se furisa de pe propriul vas ca

să. .cum să spunem? Să-si satisfacă propriile interese?

Tânăra se miră de propria-i îndrăzneală. De ce să-i pese ce făcea, cu cine şi când? începea s-o roadă însă curiozitatea. Unde se afla oare?

- Bună ziua din nou, îl auzi.

Fata îl fulgeră cu privirea. Atât de absorbită era de ideile sale, încât uitase posibilitatea ca el s-o recunoască.

- Bună seară, domnule. Să vă servesc ceva? De băut sau.

- Dă-mi voie, şi scoase şampania de la gheaţă, o desfăcu şi turnă în două pahare. Apoi îi dădu unul şi-l ciocni uşor de-al ei. Pentru noi.

Ce se petrecea? Fata lăsă paharul jos.

- Mulţumesc, dar nu beau în timpul serviciului.

- Acum nu lucrezi. în această seară eşti invitata mea.

- Poftim?

Ce fel de joc mai era şi ăsta?

- Am spus că în seara asta eşti invitata mea. Deci, te rog. şi-i trase un scaun, zâmbind.

Fata nici măcar nu se clinti.

- Haide. Am trecut prin multe ca să aranjez aceste câteva clipe de linişte, deci relaxează-te.

Ochii lui sclipeau vicleni. îşi aminti tot ce auzise despre el. Situaţia nu-i convenea; nu dorea să rămână singură cu un binecunoscut donjuan, undeva în mijlocul Pacificului, în camera lui particulară de la ultimul nivel al

unui iaht; încuiaţi.

încuiaţi? îşi simţi gâtlejul uscat. Se îndreptă spre uşă, dar
simţi că o cuprinde un val de rusine.

- Doar nu vrei să fugi din nou, nu, Cenusăreaso?

- Numele meu nu este acesta, îl înfruntă.

- Da? Dar ai fugit exact la miezul nopţii. M-ai abandonat.

Ea mai făcu un pas mare spre usă, dar el îi blocă accesul.

- Stai. Nu pleca. De ce te-ai înfuriat?

- Nu m-am înfuriat, doar că.. ."nu intenţionez să devin una din cele multe pe care le aveţi", ar fi vrut să continue. Doar că nu-mi plac povestile, domnule Vandercamp.

- Dar nu e o poveste.

- Indiferent cum vreţi să-i spuneţi, nu-mi place. Am venit aici ca să lucrez, si acum mă văd încolţită să.

- Nu înţeleg ce te deranjează? Cum altfel voiai să te găsesc?

- Ce?

- Fără urmă. Fără adresă. Nici măcar nu stiam unde lucrezi. Am presupus că esti anagajata familiei Moody, si am trecut de mai multe ori pe acolo. Nici urmă de tine. Am avut însă norocul că într-una din vizite Sam Moody mi-a dat o idee - la petrecere s-a apelat la serviciile de catering ale unui anume Hary. Asa că.

Paula, deja fascinată de accentul pur englezesc si de

rapiditatea cu care rostea cuvintele, încercă să-l întrerupă:

- Si de ce nu l-aţi întrebat pe Hary? Era simplu.

- Crezi? Normal că m-am gândit si la posibilitatea asta; dar se pare că domnul Hary s-a arătat cam reticent în a dezvălui informaţii despre angajaţii săi, mai degrabă pentru propria-i siguranţă decât a celorlalţi, asa cum pretinde.

- Mda.

- Si ce puteam să-i spun? Părul blond.ba nu.mai degrabă auriu decât blond. Ochi albaştri încântători. Cam un metru cincizeci, trup subţire. O dansatoare excelentă. foarte uşurică

- şi surâse. O asemenea descriere ar fi avut o conotaţie cam.savuroasă. Si n-aş fi vrut să las această impresie. înţelegi?

- Bineînţeles, şi zâmbi şi ea, deşi încă nu se convinsese pe deplin.

- De asemenea, mă îngrozea şi ideea de a face pe detectivul. Ca şi cum aş fi urmărit cine-ştie-ce criminal sau delincvent.

- Da, destul de neplăcut.

- Bun, deci înţelegi de ce în seara asta am organizat această petrecere, tocmai aici. Si de ce am apelat şi eu. ghici la ce firmă?

- Atâta deranj, se miră ea. Si atâţia invitaţi. Pentru ce?

- Tocmai ţi-am spus. Am trecut prin atâtea. Nu-ţi

ştiam numele. Si nici acum nu-l ştiu. Si nici.

- Nu, mă refeream de ce aţi vrut să mă găsiţi?

întrebarea părea că-l derutează, şi bărbatul ezită o clipă.

- Dansăm bine împreună, nu?

- N-are sens.

- E un început. Poate că mai sunt şi alte lucruri la care ne pricepem împreună. N-ai vrea să afli? şi din nou Paula observă un licăr în ochii săi.

- Nu.nu cred.

- Ah, nu te bâlbâi atât. Sunt un gentleman. Si. mai era un motiv pentru care am vrut să te găsesc. Am ceva ce-ţi aparţine, si pe care trebuie să ţi-l returnez. Vezi? si scoase din buzunar lănţisorul.

- L-aţi găsit! strigă ea.

- De fapt, mi l-ai lăsat practic când ai fugit. S-a rupt si.

- Si l-aţi reparat. Ba nu.. .aţi cumpărat altul, adăugă după o scurtă examinare, constatând că cel nou era mai greu si mai scump, normal.

într-un fel saul altul, ideea de a accepta bijuterii scumpe de la bărbaţi. Poate că nu era indicat s-o facă. Dar era asa de fericită că-l are. îl mai cercetă, radiind toată.

- Mulţumesc. Este un obiect foarte special pentru mine.

- îţi plac caii? întrebă el, atingând medalionul.

- Da.

- Ştiam eu! O domnisoară pe gustul meu, si o luă de braţ, conducând-o spre masă. Ia loc, să mâncăm ceva, si să aflăm ce altceva mai avem în comun.

- îmi pare rău, domnule Vandercamp. Apreciez gestul dumneavoastră, dar.

- Numele meu e Brad, si ridică din nou parahele. Al tău?

Capitolul 3

- Abia dacă te-ai atins de mâncare, remarcă el mai târziu, strângând farfuriile. Nu ţi-era foame?

- Ba da, dar mă simt.

Ireal. Ca şi cum plutea deasupra unui nor. Si nu era adevărat că nu ştia cum să manevreze o farfurie. "Mă serveşte. La fel de relaxat cum ar deschide o şampanie!" gândi ea în timp ce el îi mai punea o altă farfurie în faţă.

- Nu sunt obişnuită să fiu servită.

- Atunci, bucură-te de aceste clipe. Sunt aici la cheremul dumneavoastră, scumpă doamnă.

Din farfurie se înălţau miresmele îmbătătoare ale specialităţii lui Hary - o friptură de porc cu garnitură de ierburi şi legume, încă aburinde. Uimitor. Veneau doar din galeră şi încă nu se răciseră.

- La ce te gândeşti?

"La cum trăiesc alţii" îsi zise ea.

- Că totul e delicios.

- Atunci, poftă bună, si ridică paharul, pe care ea îl atinse cu-al său, încercând să se relaxeze. Si nu mai sta de parcă pui la cale încă o scăpare neasteptată.

- Poftim?

- De parcă ai vrea să fugi din nou.

- Mă simt puţin ciudat, rosti ea. Ca si cum.Tu ai fugit de invitaţii tăi si.

- Nu-i adevărat. I-am primit pe fiecare personal, pe măsură ce au urcat pe vas.

- Dar acum esti aici, si ceilalţi.

- Mănâncă, beau, la fel ca noi doi. Le-am lăsat la dispoziţie punţile, saloanele si sala de dans. Nu-mi duc lipsa.

- Dar. se opri surprinsă - el chiar nu-si dădea seama că era de fapt atracţia principală.

- Da? Ce spuneai?

- Că ar trebui să fii alături de prietenii tăi. Nu e corect să ne ascundem aici, în timp ce jos se desfasoară petrecerea ta.

- Eu tocmai încerc să-mi fac o nouă prietenă, zâmbi el, si Paula îi păru că si ochii-i surâd în glumă. Asta e toată filozofia. Voiam să fim doar noi doi, ca să ne cunoastem si. Stai puţin, nu ne ascundem! Ai prefera mai în public?

- Nu! Nu voiam.

- De ce nu? Am angajat aceeasi formaţie ca la petrecerea cu măsti. Să mergem jos să dansăm!

- Sigur că da, de parcă aş fi îmbrăcată pentru aşa ceva, şi-i arătă uniforma.

- Nicio problemă. Mama mea are cam aceleaşi măsuri şi are o întreagă garderobă pe vas. După ce mâncăm, mă duc jos să-ţi iau câteva rochii, zise el extrem de încântat.

- Vrei să-mi pierd ambele locuri de muncă? zise ea, tristă.

- Ah, înţeleg. Crezi că domnului Hary nu i-ar surâde.. .Cum adică amândouă? Ai două?

- Da, lucrez şi pentru doamna Ashford. Ea şi fetele dânsei sunt pe vas în seara asta şi ele.. ."ar face o criză de isterie să mă vadă la braţ cu cea mai râvnită pradă a anului" Si nu le-ar surâde să stau printre invitaţi.

- Mda. Si mai bine. îmi place să te am doar pentru mine. Dar.de ce ai două locuri de muncă?

- Unii dintre noi trebuie să mai şi muncească, rosti ea, dar realiză ironia şi-şi dorea să-şi fi înghiţit limba.

- înseamnă că nu mai ai prea mult timp să călăreşti, observă el, neînţelegând aluzia.

- Să călăresc?

- Parcă spuneai că-ţi plac caii.

- Da, dar sunt atât de departe de mine.

- Ce, caii?

- Nu, ai mei. Cu excepţia unuia, adăugă visătoare. Neînblânzitul - aşa l-am numit. Pentru că într-adevăr aşa era. Tata ar fi putut să-l cumpere, dar Jack, cel care vindea, era tocmai pe punctul de a-l da. Nimeni nu-l putea îmblânzi. Iar tata, care se pricepe foarte bine la cai, l-a cumpărat si mi l-a dat de Crăciun. E focos si.un cal foarte bun.

- Ti-e dor de el, nu?

- Da. Si mi-e dor si de.

De mama, de tatăl ei, de dealurile care înconjurau ferma lor.

- Cred că mi-e dor de acele locuri.

- Unde?

- în Wyoming. La ferma Randolph. Tata lucrează

acolo.

- Si ai locuit acolo?

- Până acum.

- Si ţi-a plăcut?

- Ba bine că nu. Aveam caii nostri, fiindcă mama era bucătăreasa familiei. Adoram tot ce înseamnă ferma respectivă. Era în apropiere si un pârâu, o pesteră, plus caii. Un loc perfect de a copilări.

Brad îi privea cu mare interes chipul luminat. Aceasta era femeia care dansase în timpul orelor de lucru.

- Nu, nu e doar un loc. Locul acela esti chiar tu.

- Adică?

- Mi se pare că stii să te distrezi oriunde, sau orice ai face. Si dacă tot ţi-a plăcut atât de mult, ce cauţi aici?

- A, zâmbi ea, e un vis de-al meu, dar mai e mult până să-l duc la îndeplinire. Si e ceva personal. As prefera să-mi povestesti despre tine.

- Bine. Mi se pare corect. Să vedem.Am crescut în comitatul Surrey, unde s-a născut mama. La Balmour. Am.

- Nu vreau să aud toate bârfele despre tine, ci despre adevăratul Brad şi ce-i place lui. Bine, cred că şi asta apare prin ziare. îţi place jocul de polo şi te pricepi foarte bine - ţi se spune doar prinţul.

- Nu sunt chiar aşa de bun. Colegii mei m-au poreclit prinţul pe când eram la Sandhurst. Eram singurul din echipă fără un titlu. Si totul s-a făcut mai mult în glumă.

- Si te deranjează?

- Porecla?

- Nu, ideea că n-ai un titlu.

-A, nu! La noi, oricine poate obţine un titlu nobiliar, surâse. Mai greu e să obţii banii, în schimb.

Rostea acele cuvinte ca şi cum nu-i păsa deloc nici de una, nici de alta.

- Oricum, trebuie să fii bun la polo în general. Mi se pare un joc greu.

- N-ai văzut niciodată un joc?

- Nu.

- Păi, am să mă ocup şi de asta. Jucăm marţea asta, şi o să-ţi fac rost de un loc la.

- Nu, te rog! Poate că.n-am să ajung. Mai bine povesteşte-mi.Cum conduci calul?

- Mai târziu. Hai să bem cafeaua pe punte.

- Dumnezeule mare! exclamă ea când îl văzu că deschide o uşă de sticlă. Cum de mi-a scăpat?

- Ce anume?

- Ai o punte privată! N-am văzut-o, m-am grăbit să mă uit înăuntru. Sper că nu te superi.

înainte însă ca el să-i răspundă, fata deja se avântase spre bara de protecţie, scrutând orizontul. Puntea se afla în cel mai avansat punct al iahtului, si pesemne că vântul ciupea aspru când era la pupa. Ea însă nu băgă de seamă că-i răvăsea buclele, smulgându-i boneta.

- E incredibil de frumos, strigă ea, când el i se

alătură.

Brad confirmă din cap, urmărind si el ultimele clipe ale
apusului de soare. Discul rosiatic se cufunda încet în mare, răsfrângându-se în mii de nuanţe, amestecând linia mării cu cea a cerului. Cum de nu observase toate acestea înainte?

-îţi dă o senzaţie extraordinară, nu-i asa? Ca si cum nimic de pe lumea asta nu te-ar mai îngrijora. Toate au să iasă bine.

- Dintr-un singur apus citesti toate acestea? zâmbi el.

- Tata zicea că atâta timp cât soarele apune si răsare luna, cineva acolo sus ne veghează, si lumea nu merge chiar de capul ei.

- Se pare că tatăl tău a fost un filozof.

- Poate. întotdeauna avea câte o vorbă dintr-asta.

Timp îndelungat, fata nu mai scoase un cuvânt, absorbită de spectacolul ce se desfăsura în faţa ochilor ei.

-Ar trebui să mă simt vinovată, se întoarse la un moment dat.

- De ce?

-Ar trebui să fiu la galeră, să muncesc pe rupte în loc să.. .Să stau aici, fără nicio grijă, plutind pe valuri aurite.

- Prostii, zise el, admirându-i cârlionţii în vânt şi ochii expresivi - nimic n-ar fi vrut să schimbe la ea. N-ar

trebui să te simţi vinovată.

- Dar nu mă simt, râse. Ti-am spus că n-am nici cel mai mic regret. Ştii că e prima oară când mă aflu pe un vas? Cu excepţia perioadei când mergeam cu Toby, dar asta nu se pune.

- Toby?

- Fiul valetului de la fermă. Ne-am făcut o plută, pe care o agăţam de mal şi ieşeam câteodată în larg.

- Poate că te-ai simţi mai bine dacă mi-ai povesti despre Toby, remarcă el, prinzând-o posesiv de mână. Despre viaţa ta, şi o aşează într-unul din şezlonguri. Aduc cafeaua.

Sorbiră un timp din cafea, ciugulind fructe şi brânzeturi. El se arătă interesat de persoana lui Toby.

- A fost un prieten din copilărie, zise ea, surprinsă să afle ce devenise acel băiat pentru ea însăşi.

Un prieten care se maturizase, devenise bancher, şi se căsătorise cu o fată pe nume Cynthia. Un prieten şi totodată o amintire îndepărtată şi lipsită de vreo importanţă.

- Ziceai că obişnuiaţi să ieşiţi în larg.

- Aha.

într-o zi chiar se răsturnase pluta, iar Toby primise o muştruluială zdravănă din partea tatălui său, care-l sfătuise să nu se aventureze printre vârtejuri. Puteau să se înece.

- O prostie. Amândoi eram buni înotători, iar vârtejurile nu erau chiar aşa de ameninţătoare. Mama a

fost extrem de revoltată de tratamentul primit de Toby din partea alor săi. Zicea că domnul Jones nu si-ar fi bătut calul în felul ăla; nu credea în pedepsele cu bătaia. Tu?

- Poate câte o palmă ocazional peste ceafă, cum obisnuia doica mea când.

- Ai avut doică?

- Normal, si o privi mirat, ca si cum toată lumea ar fi avut asa ceva. Până pe la cinci ani, apoi am avut un tutore, si apoi.

Toată imaginea de mai devreme când o servise acum se risipea, pe măsură ce englezul pur- sânge din faţa ei îsi povestea copilăria. Nimicuri..cum doica îl învăţase să nu se mai smiorcăie fiindcă bărbaţii adevăraţi nu fac asta, cum Swen, unul din grădinari zicea că orice om plânge pentru cei pe care-i iubeste, cum acelasi Swen îl ajutase să-si îngroape în mare secret un câine în cripta familiei. încercă chiar să mimeze accentul scoţian al lui Swen, iar tânăra se amuză copios auzindu-l, dar îl si compătimea pe băiatul singuratic, atât de atasat de grădinar.

Timpul parcă nu zăbovea deloc, si în scurtă vreme, fata se ridică din nou înaintând spre balustradă, de data asta pentru a admira stelele.

- "Luceafăr luminos, primul apărut, as vrea să pot, as vrea să fi putut, dorinţa de acum s-o văd ca un făcut" sopti ea.

- Si care e dorinţa ta din seara asta?

- Nu merge. Trebuie să-ţi pui o dorinţă la prima stea care apare pe cer, ori eu am pierdut-o în seara asta.

- Păcat.

- Ba nu. Cred că până acum mi-am pus sute de dorinţe pe tot atâtea stele. Si nu. "N-aş fi vrut să pierd seara asta cu tine pentru nimic în lume". Si nu cred că m-ar fi impresionat mai mult decât toate stelele la un loc. Nu-i aşa că e un adevărat spectacol? Mă bucur că nu este lună.

- Se răcoreşte. Mai bine îţi pui asta pe tine, şi-i puse sacoul lui în jurul umerilor.

Haina era îmbibată de căldura corpului său, şi purta un uşor miros de loţiune de ras. "E ca şi cum m-ar fi învelit cu o parte din el" se cutremură ea de un fior de plăcere.

- De ce te bucuri că nu este lună?

- Pentru. "Asta înseamnă să-ţi înghiţi limba, gândi ea; e doar sacoul lui, proasto."

- Ai ceva cu luna?

- Dar n-ai auzit - cu cât e mai neagră noaptea, cu atât stelele lucesc mai aprins.

- Nu, nu cred.

- Da, e adevărat că uneori luna mai împiedică unele stele să strălucească. Dar pe o noapte întunecată ca aceasta, stelele au propriul spectacol şi se dezvăluie în toată splendoarea lor. Sunt atât de vizibile, vezi? Poţi chiar să numeşti pe cele care pâlpâie şi cele care nu.

- E adevărat? Că unele pâlpâie şi altele nu?

- Nu le-ai privit niciodată? se miră ea.

- Păi, acum că veni vorba.nu cred.

- Uite, de exemplu, şi arătă spre una. Vezi cum pâlpâie? Tata spune că probabil are legătură cu miscarea lor. Uite acolo este Carul Mare. Obisnuiam să mă uit în fiecare seară, să văd în ce parte se miscă. Dar indiferent, stelele din faţă sunt întotdeauna înspre steaua nordului. Vezi? Asa, marinarii îsi dau seama în ce direcţie e nordul încă dinaintea invenţiei busolei.

- De unde ai aflat asa de multe despre stele?

- De la tata. îi plăcea să le studieze. Mai ales la fermă. întotdeauna îsi lua binoclul cu el, că se plictiseste singur pe câmp si că stelele îi ţin companie.

- Ciudat.

- Da, dar asa e tata. Zicea că de acolo de sus cu siguranţă vreun singuratic se uită la el tot asa cum si el se uită în sus.

- Deci crede în viaţa pe altă planetă?

- Normal. Si zice că o s-o găsim si noi dacă tot se fac expediţii, si râse.

- As vrea să-ţi cunosc tatăl, zise el serios.

- Păi. mda. - puţin probabil, gândi. Mama si tatăl tău ţi-au vorbit despre stele? Se interesă ea, căci Brad nu menţionase nimic despre existenţa lor.

- Nu. Nu prea vorbeam. Presupun că fiecare avea alte preocupări.

- Chiar si când erai copil?

- Sigur. întotdeauna se ivea câte ceva, un bal, o

petrecere, sau o altă invitaţie. Si călătoresc mult. Tata are afaceri în toată lumea.

- Si tu?

- Poftim?

- Tu cu ce te ocupi?

- Cu multe. Tenis, golf, polo. Călătoresc si eu puţin.

- Aha.

Paula ar fi vrut din nou să-si muste limba, căci nu asta voia să afle. Oricum, el nu înţelesese nici de data asta aluzia. Ce altceva făcea, dacă nu juca un simplu rol?

"Si ce e rău în asta? Tu ai lucra dacă n-ar trebui?"

Probabil că nu, dar s-ar fi simţit cam inutilă, plictisită, dacă toată ziua ar fi.

- Ce-ţi place să faci?

- Să înot. Si sunt bunicică la tenis, se grăbi ea.

Nu voia să mai intre în alte amănunte.

- Si.Să stii că m-am simţit bine. "Vorbesti de una singură". Mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc, dar ochii lui păreau că spun mai multe.

Iar ce urmă era inexplicabil din punctul ei de vedere. Poate
în privirea lui.Singurătatea copilului care-l avea doar pe acel grădinar; viclenia bărbatului care stia cum s-o joace pe degete .dar să si asculte .să râdă cu ea.

Inexplicabil , simţi nevoia imperioasă de a-l atinge.

întinse palma spre obrazul lui, îl mângâie, si se

întinse pentru a-l atinge cu buzele.

Dar.nu se mai putu dezlipi. El o trase mai aproape, intensificând acel sărut, făcând-o să vibreze cu mii de senzaţii coplesitoare. Ea îl încolăci cu braţele, prelungind momentul la nesfârşit. Timpul însuşi se oprise din curgerea lui, şi nimic din jur nu mai conta în afara celui care o strângea în braţe, care o dezmierda cu săruturi uşoare, care îi răvăşea părul, şoptindu-i vorbe dulci la ureche. Apoi, ca dintr-un ţinut îndepărtat, se auzi motorul unei şalupe, amintindu-i.. .trezind-o la realitate.

încercă să se elibereze, el însă o strânse şi mai mult.

- Nu pleca, mica mea Cenuşăreasă.

Ceanuşăreasă! Asta puse capăt, îi dădu puterea să se desprindă.

- îmi.. .pare rău. Trebuie să.. ."Trimit ospătarului feţele de masă murdare şi farfuriile; să ajung la galeră, acolo unde ar trebui să fiu, înainte ca cineva să mă caute." E timpul să mă întorc la lucru! strigă ea, intrând înăuntru.

- Ce-ai făcut? strigă Lew. Ai înnebunit?

- Pentru Dumnezeu, n-am făcut nimic, se înfurie ea, sortând rufele murdare. Serios, Lew, cum de murdăreşti atâtea haine, când ai stat numai o săptămână fără mine?

- Nu te-a rugat nimeni să le speli. Si nu despre asta discutam, ci despre jocul riscant pe care-l faci.

- Adică? N-am făcut nimic. Am.

- N-o face pe inocenta cu mine. Te cunosc, Paula. Eşti atât de
impresionată de.

- Ba nu!

- Nu-mi spune mie. Cunosc privirea asta.

- Ce privire?

- Numai scântei, ca si cum cine stie ce minunăţie ţi-ar fi trecut prin faţa ochilor; de parcă seara pe vasul lui a fost cel mai important moment din viaţa ta.

- A fost.Poate a fost o lume întreagă la picioarele mele, în seara aia. Să stii că de-acolo de sus ai altă priveliste asupra pământului.

Discul auriu al soarelui scăldat în mare, apoi dezlănţuirea covorului de stele, si.

- Ai dreptate. Nu e de aseară. Ti-am văzut privirea si alaltăseară, când te tot fâţâiai prin bucătărie, vorbindu-mi despre dansul ăla prostesc.

- Să fim seriosi...Aia a fost doar o glumă.

- Mai mult decât o glumă, fata mea. Te-am citit. Ai fost la fel de încântată si de agitată ca atunci când tatăl tău ţi-a dat poneiul ăla de Crăciun.

- Pe Neîmblânzitul?

Ce legătură avea calul? Si de ce era unchiul ei asa de supărat?

- Da, îl admirai de parcă ai fi fost cea mai norocoasă fată din lume. Am încercat să-i spun tatălui tău că e foarte periculos.

- Dar m-am descurcat. Am căzut doar o dată.

- Zdravăn. Dar vreau să-ţi spun.că nici măcar nu se aseamănă cu lovitura pe care ai s-o primesti dacă te înhăitezi cu
tipul ăla de-i zice "prinţul"!

- Aiurea! sări Paula şi trânti toate gunoaiele într-un coş. Nu m-am înhăitat cu nimeni! şi şterse blatul de bucătărie.

- Nu? Atunci cum numeşti tu când te furişezi.

- Nu m-am furişat. Am fost dusă acolo. Să lucrez, aşa credeam. Si el. se opri, căci nu voia să sune de parcă cineva o atrăsese într-o capcană.

- O, da, el a aranjat totul, nu? A aranjat în aşa fel ca să-i fie lui cald şi bine cu.Pentru Dumnezeu, Paula, dacă profita de tine, îl.A făcut-o? Spune-mi, Paula, te-a atins?

- Nu, în niciun caz!

Asta până să-l. Dar nici că-şi mai putea înfrâna atingerile, la fel de ardente precum îi erau şi bătăile inimii.

- Dacă încerca ceva cu tine .

- Ti-am spus deja că n-a făcut-o!

Dar putea. în braţele lui, sub atingerea buzelor sale, se simţise atât de copleşită de dorinţă, încât.

- N-a fost aşa cum. cum crezi tu. A fost.

Uluitor, intim şi delicat.

- Trage de timp, nu?

- Poftim?

- Stiu ce plănuieşte.

- Nu plănuieşte nimic! se înfurie ea. Ti-am spus că a

fost.un gentleman perfect.

- Nu mă duci tu pe mine cu de-astea. Am văzut şi am auzit multe. N-oi fi eu prea şcolit, dar sunt păţit. Stiu totul despre bogătasii ca el. Au o mulţime de fete în asteptare, gata să pună mâna pe banii lui, si atrage unele inocente ca tine cât ai clipi.

- Nici vorbă. Pur si simplu am stat să discutăm puţin.

- N-ai recunoaste nici picată cu ceară. Asa se întâmplă de fiecare dată; se poartă frumos, te răsfaţă. Până se plictisesc si te aruncă la gunoi. Să stii că data viitoare când se apropie de tine.

- La naiba; n-are să se mai apropie de mine niciodată! N-are să fie o a doua oară.

- Să sperăm, murmură bătrânul mai calmat, si totusi agitat încă. Nu e nevoie să schimbi asternuturile. Când stăteam dincolo, câteodată.

- Aici nu esti dincolo, si n-am de gând să te las într-o cocină.

Restul timpului bătrânul tăcu, lăsând-o pe fată să-si termine
treaba. Apoi, la plecare, o luă de mână.

- Esti o fată asa de bună, Paula.

- Stiu. chicoti ea.

- Scuze că am ţipat la tine. Dar Dumnezeu stie câte înduri de la cotoroanţa aia de doamnă Ashford.

- Nu e chiar asa de rea. Numai că nu se simte bine de obicei.

- Mda. E toată ziua beată. Oricum, îmi cer scuze încă

o dată. Dar voi ăstia, scoliţii, sunteţi cam fraieri. în ce priveste viaţa adevărată. Mă îngrijorezi. Plus că i-am promis tatălui tău să am grijă de tine.

- Stiu, si-l sărută pe frunte. Asa că veghează asupra mea. Si ţipă cât vrei.

- Prinzi ceva din ce-ţi spun, măcar?

- Da..Să duci gunoiul, şi puse subbraţ mormanul de haine murdare şi ieşi.

"Atâtea griji; nu trebuia să-i spun"

De ce o făcuse oare?

Din obişnuinţă. întotdeauna i se confesase lui Lew; cel puţin pe vremea când locuia la fermă, şi ea era copil, şi-l avea pe Toby. El îi ajutase să construiască pluta. Cunoştea planurile lor de căsătorie, de a cumpăra o altă fermă la maturitate, de ideile ei de a deveni veterinar. Si tot Lew, care probabil nu citise în viaţa lui o carte, le adusese toate poveştile despre James Herriot, pe care Paula le devorase în timpul adolescenţei. Câte nopţi lungi de iarnă nu stătuse ea la flacăra focului, asistându-l aievea pe medicul ce cutreiera dealurile din Anglia ca să salveze vreun ied sau vreo oaie rătăcită? Asta voia să ajungă când va fi mare!

Zâmbi - vise din tinereţe. Pe toate le împărtăşise cu Lew.

Din obişnuinţă. I se părea foarte natural să-i povestească despre seara precedentă. Si oricum, n-avea pe altcineva, şi ardea de nerăbdare să-şi împărtăşească experienţa. Nu îndrăznea să-i spună lui

Ruth, care asudase de una singură la galeră în timp ce ea beneficiase de tratamentul unei adevărate doamne.

Deschise uşa din dos, chicotind. Acum că se terminase, totul părea o aventură grandioasă, şi secretă. O experienţă cu totul nouă, dar extrem de plăcută în acelaşi timp.

Si interesantă.. .cum se întâmplase. Ba nu, cum aranjase el să se întâmple. Ajunse la curăţătorie şi trânti mormanul jos, începând să sorteze din nou rufele. Felul cum o găsise. Trecuse pe la familia Moody, apoi aflase despre Hary si.. .Chiar asa de mult se agitase, inclusiv cu petrecerea de pe iahtul lui, doar ca s-o vadă?

Asa spunea.

"Esti o proastă dacă-l crezi, Paula Grant. A fost doar o momeală."

Pentru Dumnezeu, acum ajungea la vorbele unchiului ei. Suspect. Oare. ? Poate puţin, la început.

Sau poate nimic! Vârî albiturile în masină si o porni.

Cum ajunsese înăuntru, si ce aiurea se simţise încuiată acolo! Nimeni nu o forţase să rămână. Putea foarte bine să fi plecat. Unde? Să meargă la galeră, să inventeze cine-stie-ce scuză că a ajuns unde nu trebuia? Doar nu putea spune adevărul. Putea iesi cu scandal, că o agresase sau asa ceva. Nu, nici vorbă.

"Ai vrut să rămâi, nu?" Se rezemase de balustradă, valurile se spărgeau de vas sub ei, vântul îi fluturase pletele, soarele îi mângâiase chipul. Un bărbat o urmărise de alături.

Nu se purtase deloc precum un bogătas, vânat de mii de admiratoare. Doar ca un simplu.Nu, nu-l putea numi simplu. Ceva din personalitatea lui nu-si afla definiţia, ceva ce-l făcea.special.

Nu, nici asta nu se potrivea. Era.o companie agreabilă. Si nu-i făcuse avansuri. Nici măcar nu încercase a o opri la final, când ea îsi venise în fire si plecase. Doar începuse să râdă, o condusese înăuntru si deci.practic o ajutase!

îi venea acum să râdă amintindu-si cum curăţaseră totul, chemaseră un ospătar şi-l ajutaseră să strângă - împreună. Ca şi cum complotaseră, ca doi şarlatani chiuliţi de la programul de lucru ca să se distreze puţin. Pentru ca la terminare, el să încerce din nou s-o oprească.

- Nu pleca. Nici măcar n-am ajuns la mal. Petrecerea nu s-a încheiat.

- Aşa face o Cenuşăreasă, şoptise ea, ştiind nebunia care o aştepta la galeră, curăţenia, strânsul şi toate cele. A fost.

- ezitase, neştiind cum s-o numească. Plăcut. Dar nu trebuia şi n-ar fi trebuit să mă bucur de toate acestea. Dar totuşi.Mulţumesc. Si la revedere.

Apoi fugi înainte ca el s-o poată opri. Din fericire găsise drumul spre bucătărie, şi se alăturase celorlalţi ca şi cum lucrase alături de ei toată seara, şi nimeni nu bănuise nimic.

Deci, cu ce reuşise? Turneul de polo avea să se

sfârşească în câteva zile, el pleca, şi.

La naiba - rufele erau pe terminate şi ea uitase complet de detergent şi de înălbitor! Opri programul şi-l luă de la capăt, apoi se grăbi la bucătărie să prepare cina.

Se întâlni cu Rae.

- Paula, mama zice că nu vrea pui. Pune-l pe Lew să aducă din carnea de miel, şi pregăteşte-l aşa cum ştii tu, plus garnitură. Se pare că lordul Wormsley vine la cină cu un prieten. Si ştii doar cine e prietenul său cel mai bun, nu? făcu ea ochii mari.

"Cine oare?" gândi fata. Prinţul. Era cea mai mare şansă a lui Whitney.

- Deci, trebuie să-mi cosi si rochia. Să vezi unde am rupt-o. Vreau să arăt perfect. Whitney vrea ca Lew să ne si aducă hainele de la curăţătorie. Si mama vrea ca el să servească, asa că îmbracă-l în frac, verifică-i unghiile - nu vrem să arate ca un grădinar.

"Adică, una din atribuţiile lui" zâmbi Paula, închipuindu-si-l pe unchiul său în rol de valet. Un fel de motanul încălţat.

- Asa, si altceva.. .medită Rae. A, flori, din grădină. Te pricepi asa de bine. Si lumânări. La sapte să fie gata. Poate ai timp să faci si pâiniţele acelea bune de tot.

Paula cercetă ceasul de bucătărie - trei. Negă.

- Am să iau de la brutărie.

Trebuia să se grăbească, pentru a termina la timp. Si să se asigure că Lew are pregătită cămăsa lui cea

bună.

Reusi într-un timp record. La sapte, masa era aranajată perfect, mâncarea gata, si Lew încătusat în fracul său. Nu din vina ei bătrânul vărsă supă pe spatele doamnei Ashford, dădu peste paharul cu vin al lui Whitney si prietenul lordului nu era prinţul. Absenţa acestuia din urmă provoacă cea mai mare dezamăgire.

- De ce nu l-a adus pe el? se tânguia Whitney. Măcar din curtoazie. Doar stă pe iahtul său si se presupune că sunt prieteni foarte buni. E numai vina ta, Rae! Trebuia să insisti să-l aducă pe prinţ. Sunt sigură că era nerăbdător să.

- Nu stiu ce să zic, suspină Rae. Prinţul are un anume fel de a se fofila, nu crezi? Chiar si la petrecerea lui de pe iaht mi s-a părut că a dispărut. Cel puţin, eu nu l-am văzut; tu?

- Ce păcat, o ignoră sora. Era o ocazie să. devenim mai apropiaţi. Ah, încă două zile şi pleacă.

Iar cele două zile trecură ca gândul. în timp ce le ajuta pe fete să se gătească pentru ultimul meci, Paula îşi dorea din tot sufletul să poată merge şi ea. Era ultima ei şansă de a-l vedea jucând. Sau chiar să-l vadă doar. încercă să dea la o parte astfel de gânduri. Pur şi simplu era curioasă să vadă un meci de polo pe iarbă, îşi zise.

La urmă, auzi însă de la fete că echipa engleză câştigase campionatul. Si cam atât, nici măcar cine se întreţinuse cu cine. Toată atenţia lor se concentrase

asupra costumaţiei de la balul de după. Era ultima lor şansă de a-l impresiona pe prinţ.

Acesta însă nu apăruse, află Paula a doua zi dimineaţă, în timp ce servea micul dejun.

- Poţi să-ţi închipui aşa ceva? se mira Whitney, luptându-se cu o felie de pâine prăjită. Nici măcar n-a avut bunul simţ să vină. Si el ar fi trebuit să primească trofeul în locul arogantului lord Wormsley, cu tot discursul lui că e onorat să facă şi să dreagă.

- Nu a fost arogant! rosti Rae răspicat, trântind ceaşca pe farfurioară. Si nici discursul lui n-a fost deplasat. A spus doar câteva vorbe despre calitatea echipei sale, despre cât de onoraţi s-au simţit cu toţii să participe la o cauză nobilă, fiindcă banii au să fie donaţi la o casă de copii.

Era pentru prima oară când Paula auzea despre acest proiect. Oare cât se strânsese?

- Oricum, parcă nu mai contenea! Voiam să tacă odată, să ne
spună unde e prinţul.

- Conta, nu? N-a fost prezent; si nici nu s-a pierdut în privirea ta expresivă!

- Taci din gură! Nu e nevoie s-o faci pe desteapta. Si nimeni nu s-a pierdut nici în ochii tăi, dacă nu mă însel. Iar lordul tău a plecat si el; cu prinţul. Renegatul a iesit din port azi-dimineaţă. Na! A plecat! strigă Whitney, furioasă.

A plecat.. - răsunau cuvintele în urechile Paulei, care

simţea că împietreste pe dinăuntru. N-avea să-l mai vadă niciodată. Si nici ochii lui vicleni, glasul său, atingerea.

La naiba! Era la fel de proastă ca Whitney!

Bine că intră doamna Ashford, prost dispusă, cerând ceva de cap. Paula se grăbi s-o servească. Diferitele treburi o ţineau ocupată, o împiedicau să mai aibă tot felul de închipuiri si gânduri rele. însă indiferent cât de mult se străduia si câte lucruri ar fi făcut deodată, nu reusea să-si înfrângă tristeţea.

Capitolul 4

Pe cutia postală scria mare numele - Ashford.

De două ori trecu pe lângă casă, pentru ca într-un final să intre pe alee si să parcheze. Voia să ajungă la intrarea personalului. în blugi si cămasă cum era îmbrăcat, sigur nu atrăgea atenţia nimănui.

Lew nu recunostea blugii de firmă, dar îl recunoscu pe el numaidecât. Se opri din plivit în gărdina de flori si se uită la el chiorâs.

- Bună ziua. Pot să vă fiu de folos?
- Sper. O caut pe domnisoara Grant, Paula Grant.
- îmi pare rău, aici e resedinţa familiei Ashford.
- Stiu. Dar credeam că. Stiam că domnisoara lucrează aici.
- Mda.Dar nu primeste vizitatori.
- Nu.Nu cred că înţeleg.

De ce se purta grădinarul cu atâta înversunare?

- Nu e chiar o vizită oficială. Voiam doar s-o văd. Vreţi să-i spuneţi, vă rog că..
- Scuze, nu e aici.

La naiba. Omul încerca să-i facă vânt.

- Uite ce e amice, se înfurie Brad, oricine ai fi, vreau doar să.
- Nu sunt amicul dumneavoastră. Si nu aranjaţi nimic cu ea, înţelegeţi?

Brad rămase gură-cască. Poate că era chiar domnul Ashford, căci nu avea comportamentul unui angajat.

- Cred că nu înţeleg. Să explic, sunt.

- Stiu cine sunteţi şi n-am de gând s-o las pe Paula să se amestece cu cei de teapa dumneavoastră.

Asta îl lăsă fără cuvinte pe Brad. Nimeni, niciodată, nu i se adresase astfel, fie servitor, fie coleg. înghiţi în sec şi reluă:

- Domnul meu.

- Lew, am nevoie .

Ambii bărbaţi rămaseră cu ochii la doamna Ashford, care se ivi în prag.

- Dumnezeule.Credeam că.aţi plecat. Adică.Domnule Vandercamp. Brad, dragule, ce bine că ai venit, se bâlbâi ea, vizibil surprinsă.

- Bună ziua, doamnă Ashford. Venisem să.

- A întrebat de domnişoara Whitney, interveni celălalt înainte ca Brad să mai spună ceva; apoi înfruntă privirea acră a acestuia, să vadă dacă are curaj să nege.

- Ce minunat.. .Adică, are să fie asa de fericită. Intră, te rog. Adică, nu; de ce-ai venit prin spate? Lew, arată-i te rog intrarea principală. Trebuie să intri ca lumea la prima ta vizită aici.

Profunt dezamăgit, Brad îl urmă, furios si debusolat în acelasi timp. Numai de domnisoara Whitney nu-i ardea! Tocmai voia să-l ia la socoteală pe bătrân când îl auzi:

- Slujba asta înseamnă foarte mult pentru Paula.

Asta nu era o explicaţie.

- N-am de gând să-i pun slujba în pericol. Vreau doar.

- Iar doamnei Ashford nu-i place s-o vadă cu vizitatori.

- Atunci, poate.

"Dar mai bine nu-i las un mesaj bătrânului. Indiferent cine este, se vede treaba că si el are ceva împotriva vizitatorilor. Sau a mea! Nici măcar nu mă cunoaste. Si.tocmai un grădinar! Cu ce drept obiectează el?"

înainte însă a avea timp să mai pună alte întrebări, se văzu în faţa usii principale.

Doamna Ashford, toată un zâmbet, le deschise.

- Intră, intră. Ce surpriză minunată. Coboară si Whitney într-o clipă si.

Brad o urmă cu gândul la explicaţii care să nu pună postul Paulei în pericol, si nici să-l implice pe el în vreo situaţie cu Whitney. Deja făcuse o greseală imensă cu Sheila Moody.

Acestea se întâmplaseră într-o joi, când Paula avea o jumătate de zi liberă, şi era plecată la cursuri. Se întâmplă de asemenea ca fetele Ashford să fie plecate a doua zi de dimineaţa până seara, încât fata nu auzi nimic despre vizita cu pricina decât la cină.

Atunci, ascultase toată povestea. Iar Lew nu-i suflase nicio vorbă! Abia aştepta să termine treaba, ca să-l ia la întrebări! Când fetele urcară, ea rămase să strângă; duse vasele în bucătărie, curăţă masa, apoi se înfiinţă cu mâinile în şold în faţa unchiului.

- De ce nu mi-ai zis că prinţul a fost aici ieri?

Lew scăpă furculiţa din mână şi se aplecă s-o ridice. Tot sângele i se urcase în obraji. Rămăsese şi cu gura deschisă, incapabil să scoată un cuvânt.

- De ce?

- Uite ce e, Paula.. .Nu e cazul să fii supărată pentru că.

- Supărată? De ce să fiu supărată?

- N-am făcut nimic.

- Ba da, ai făcut! L-ai ţinut departe de mine înadins, nu?

- Nu, am.

- Ca şi cum n-aş fi aflat de la celelalte! gesticulă ea spre camera de zi. Numai despre asta au vorbit toată seara. în detaliu. Cum a venit mai întâi prin spate, deci ştiai.

- Am vrut să te scutesc de-o grijă, zise el atât de umilit, încât fetei nu-i venea să-l slăbească din interogatoriu.

- Trebuia să-mi spui, rosti ea cu mâna pe inimă. Mă scuteai de o durere, de umilinţa de a auzi totul de la altcineva decât de la.

îi dădură lacrimile. Lew devenise si el întristat încât nu-i mai putea face morală.

- Gata. încercam doar să te feresc!

- Dar încetează să mă mai protejezi.

- Nu vreau să te văd suferind, si-si împinse farfuria deoparte.

- Pentru Dumnezeu! Chiar credeai că-mi pasă dacă

vine s-o vadă pe Whitney? Dar Lew făcu ochii mari. Nu trebuie să fii surprins! Ti-am spus doar că nu sunt înnebunită după el, asa cum crezi tu. De ce mi-ar păsa pe cine vizitează?

- Nu.N-am stiut.

- Stii acum. Nu sunt nici geloasă, nici rănită, înghiţi ea în sec. Asa că termină-ţi mâncarea din farfurie, si o împinse din nou spre el.

însă bărbatul nu părea foarte convins. "Nu l-am linistit" îsi zise ea. Hotărâtă a-i dovedi aceasta, fata adoptă o mască relaxată în timp ce spăla, începând să-i povestească ce auzise la masă.

- Whitney se întrece pe sine, începu. E toată plină de încredere. Zice că a stiut de la început că există ceva între ei si nu crede în scuza lui, cum că era doar era în trecere. Spunea ceva despre o fermă de pe-aici pe care vrea să o cumpere.

- Si la ce naiba îi trebuie o fermă? sări Lew.

- Pentru ponei, să-i antreneze pentru polo. îi place să joace la club, dar nu-i convine să-si ţină caii la grămadă cu ceilalţi. Antrenorul i-a spus de ocazia asta.

- Si de ce nu se întoarce de unde a venit cu ei cu tot? zise el oarecum iritat.

- Pentru că cică a început să-i placă zona, şi ar vrea să mai stea, chicoti. Whitney spune că de fapt stă pentru ea.

Lew mormăi ceva.

- O, da, crede că s-au născut ceva scântei între ei

încă de prima dată, când el a privit-o în ochi şi şi-a dat seama că nu se va termina aşa de repede. Că încă de când a plecat iahtul în port, avea presimţirea că el nu e la bord.

- Mda.

- Si chiar nu era. Se pare că mama lui voia să facă o petrecere într-o croazieră în Caraibe, aşa că l-a instruit pe căpitan să ducă iahtul pe coasta Floridei, iar el a zburat acolo din Anglia. Imaginează-ţi doar, visă ea. Ferme, iahturi, tot ce-ţi doreşti. Doar pocneşti din degete şi le ai la picioare! Trebuie să fie tare frumos!

- Frumos.Dacă doar la asta visezi.

"La asta visează ea" îşi zise Paula, amintindu-şi de privirea avidă a fetei în timp ce vorbea despre toate planurile ei.

Brad avusese totul la discreţie întreaga sa viaţă. Dar niciun prieten apropiat. Se întristă.

- Acum, la ce te mai gândeşti?

- A, la nimic. Adică, la Whitney, se grăbi să adauge.

Lew deveni îngrijorat. Fata vorbea prea repede şi ori de câte ori făcea asta, ceva era în neregulă. Deci, ceva nu era în ordine şi nu voia ca el să afle!

- Mă gândeam la cât de fericită era.erau toate după doar o vizită. I-au servit şi ceai, fiindcă asta fac englezii la ora aia. L-au servit ele, fiindcă eu nu eram aici şi tu lucrai în grădină, zâmbi ea. Nu că tu te pricepeai mai bine. Dar mi-ar fi plăcut să le văd agitându-se să-l pregătească. Si Dumnezeu stie ce-au servit la prăjitura

mea cu piersici.

Conteni dintr-o dată cu pălăvrăgeala. Vorbea prea repede si-si mai trase respiraţia.

-Ai terminat? Iau eu farfuria. Mai este ceva prăjitură; îţi dau? Si ce preferi, cafea sau lapte?

Joia următoare, astepând în staţie următorul autobuz spre facultate, Paula îl zări de departe. Sau nu era el..Cel puţin, până îl simţi aproape.

- Chiar asa de absorbită esti de carte?

Glasul lui! Ridică privirea. Brad Vandercamp stătea surâzător în faţa ei.

- Citeam.

- Normal, si se aseză alături. Nu te-ai mai uitat primprejur de zece minute.

- Zece? repetă ea, întrebându-se ce căuta acolo.

- Da. Te-am urmărit pe peste drum.

- Da? si aruncă o privire spre o masină argintie parcată în curbă.

-Aproape să nu te recunosc. N-ai uniformă, si-i cercetă blugii
şi puloverul. îmi place ţinuta asta.

- E confortabilă.

- Pe mine m-a derutat. Fără şorţ, fără bonetă. Dacă nu ţineai capul aplecat.. .Să ştii că n-am mai văzut tunsoare ca a ta.

Nu era de mirare, căci ea singură se tunsese.

- Cârlionţii tăi au o anumită cădere când stai aplecată. Am trecut de tine, dar m-am întors ca să mă

conving.

- A, deci conduceai?

Probabil că era în drum spre Whitney.

- Prin zonă.

- Se poate spune şi aşa. De fapt, am tot trecut pe aici, în ultima săptămână.

- Da? se miră ea ştiind că el nu mai dăduse pe la familia Ashford; Whitney îl aşteptase ca pe ace, cătrănită fiindcă nu mai apărea.

- Da, şi-şi întinse picioarele. Am decis.de fapt, am fost forţat să accept sugestia prietenului meu Carl, deşi nu-mi place s-o fac pe spionul.

- Adică?

- Nu contează. Ia spune, ca cauţi pe aici? Sau nu locuieşti acolo?

- Ba da. Dar autobuzul de oraş nu trece prin sălbăticia aia. Aşteptam.Ah, la naiba, l-am pierdut! sări ea în picioare, căci maşina tocmai atunci o lua din loc.

- Ce-ai pierdut?

- Autobuzul! Doar nu credeai că stau şi aştept ziua de mâine!

Acum, trebuia să mai stea încă o oră pentru următorul.

- M-ai ţinut de vorbă! se înfurie; de fiecare dată când stătea cu acest bărbat, ceva trebuia să se întâmple. Dacă nu apăreai.

- Nu da vina pe mine. Poate îl pierdeai oricum, si-i arătă cartea. Cred că e fascinantă.

- Nu, nu este.

- Atunci, de ce erai asa de absorbită?

- Ce?

- Dacă nu-ţi place, de ce nu-ţi ridicai privirea din ea?

- Mă uitam la o singură pagină, la anatomia porcinelor.

- La anatomia a ce?

- La porci, pentru tine.

- Asta te interesează?

- Astăzi facem disecţie pe porci. Iar acum pierd cursul. învăţasem totul, dar acum nu mai prind nimic, si trase un picior în bordură, nervoasă pe el.pe ea.

Brad se uita la ea cam prosteste, cu niste ochi de.de.Lew îl numise donjuan, si poate avea dreptate. "Probabil că zâmbetul acela stupid înmoaie orice proastă care ."

- încotro, doamna mea?

- Poftim?

- Oriunde ai diseca acel porc, am să te duc acolo, înaintea autobuzului.

- Ce drăguţ din partea ta, zise ea zece minute mai târziu, când masina depăsi celălalt mijloc de transport. O să am timp să mă pregătesc.

- Să tai un porc, se strâmbă el. O faci pe dansatoarea, apoi pe ospătăriţa. Să nu mai zicem de porci! Interese diversificate, pot spune.

- Toate se leagă.

- Mda?

- Da. Visezi la ceva, îţi pui o dorinţă, apoi încerci să-ţi îndeplineşti acel vis.

- Acel vis? Ti-ai pus o singură dorinţă pe toate acele stele?

- Numai una. Voiam doar să. .să devin veterinar.

- Serios? Eşti o adevărată enigmă. Lumea s-a prostit! O vreme, femeile aveau vise mult mai.romantice, mai ales când se rugau la stele.

- Poate, rosti ea surprinsă, acum că medita la acest aspect - probabil şi din cauza faptului că Toby, ferma, căsătoria, dispăruseră din viaţa ei. Cred că o dată îmi spuneam că am tot ce-mi doresc.

- Iar acum?

- Acum?

- Mai ai ce-ţi doreşti?

- Ah.

Cum să dansezi, să săruţi pe o noapte cu stele şi să treci prin atâtea senzaţii deodată, prin atâtea iluzii într-o viaţă complet lipsită de astfel de elemente? Chiar şi acum, alături de el.

- Nu mi-ai răspuns.

- Mă gândeam. Păi, n-am totul, dar mi-am dat seama că a-mi pune dorinţe nu mă ajută. De aceea, îţi sunt recunoscătoare
că m-ai adus. Nu-mi permit să pierd cursurile.

- Mai ales când vrei să diseci un porc.

- Asa e. De la porci la cai.

- Cai!

Brad încerca să si-o închipuie în rol de veterinar, îngrijind animale.

- Si totusi.nu chiar cai! sări el, dintr-un impuls protector, fiidcă o singură lovitură de copită o putea pune la pământ.

- Ador caii si mă pricep foarte bine să-i îngrijesc, surâse ea, încrezătoare. Oricum, mai e până acolo. Deocamdată nu trebuie decât să mă ocup de un porc.

- Si să te plimbi încolo si-ncoace cu autobuzul, între slujba de la familia Ashford si serviciile pentru Hary. Chiar ai nevoie de două locuri de muncă?

în urechi încă îi răsunau cuvintele ei neclare "Unii mai trebuie să si muncească."

- Fiecare câstig în plus e un ajutor. Trebuie să plătesti pentru ceea ce-ţi doresti.

Cum Brad nu lucrase niciodată ca să obţină cu adevărat ceva, întorcea acum această noţiune pe toate feţele. Femeia de lângă el părea de-a dreptul captivată de.a face totul de una singură.

- A, ce bine! exclamă ea când masina coti în campusul universitar. De obicei trebuie să fug din staţie ca să ajung la timp. Ia-o drept înainte si apoi prima la stânga. Clădirea e la capătul aleii.

Când el opri, fata mai rămase un timp să-si adune cărţile.

- Ai fost o adevărată salvare. Mulţumesc.

- Cât ţine cursul? Te aştept şi.

- Nu e nevoie. Tine două ore şi apoi am altul. O să

mă întorc cu autobuzul. Deja m-ai ajutat de-ajuns. Mulţumesc şi la revedere.

El n-o salută. O urmări în schimb, întrebându-se unde să parcheze. De data asta n-o va mai lăsa să-i scape până nu obţinea nişte răspunsuri. Unde se mai puteau întâlni? Putea s-o sune acasă? Cine era grădinarul acela neobrăzat care voia să-i pună beţe în roate?

Brad nu-şi amintea să se fi agitat atâta pentru o simplă întâlnire. De obicei, cu un singur telefon, cel mult un buchet de trandafiri, totul se rezolva. Sau nu chiar totul - şi surâse de unul singur. Problema o reprezentau de obicei femeile agresive sau mamele cu planuri măreţe, nerăbdătoare să găsească perechea perfectă pentru odraslele lor. Aceste lucruri nu-i dăduseră prea mari bătăi de cap până atunci, dar era conştient de atracţia pe care persoana lui o reprezenta - şi de aici alte câteva întrebări. De ce în ochii grădinarului impertinent nu trecea drept o partidă bună? Si care era treaba lui, oricum? Opri un băiat care alerga, să-l întrebe unde e parcarea. îşi puse maşina la loc sigur, după care porni de-a lungul campusului, fără a ţine seama de burniţa care începuse. îl preocupa altă întrebare fără răspuns - de ce ţinea neapărat să ştie mai multe despre această femeie?

Paulei nu-i venea să-şi creadă ochilor când îl văzu tot acolo. Abia îşi stăpâni un ţipăt de plăcere şi fiorul care o străbătu când îl zări căutând-o din priviri. Se

găsiră si trăsăturile chipului său se relaxară imediat. Avea gulerul ridicat si părul roscat complet ud.

- De ce n-ai venit înăuntru?

- Am fost. M-am tot plimbat si am tras cu ochiul înăuntru. Chiar si la laboratorul vostru, unde aveaţi toţi porcii ăia, si strâmbă din nas. Nu înţeleg cum suporţi.

- Te obisnuiesti.

- Atunci, eu prefer să stau în ploaie. Oricum, nu voiam să te pierd în aglomeraţia de pe coridor. M-am gândit că mai bine te astept afară, si-i luă geanta de pe umăr, apoi îi luă mâna într-a sa.

- Dar au fost mai mult de trei ore - atingerea palmelor lor îi dădea o senzaţie foarte plăcută. Ti-am spus să nu mă astepţi.

- Stiu, dar nu vreau să te pierd din nou.

- Cum adică?

- Hai, hai. Credeam că odată ce stiu unde stai, numai întâmpin nicio problemă. Dar când am venit la resedinţa Ashford si-am întrebat de tine, m-am izbit de un zid imbatabil.

- Ai.Când?

- Poftim?

- Când ai venit?

- Cel mult o săptămână. Cred că erai la scoală.

- Credeam că ai venit la Whitney - de fapt asta-i spuseseră si Whitney si mama ei, si Lew.

- Am fost invitat de doamna Ashford înăuntru, din greseală.

- Aha.! fireste că toţi ai casei credeau că venise la fata lor.

- Si nu mi-am reparat greşeala fiindcă. .Am realizat într-un fel sau altul că ţi-aş putea pune în pericol postul.

"Normal că ai fi făcut-o. Dacă întrebai de mine."

- Trebuia să-mi dau seama că stăpânului casei nu-i place să primeşti vizite. Scuze.

Paula parcă nu mai auzea. Deci, pe ea o căutase. Păşea repede, mărunt, încercând să-şi potrivească paşii cu ai săi. Parcă niciodată nu i se păruse aerul răcoros mai plăcut, şi nici toată întinderea campusului mai splendidă. Nu venise pentru Whitney, ci pentru ea! Respiră adânc, ca pentru a se elibera de morbul geloziei ce o încercase întreaga săptămână.

- Ai timp, nu?

- Timp?

Deja erau în maşină, ieşind din parcare, dar fata nu-l auzise.

- Să luăm cina. Nu trebuie să te întorci numaidecât?

- Nu.

Joia era liberă, doar dacă familia Ashford nu avea planuri mai speciale, sau dacă Hary n-o solicita.

- Bun. Deci.Cunoşti oraşul mai bine decât mine, unde e cel mai bun local?

- Să mă gândesc.

Vibra toată pe interior la gândul că încă nu se sfârşise seara cu el. Dar avea dificultăţi în a-i indica un loc. Un loc pe care femeile Ashford să nu-l frecventeze,

să fie departe de campus sau de prezenţa indiscretă a altor colegi zgomotoşi.

Alese în cele din urmă Fabrica de Spaghete. Perfect. Acolo măcar blugii nu erau scosi din tipare, iar la ora aceea aproape că nu aveau clienţi. Se asezară si începură o conversaţie usoară, la fel ca pe vas. Vinul se dovedi a fi unul delicios, si aproape nu se atinseră de spaghete, atât de absorbiţi erau unul de celălalt. Ea îi povesti mai multe despre cursurile ei si despre viaţa la fermă. El vorbi despre Anglia, polo si despre ferma pe care, într-adevăr, o cumpărase. Voia s-o vadă? Când?

Fata ezită. Ardea de nerăbdare s-o vadă, dar cândva între orele de lucru si de cursuri.

- Nu stiu când as avea timp. Duminica ar fi ziua mea liberă. Dar cei din familia Ashford vor.

-Atunci, rămâne pe duminică! Ziua liberă e liberă! Ele nu te pot reţine.

- Nu, dar deja s-au arătat înţelegătoare faţă de cursuri. încerc să le fac pe plac, si-l privi mieros, încercând să-l facă s-o înţeleagă.

- Si nici grădinarul acela! sări el.

- Grădinarul?

- De la resedinţă. M-a.Auzi, bătrânul s-a dat cumva la tine? sări el dintr-o dată.

- Lew! aproape îi venea să râdă. Normal că nu. E.

- Să stii că e al naibii de posesiv. S-a răstit la mine imediat ce am întrebat de tine si m-a sfătuit să stau departe. Credeam.

- Stai puţin, trânti ea paharul de vin. Vrei să spui că Lew stia că tu.l-ai spus că vrei să mă vezi?

- Normal. Am avut bunul-simţ să merg prin spate, si bătrânul lucra în grădină. A devenit destul de agresiv când am întrebat de tine. Ne-am cam luat la harţă până să apară doamna Ashford, iar omul a insinuat că venisem pentru domnişoara Whitney.

Paula deja nu mai vedea, nu mai auzea nimic. Gândul îi fugise la bucătărie şi la Lew. Nu era de mirare că o tratase foarte atent, că se purtase ciudat. îi venea să-l strângă de gât! O lăsase să se zbată în gelozie, o văzuse cum se consumă. "Stai să vezi, Lew. Pun eu mâna pe tine!"

- Atitudinea lui faţă de mine, ca străin, nu pot să mi-o explic. Dacă este interesat de tine.

- Da, este - venise timpul adevărului.

"Te-ai dat de ceasul morţii doar pentru că un bărbat pe care l-ai văzut de două ori în viaţa ta s-a dus la o altă femeie. Iar acum te prăpădeşti în faţa lui fiindcă stă la masă cu tine."

- Adică? se miră Brad.

- Nu cum crezi tu. E unchiul şi naşul meu totodată. întotdeauna a încercat să mă protejeze.

- Dar..de mine?

- Mă tem că da - şi-şi aminti de avertismentele unchiului despre băieţii de bani gata.

- De ce? Nu te lasă să te distrezi? Si ce rău e în toate astea? Cu ce-ţi poate dăuna o vizită la ferma mea? Am

adus şi câţiva cai de curse. Am un mânz numai bun pentru tine.

Chiar aşa, ce rău putea fi în această vizită? Prea lua lucrurile în serios. De parcă ar fi fost îndrăgostită sau alte asemenea fleacuri. Emoţii? Doar un simptom a ceea ce pierduse în ultimii
doi ani din cauza lucrului si a cursurilor.

- Nu ţi-ar plăcea să vii la fermă? Să călăresti?

- La nebunie! răspunse, căci nu mai călărise de când plecase de acasă.

- Bine. Atunci, duminică. Să te iau sau.. .Poate preferi să ne întâlnim undeva?

- Da, ar fi mai bine. Dar..as vrea ca mai întâi să discuţi puţin cu Lew.

- Ah? Ai nevoie de permisiunea lui?

- Nu cred. Dar. n-as vrea ca fetele Ashford să afle că mă întâlnesc cu tine, si nici nu vreau să-l decepţionez pe el.

- Si să-l rog să-ţi dea voie?

- Nu, asta pot face si eu - întotdeauna se pricepuse a-l învârti pe degete. Nu vreau să-si facă griji, pentru că asa se va întâmpla. "Asta doar dacă nu se convinge pe pielea lui că nu esti deloc băiatul de bani gata pe care te crede." Dar trebuie să te cunoască mai întâi.

- Esti foarte ciudată, Paula Grant, zâmbi el, intrigat.

- Da?

- Simpatică si provocatoare. O adevărată încercare.

- Adică?

- Nu contează. Si unde îl găsesc pe leu? în cuscă sau altundeva?

Capitolul 5

- N-ai un dolar, prietene?

Un bărbat duhnind a whisky, care abia se mai ţinea pe picioare, îl abordă pe Brad, bolborosind ceva despre cafea şi taxi.

Brad se căută prin buzunare, găsi o monedă şi i-o dădu.

- Mai întâi cafeaua, îl sfătui şi trecu mai departe, pe strada pavată cu sticle sparte de vin şi cutii de bere.

Pe o bancă sforăia nederanjat un alt bărbat, câţiva vagabonzi împrejur, ca şi cum aceea era chiar casa lor. Brad scoase hârtiuţa

- Taverna lui Tommy, strada Oceanside, numărul 601. Locul unde Paula-i indicase că unchiul ei îşi petrece serile de vineri, jucând pocher cu amicii.

"Nu e chiar atât de grijuliu cu afacerile proprii pe cât de atent e cu nepoata lui" gândea Brad, făcându-şi loc printre gunoaiele dezgustătoare, căutând vreun semn. îl găsi la câţiva metri mai încolo - trecu strada şi. parcă trecuse într-o altă lume, mult mai decentă. Nimic pretenţios, dar ceva mai răsărit decât zona pe care tocmai o traversase. Barul, într-o clădire de trei etaje, altădată o casă de ajutor, cantină si servicii sociale pentru clasa muncitoare, se vedea de la o postă. Lew se afla chiar în sala de jocuri, după cum îl avertizase Paula. Era o sală mare, cu mai multe mese de joc; bărbaţi si femei la un loc pariau, aruncau zarurile, amuzându-se, sorbind din pahare elegante. Exact ca în orice alt club

select, gândi Brad din prag, oprindu-se si ascultând frânturi din conversaţiile de la diferite mese.

îl zări pe Lew alături de sase bărbaţi în colţul îndepărat, cu mai multe jetoane în faţă; studia cu mare seriozitate cărţile pe care le avea. Reticent în a-l deranja tocmai într-un asemenea moment important, Brad se aseză la barul alăturat, pe un scaun de unde-l putea vedea direct pe celălalt. Comandă si asteptă. Multe minute trecură la pândă, pentru a prinde momentul oportun să-l abordeze, până când un tânăr se aseză alături. Probabil locuia vizavi, îsi zise Brad, după privirea lui scrutătoare si felul în care evita contactul direct cu barmanul. Consumă mai multe boluri de alune cu mare poftă; Brad încercă să-l ignore si chiar voia să-i ofere ceva de mâncare când un suierat îi făcu pe ambii să tresară.

- Ia-ţi labele! Sunt doar pentru clienţi! strigă barmanul, luând bolurile. Pleacă, sau chem poliţia!

Tânărul era pe punctul de a se retrage în grabă, dar Brad îl prinse de braţ.

- Cu tot respectul, se adresă el grav, suntem clienţi.

- Adică, tipul e cu tine?

- Da. Eu i-am făcut cinste. Am venit să.. .discutăm afaceri.

Barmanul îl privi ciudat, dar Brad nu se dădu bătut.

- O să luăm ceva de mâncare cât timp stăm aici, ceru pe acelaşi ton. Dă-ne... - cercetă meniul de pe un panou şi comandă cel mai consistent platou. E bine? îl

întrebă pe tânăr.

Barbatul, mut de uimire, nu făcu altceva decât să dea din cap. însă întreaga mirare îi dispăru când se văzu în faţa farfuriei pline.

- Mai uşor, zise Brad. Eşti prea înfometat ca să te grăbeşti.

- Mor de foame. Nu ştiu cine eşti şi ştiu că nu avem ce discuta, dar am să-ţi mulţumesc întreaga viaţă. E prima masă decentă de.

- A, de unde ştii că nu avem ce discuta? La ce te pricepi?

Se căuta personal la ferma lui. Trebuie să se găsească ceva şi pentru acest tânăr.

Apoi îl zări pe Grant adunându-şi jetoanele. Găsi o hârtie în buzunar, scrise adresa barului, apoi numărul de telefon de la hotel.

- Sună-mă, şi se ridică în grabă, intrând în sala de jocuri.

Aşteptă ca Lew să-şi încaseze banii.

- Domnule Grant, putem vorbi o clipă?

Lew căscă gura; cercetă puţin încăperea, apoi îl fixă pe Brad.

- Ce cauţi aici?

- Paula mi-a spus că s-ar putea să vă găsesc.

- Da?

- Aş vrea să vorbim puţin. între patru ochi, explică celorlalţi,
care-l priveau cu neîncredere.

Grant observase si el privirea colegilor săi. îl conduse pe Brad la o masă retrasă.

- Deci?

- Paula mi-a sugerat să vă caut.

- De ce?

- Zicea că. .dacă mă veţi cunoaste mai bine, poate că.n-o să mai aveţi probleme cu relaţia noastră, se bâlbâi el, intimidat de chipul contorsionat al bătrânului.

- Stiu totul despre cei ca tine, si n-am de gând să te las să-ţi faci de cap cu Paula. Ai înţeles?

- Să-mi fac de cap? Nici măcar nu-mi place noţiunea, zise Brad, descheindu-se la cămasă. Si oricum, decizia nu-i aparţine Paulei? Mi-a spus că sunteţi unchiul ei, dar are.douăzeci si trei de ani, nu? E responsabilă, cred, să judece de una singură..

- Nu-mi pasă. Am avut grijă de ea încă din pruncie si nu mă opresc tocmai acum. Paula e desteaptă, dar nu îndeajuns ca să-ţi citească intenţiile.

- Cum adică? La naiba! îmi place de ea si reciproca e valabilă. Vrem doar să ne mai întâlnim din când în când.

- Uite ce e amice, îţi spun acum pentru totdeauna, si-l arată cu degetul. Nu vreau ca Paula să umble cu un tip care nu face altceva decât să se îmbogăţească si să se distreze!

- Ba nu! rosti Brad răgusit. Dumneavoastră să mă ascultaţi! M-aţi învinuit de mai multe lucruri, deci presupun că aţi auzit de averea familiei Vandercamp, si de afacerile noastre. Dar trebuie să ştiţi că nu ne lăfăim

în bani pur şi simplu. Banii ăia se fac şi se desfac zilnic, iar noi muncim pentru asta!

Se simţea îndreptăţit să folosească acest argument, fiindcă la fel ca tatăl său, nu se implica în afaceri. Si deja atrăsese atenţia vecinului de alături. Lew se holba la el, aşa că rosti mai departe:

- Stiţi câţi oameni avem anagajaţi? Sute, mii, în întreaga Europă, în Africa şi-n alte părţi de lume, incluzând America voastră. Aşa că nu vă mai legaţi de mine sau de banii mei, şi se lăsă pe spătar, mai relaxat. Deci, despre Paula - ştiu că ţineţi foarte mult la ea. E o persoană extrem de agreabilă, drăguţă şi inteligentă, şi munceşte foarte mult. Prea mult, aş spune. De ce vă împotriviţi posibilităţilor ei de a se mai destinde?

- Nu mă opun.. .Doar că sunt împotriva.

- Mea? De ce? Am să mă asigur că se simte bine. Adoră caii şi mi-a spus că n-a călărit de mult. Voiam s-o duc la ferma mea, să-i dau un cal.

Pe neaşteptate, fu însă întrerupt de barman, care apăru cu tânărul de guler, urlând la Brad:

- Nici să nu te gândeşti! Nu pleci până nu clarifici situaţia! şi-l arătă pe Brad cu degetul. Ziceai că tipul e cu tine, dar când te servesc pleci, fără să-ţi vezi nota! Vrei să mă tragi pe sfoară, ha?

- Normal că nu. Doar n-am plecat, şi se ridică pentru a căuta în buzunare. Cât face?

- Nouă dolari şi cincizeci de cenţi, inclusiv băutura ta pe care ţi-ai lăsat-o acolo.

Brad ignoră nota afundându-şi tot mai tare mâinile în buzunare. Exact de ce se temea.. .O bancnotă de cinci dolari şi câteva monede. Credea că are douăzeci. îşi aminti de beţivul de adineauri şi-l blestemă.

- Stai că-mi aduc carnetul de cecuri din maşină, zise, deşi nu ştia sigur dacă-l avea.

De obicei nu era nevoie nici de cec, nici de card, numele de Vandercamp fiind de-ajuns. Trebuia să-şi aducă aminte să-şi ia bani cu el, dacă avea de gând să rămână în State.

- Nu acceptăm cecuri, scutură barmanul febril din cap. Si nici nu pleci de-aici, nici el. Chem poliţia.

- Amice.

- Nu suntem amici! Cunosc nelegiuiţii de cum îi văd. Stiam eu că minţi când ai zis că e cu tine; nu mă las eu păcălit de niciun bogătaş cu gură mare care vine de la oraş. Hei, Steve, îl strigă el pe casier. Ia sună.

- Staţi puţin, interveni Lew. Plătesc eu. Dă-mi mie nota.

- Lew. zise barmanul care nu-l văzuse încă pe acesta. Ti-e prieten? Sau doar te-a încolţit?

- Nu e prima oară, zâmbi Lew, apoi scoase portofelul şi lăsă şi un bacşiş substanţial. Nu vrem să ai probleme, nu-i aşa Mike?

- Aşa e. Dar nu-mi place că ţi-ai asumat tu răspunderea, şi-l eliberă pe tânăr, nu înainte de a-i arunca o privire dezgustată lui Brad.

- Scuze, domnule, zise celălalt, nu voiam să vă fac

probleme.

- Nu-i nimic. Si să mă suni.

Bărbatul încuviinţă din cap şi fugi. Lew îl urmări, apoi reveni
la Brad.

- Deci, ce spuneai despre milioanele tale de dolari?

- Ah, nu faceţi pe desteptul! Stiţi că am să vă plătesc înapoi. Mulţumesc.

Nu credeam că..Adică, stiam că am bani la mine. Dar mă bucur că l-am ajutat; mi se părea asa de înfometat.

- Bine, bine. îmi datorezi doisprezece dolari. Si ce era cu ferma ta?

- Mi-am zis că Paulei are să-i placă.

- Paula e foarte specială pentru mine, se strâmbă Lew.

- Stiu.

- Si mă preocupă intenţiile dumitale. Bătrânul meu întotdeauna-mi spunea că drumul spre iad e pavat cu intenţii bune.

- Stiţi ce.

- Problema e că Paula se implică sentimental în tot ce face, totul sau nimic. Si n-as vrea s-o văd că-ţi cade în capcană. înţelegi?

- Da.

- Nu vreau să sufere. Dar, într-adevăr, are douăzeci si trei de ani si are bun-gust.Sper, oftă Lew, privind cu coada ochiului spre Brad. Dar dacă te folosesti de ea

sau o rănesti, s-a zis cu tine. Nu uita ce-ţi spun.

Brad încuviinţă, stiind că astfel Lew Grant îi dădea acceptul, si stiind la ce se înhamă.

- Mulţumesc.

***

Niciodată nu trecuse prin atâtea pentru o simplă întâlnire. După ce obţinu permisiunea unchiului, trecu încă o săptămână până când Paula găsi timp liber. Asta după un curs, într-o luni, când fetele Ashford erau la o cină în altă parte. Brad o duse direct la fermă, dar deja era aproape pe înserat.

Totusi, indiferent de timp si de deranj, merita efortul. Cel puţin asta îsi spunea Brad, în timp ce călărea alături de Paula. Ea pe mânzul ei, el pe un armăsar. Lew avusese dreptate - fata punea mult suflet, orice ar fi atins. Doar să privesti la ea era un adevărat spectacol. Obrajii rosii, părul fluturând; dreaptă în sa, râzând cu poftă, controlând perfect calul de căpăstru. Brad era de părere că nu i se potriveste orice cal. Căutase special până-l găsise pe acesta - un cal graţios, superb, care ţâsnea dintr-o dată precum vântul. Exact genul fetei, asa că-l cumpărase imediat. îl fulgeră un gând - cumpărase toată ferma doar pentru ea? Cu siguranţă că nu. Dan, antrenorul, i-o sugerase, considerând o fermă de cai o afacere bună pentru State, iar zona de sud a Californiei era perfectă. Chiar si locaţia era excelentă, având inclusiv spaţiu pentru angajaţi, dar si pentru animale, si destul teren pentru

antrenamente. Chiar si o casă, unde Dan îsi instalase deja familia.

Mai era bineînţeles şi clădirea principală, locuită de fostul proprietar. Mare şi fără mari probleme. Se putea angaja o menajeră, şi Brad se şi putea muta.

"Ce? Deja plănuieşti să rămâi?'

De ce nu? Nu-i plăceau hotelurile, şi nu-şi dorea să stea într-un alt loc anume.

"Dacă tot stă Paula pe-aici."

Acest gând îl măcină timp îndelungat. Niciodată nu se îngrijise de atâtea amănunte pentru o fată. Imaginea lui la bar, căutându-se prin buzunare după bani, apoi înfruntarea lui Lew

- totul i se părea ridicol, dar şi amuzant.

- Bine, bine, ce e aşa de amuzant? îl întrebă fata.

Abia atunci realiză că ea o luase înainte şi acum se întorcea după el.

- Spune-mi, de ce râzi?

- De tine.

- De mine? se răţoi ea.

- Aşa ceva. Adică, de circumstanţele care au legătură cu tine.

- Adică? Te asigur că duc o viaţă foarte aşezată.

- Ba bine că nu. Vrei să ne oprim să discutăm?

- Da, hai să ne oprim aici. E adorabil, coborî ea de pe cal. Nu ştiam că este şi un pârâu.

- A fost unul din elementele care m-a atras la locul ăsta.

Cei doi cai se adăpau direct din apa curgătoare.

Brad îşi mângâie calul, privind însă spre ea. Se îmbujorase toată, contrastând cu nuanţa cămăşii ei; trupul firav i se părea bărbatului deosebit de atrăgător, în panatalonii aceia de călărie uzaţi şi mulaţi! "Calmează-te, băiete!" îşi zise.

- Parcă eşti femeie de vaci îmbrăcată aşa.

- Mda, e prima oară când îi iau pe mine de când am plecat de acasă.

îşi duse calul la un copac apropiat, unde-l legă.

- Mulţumesc, mi-a plăcut să te călăresc şi eşti superb, îşi alintă ea animalul.

Brad se pomeni regretând că nu este în pielea acestuia.

- îmi place ferma dumneavoastră, domnule Vandercamp.

Coborî şi ea la râu să-şi clătească mâinile.

- Iar mie-mi place persoana dumneavoastră, domnişoară Grant.

Se aşeză alături, dorindu-şi s-o atingă, s-o sărute.

- Da? Dar ţi se pare că mă învârt într-un mediu ciudat. şi-l stropi cu apă.

- Termină! sări el deoparte. Despre mine era vorba.

- Da? şi se aşeză pe pământ, cu genunchii la piept, şi mai atrăgătoare ca înainte.

- Sunt ca Mohamed care încearcă să ajungă la munte.

- Serios. .Ce vrei să spui?

- Că eşti cea mai protejată femeie, la care am cea mai mare dificultate în a o cuceri.

- Aiurea.

- Poate aşa ţi se pare. Dar în prima seară am dat peste tine din greşeală, fiindcă am intrat unde nu trebuia. Apoi a trebuit să
trec de doi angajatori încăpăţânaţi ca să te găsesc din nou, si nu m-ar fi ajutat cu nimic dacă nu pierdeai autobuzul acela. Si tocmai când îmi ziceam că am reusit, vii să-mi spui că trebuie să trec si peste principiile unchiului tău.

- Lew n-are prejudecăţi, ci doar anumite reguli după care-si conduce viaţa.

- Crezi? Vrei să-ţi povestesc despre întrevederea pe care am avut-o cu el la bar?

- A, Doamne. A fost dur cu tine?

- Se poate spune si asa. Dar mi-a spus clar în faţă că nimeni nu e vrednic de tine, mai ales eu, reprezentant al clasei parazitare, eu - bogatul fără cuvânt si fără ocupaţie. Abia după ameninţări dure si-a dat acceptul pentru..prietenia noastră nevinovată.

Până să să termine, fata deja se aruncase pe spate, râzând în hohote. într-atât i se părea de provocatoare, încât Brad nu se mai abţinu.

- Cât esti de frumoasă! si se întinse alături, trăgând-o mai aproape.

în sfârsit. O mângâie. îi îndepărtă o suviţă de pe tâmplă. îi sărută urma, apoi coborî pe obraz, se jucă

puţin cu lobul urechii. Totul înlăuntrul său renăstea pe măsură ce tânăra se agăţa tot mai neputincioasă de el. Buzele atinseră apoi colţul gurii ei, explorând, sorbindu-i întreaga savoare.

Paula îsi răsfiră degetele prin părul lui, gemând usor. Brad se aplecă pentru a asculta bătăile alarmante ale inimii ei, si-si strecură o mână sub cămaşa ei, singura barieră spre pielea fină. Cu ambele palme, îi frământă sânii, jucându-se în acelaşi timp cu sfârcurile.

Trupul ei ardent se lipi şi mai tare de al lui în avântul pasiunii, iar Brad ştia că dorinţa le este la fel de mare.

- Stiu, murmură el, copleşit de nevoia de a poseda, de a fi posedat de această femeie ale cărei gesturi transmiteau o extraordinară disponibilitate de a se dărui trup şi suflet.

".care pune suflet în tot ce face". Acest gând îi stăruia încă în minte, însă ardea de dorinţă. Nu voia, nu putea să renunţe tocmai acum când se vânau reciproc.

"Foloseşte-o, răneşte-o." - cuvintele avură în mintea sa efectul unui duş cu apă rece. Totodată experimentă un val de sentimente pe cât de violente, pe atât de senzuale ca gesturile sale.

Cum s-o rănească? Niciodată!

O acoperi protector cu braţul şi-i sărută vârful nasului. Apoi începu să-i încheie cămaşa.

- Eram pe punctul de a mă lăsă dus de val, draga mea. N-ar trebui să fii atât de tentantă.

Deşi zâmbea, fata nu-şi putea exprima în cuvinte

nedumerirea, la fel de mare ca şi a lui, de fapt. Ca pentru a ascunde acest lucru, îşi întoarse ochii spre cer. Si sări în sus:

- Uite! strigă. Acum!

- Ce?

- Steaua aia. E prima. Ai zis că nu ţi-ai pus niciodată o
dorinţă, acum ai ocazia.

Brad se uită o clipă la astrul palid ce apărea pe cer.

- Să vedem.. .îmi doresc.

- Nu cu voce tare, îi duse ea un deget la buze. Altfel nu ţi se împlineste dorinţa. Repetă după mine: Luceafăr luminos, primul apărut, as vrea să pot, as vrea să fi putut, dorinţa de acum s-o văd ca un făcut.

Brad repetă, oarecum frustrat si deranjat. Ce naiba să-si dorească de fapt?

Doamna Ashford stătea în biroul ei de la etaj, cu ochii ţintă la Paula.

- Si briose, cred, de-alea cum ai făcut anul trecut, de ţi se topeau în gură. Deci ai comandat curcanul. si-l bifa pe lista ei
- doamna Ashford adora orice fel de listă.

"Inutilă, de altfel, gândi fata. Stiu prea bine ce să cumpăr de Ziua Recunostinţei, numai să-mi spună în ce cantitate. Mai bine am termina aici, ca să-mi văd de treabă."

Whitney le întrerupse, vârându-si capul pe usă:

- E cel mai neobrăzat om cu putinţă! se revoltă ea.

Nu mi-a răspuns la niciun telefon. Dar stiu că a primit mesajul, fiindcă.

- Poate tu esti cea care nu primeste mesajul, decretă Rae din
spate. Poate că nu vrea să-ţi vorbească.

- Putea măcar să răspundă, zise celalalt', prea absorbită ca să priceapă aluzia. S-ar fi zis că l-ar fi încântat ideea de a-şi petrece Ziua Recunoştinţei într-un cămin.

- E englez. Ce să ştie despre această zi?

- Toată lumea ştie. Si oricum, e o sărbătoare şi nimănui nu-i place s-o petreacă singur, într-o cameră de hotel.

Paula tresări! Exact cuvintele lui Brad. Avuseseră o mică discuţie pe această temă. "Fără cursuri! De ce nu-ţi poţi petrece ziua cu mine?" Ea încercase să-i explice. Femeile Ashford întotdeauna aveau musafiri. Cât de înţelegătoare fuseseră faţă de şcoala ei, şi cât le datora.

- E marţi, draga mea, zise doamna. Poate că deja a acceptat altă invitaţie.

- De la cine? Cu excepţia când s-a dus la ţară să joace golf, nimeni nu l-a mai văzut.

"Pentru că se fereşte de locurile pe care eu nu le-aş frecventa, îşi zise Paula. Când nu sunt cu el, ar putea merge oriunde, şi probabil o face.

- Tot la hotel e cazat, dar nimeni nu ştie ce face în timpul liber.

"Eu ştiu", se îmbujoră fata. Preţuia enorm clipele pe

care le petreceau împreună. Staţia de autobuz devenise locul lor de întâlnire. O ducea la şcoală, o aştepta şi o conducea înapoi. întreg timpul ei liber i-l dedica lui, de obicei la fermă - plimbări, partide de călărie, explorând viitoarele terenuri de curse, studiind poneii pe care el îi mai cumpăra. Niciodată nu cunoscuse o mai mare încântare.

Ascultând-o pe Whitney, Paula încercă un oarecare sentiment de vinovăţie. Nu-i stătea în fire să acţioneze pe furis. Poate că se purtase necinstit. Desi Lew o avertizase - "doamnei nu-i place ca cineva să-i surclaseze odraslele"

- Era atât de încântător în ziua în care a trecut pe aici. Am crezut că mă place. Eu sunt topită după el, zicea fata cu ochi mari, rugători.

Dintr-o dată, Paulei i se făcu milă; regreta că cea de alături nu putea împărtăsi senzaţiile pe care Brad i le oferea ei. Să-i stea alături pe pajistea de la fermă, să privească fascinaţi cum antrenorul se ocupă de un nou exemplar, să se plimbe alături de el, să discute, să-i simtă gustul buzelor.

- Ce zici de rochia asta, mamă? o trezi Rae din visare. Cu bluza asta.

- O, da perfect. Si cu cerceii de smarald.

- Cred că o să-l mai sun o dată. La urma urmei, sunt singura femeie pe care a vizitat-o de când e aici.

- Doar în trecere. Si asta se întâmpla acum trei săptămâni, chicoti sora ei. Probabil că s-a uitat mai bine

în ochii tăi expresivi si i s-a tăiat!

- E mai mult decât ai căpătat tu de la lordul tău! Iar rochia ţi-e prea strâmtă. Te îngrasi pe zi ce trece.

- Ba nu! Mamă, crezi că.

- Sigur că nu, draga mea. Arăţi numai bine. Whitney, nu-ţi mai bate capul cu prinţul ăla. I-am invitat pe familia Alston, cu nepotul lor drăguţ. Si pe domnul Simmons, care a rămas aşa de impresionat de tine la dineul dat de familia Atkinson. Lucrează într-o firmă prestigioasă şi se zice că are şanse mari de avansare.

- Sansele lui nici nu se compară cu milioanele lui Vandercamp! pufni fata, ieşind valvârtej din cameră.

întreaga milă a Paulei dispăru pe dată. Simţea nevoia disperată de a-l îmbrăţişa pe Brad în acea clipă, de a-l proteja de orice femeie care nu putea citi dincolo de averea lui.

Paula ajunse cu cumpărăturile la legume, cufundată în gânduri. Putea face cartofii în aceeaşi zi, ca pe joi să-i pună la cuptor. Plăcinta cu dovleac o făcea în aceeaşi seară. Dacă.

Cineva claxonă din spate. în oglinda retrovizoare zări smocul roşcat al lui Brad şi culoarea sclipitoare a maşinii lui. O urmări până în parcare, şi trase alături. Fata coborî toată un zâmbet, aşa cum îl întâmpina de fiecare dată.

- Salut! zise el şi se aplecă s-o sărute.

- Nu. se alarmă ea. Poate ne vede cineva.

- Si ce dacă. M-am săturat de jocul ăsta de-a v-aţi

ascunselea, şi o sărută din nou, însă ea se feri.

- Termină, Brad. îmi faci necazuri. Ce cauţi pe-aici?

- Veneam la tine.

- Adică la fetele Ashford si..Să nu îndrăznesti! Ti-am spus doar.

- Stiu, stiu. Dar nu e o idee bună.

- Adică?

- Voiam să-ţi spun ceva.

- Ti-ai ales momentul.Am o grămadă de lucruri pe cap, si se uită la ceas. Trebuie să cumpăr legumele, să ajung la timp ca să.

- Le cumperi si le si gătesti?

- Da, dacă vreau ca mâncarea să fie proaspătă, râse ea. Lew nu e pretenţios.

- Te agiţi prea mult. Despre asta voiam să-ţi vorbesc.

- Nu poate astepta? Chiar n-am timp.

- Nu se poate. Trebuie să termini odată. M-am săturat de jocul ăsta. Acum te văd, peste o clipă dispari.

- Dacă vrei să discutăm, vino cu mine, nu pot sta într-un loc. "Nu că discuţia asta ar ajuta cu ceva."

îsi luă căruciorul, lista, si se îndreptă spre raionul de fructe. Voia portocale, ananas pentru prăjituri. Brad o urmă, fără însă a scoate vreun cuvânt. Fata se întoarse spre el, mirată.

- Brad? S-a întâmplat ceva?

- Hei, zâmbi el, e cu totul altceva, nu?

Paula se uită împrejur. Nimic special.

Doar clienţi obisnuiţi. Rafturile cu fructe ordonate

frumos. Mere mari, sortate, ananasul cu solzi verzi, mănunchiuri de
banane, struguri purpurii.

- îţi alegi ce vrei, nu? şi-şi trecu degetele peste fructele expuse.

- Brad, te porţi de pacă n-ai fi fost niciodată într-un magazin.

- N-am fost. Presupun că n-a fost cazul.

"Mda." întotdeauna altcineva se ocupa de astfel de lucruri.

- Uite ce bine arată, şi alese un măr roşu. Vrei?

Indiferent ce voia să discute, parcă uitase complet; acum o
urma doar, extaziat, fericit că o poate ajuta.

Paula surâse ca pentru sine. Cu doar câteva clipe în urmă se gândea la ce savoare au lucrurile simple când le împarte cu Brad. însă el trăia acum mai mult decât o simplă experienţă, trăia pentru prima oară senzaţia de.a face cumpărături într-un magazin!

- Crezi că-ţi ajung? o tachină el, când ieşeau cu două coşuri pline.

- Poate. Mă pregătesc pentru douăsprezece persoane.

- Si o să fie ultima oară?

- Poftim?

- M-am uitat la case. Am găsit una foarte frumoasă chiar lângă facultate. E perfectă pentru tine, şi se grăbi să-l ajute pe băiat să pună totul în portbagajul ei.

Fata abia aştepta să-l vadă pe celălalt plecând pentru a-l trage de limbă pe Brad.

- Nu înţeleg.

- Ti-am găsit un loc perfect, când îl poţi vedea? Am discutat
deja cu agentul si dacă-l vrei.

- Stai puţin! Nu caut asa ceva. Nu-mi pot permite.

- Dar nu e de cumpărat, ci ca să locuiesti acolo.

- Am unde să stau.

- Da, la familia Ashford. Unde mai si lucrezi. Nu e nevoie să mai lucrezi.

- Da?

- E ideea mea. Cumpăr eu apartamentul. Te poţi muta si.

- Si tu o să-mi iei de toate, cum ar fi bilete de autobuz si mâncare. Poate si o masinuţă, nu? se răsti ea îmbujorată - sau poate că era cald afară, însă simţea că ia foc.

- Pentru Dumnezeu, nu te aprinde! Vreau doar să ai mai mult timp liber.

- Pentru tine, nu?

- Pentru studiu, să nu mai muncesti atât. Si da. si pentru noi. Nu te mai uita asa urât la mine!

N-am de gând să mă mut si eu sau asa ceva. Unchiul tău ar putea sta cu tine.

- Ha! As vrea să te văd cum îi spui asta lui Lew. Niciodată n-a acceptat ajutor de la nimeni, nici măcar de la soţia lui. Si nici eu! Asa că n-ai decât să-ţi cumperi

singur un apartament!

- Paula, nu înţelegi.

Uite ce e, îl poţi considera un împrumut. Până termini scoala. Poţi să-mi plătesti înapoi oricând.

- Nu-ţi datorez nimic acum, si n-am de gând s-o fac pe viitor. întotdeauna am reusit să mă întreţin binisor. Nu vreau să devin
o.. .întreţinută, niciodată!

- Să fim serioşi. Nu vreau să insinuez aşa ceva. Ci doar să-ţi ofer puţin spaţiu. Toată ziua munceşti sau înveţi. N-ai timp de distracţie, cu atât mai puţin pentru mine.

- Cred că ştiu să-mi organizez timpul, mulţumesc.

- Atunci, priveşte totul din punctul meu de vedere. Vreau şi pot să te ajut să devii veterinar, sau ce-ţi mai doreşti. Fără compromisuri. Tine minte.. .Fără niciun compromis! Ce e rău în asta?

- Aşa e viaţa, scutură ea din umeri. Joci cărţile pe care le ai, după cum zice Lew. Nu mă plâng.

- Eu, da. Am posibilităţi, ţin la tine, şi vreau să te ajut. Nu înţelegi?

- Poate. şi se mai potoli. însă nici tu nu vrei să vezi.

Si aşa era - o persoană care nu intrase într-un magazin în viaţa lui.

- îţi mulţumesc, Brad, e o ofertă generoasă, dar nu pot accepta. Să nu te superi pe mine. îmi pare rău.

- De ce nu se poate?

- E greu de explicat, oftă ea. Sunt lucruri care nu pot

fi cumpărate cu bani. "La fel cum unele lucruri nu sunt de vânzare. Precum independenţa"

-Ăsta nu e un răspuns.

- Ba da. Dacă ai trage la fel de mult ca mine să obţii ceva, totul, chiar şi lupta devine parte din tine. Dacă te las să preiei controlul de pe-acum, ar fi ca şi cum..m-aş vinde. Nu sunt de vânzare, Brad, si se înălţă, sărutându-l pe obraz, după care urcă în masină.

El o urmări, aproape să fugă s-o oprească. Voia s-o urmărească până la resedinţa Ashford, să dea buzna acolo si s-o scuture până va înţelege.

Inspiră adânc, nervos pe sine însusi. Reacţionase complet eronat. întotdeauna se crezuse un diplomat, sigur pe sine, calm

- asa cum îl descrisese unul dintre prietenii lui americani.

"Deci, cum de-ai dat în bară de data asta, prietene?...Nu eu. Ea! Ea e cea care vrea neapărat să le facă pe toate de una singură. Asta înseamnă mult mai puţin timp pentru tine, nu?"

Mda - urcă în masină. Se purta ca un egoist, nu un altruist care voia să fie.

Cum? Mai simţise atracţie si faţă de alte femei, iar de câteva ori chiar de una anume. Oare.. .cum o chema? A, da, Joanne, din Franţa. Iar o dată la schi, în Elveţia, se încurcase cu o blondă superbă, Zoey - o lună întreagă. Dar, de fiecare dată, nimic serios.

Niciodată ca acum, îsi zise.

Doar prezenţa ei îl impulsiona extraordinar. îl întărâta, îl si linistea într-o oarecare măsură, ca si cum alături de Paula era locul lui.

Acum se simţea însingurat si sfâsiat, fiindcă ea nu-i era alături.

Nu-i stătea în fire. întotdeauna reusise a-si distrage atenţia prin competiţiile de polo sau prin pasiunea pentru cai. Chiar si prin meciuri de golf sau de tenis.

Acum, însă. ca şi cum absenţa ei lăsa un mare gol, nimic n-o egala.

Se pomeni întrebându-se unde se află, ce face şi.la naiba, când o putea vedea din nou!

în camera de hotel, la fereastră, privea strada aglomerată de jos, înţesată de automobile şi de pietoni care aveau întotdeauna o ţintă, un scop. Sună telefonul.

Se încruntă. Ceruse să nu fie deranjat, dar poate că era Paula. Sau poate din nou domnişoara Ashford. Poate că avea să accepte invitaţia ei. Paula va servi şi măcar aşa avea ocazia s-o zărească.

- Domnule Vandercamp? se auzi un glas de bărbat, necunoscut încă.

- Da.

- Numele meu e Westley Parker. Cel pe care l-aţi întâlnit. l-aţi cinstit la bar acum câteva săptămâni. Mi-aţi dat cartea de vizită să vă sun.

- A, da. Cauţi de lucru.

- Nu. Am de lucru. Temporar, sper. Dar aş vrea să discutăm puţin.

- Da?

Poate că avea nevoie de sfaturi. De ce nu?

- Sunt disponibil. în seara asta, la hotelul Senator? Să luăm cina? "Te pomeneşti că tipului îi e foame şi oricum n-am nimic de făcut."

- Nu pot. V-am spus, am un loc de muncă şi lucrez până seara târziu. Oricând înainte de unsprezece, dacă se poate.

Brad zâmbi - cersetorul care-si alege marfa. Dar.

- Sigur. Orice oră. La micul dejun. Opt, opt si jumătate? Căzură de acord, iar Brad închise, uimit de sine însusi. Poate că tipul venea cu o propunere. Posibil un joc dublu, dar de ce nu? Putea măcar să-l asculte.

Capitolul 6

A doua zi, la opt fix, bărbatul îl aştepta deja la bar. Arăta complet schimbat faţă de noaptea respectivă. Mai curat, mai îmbătrânit. Blugi noi, cămaşă albă, pieptănat. însă cu un început de chelie, şi cearcăne adânci. Nici vorbă de un puştan. "Poate că nu m-am uitat ca lumea la el în seara aceea, gândi Brad. Ba nu, e profilul său - e scund şi slab ca un copil şi cu ochii ăia mari şi inocenţi."

- Să ne aşezăm aici, arătă el spre o masă mai retrasă, ca să nu atragă atenţia.

Bărbatul îl urmă.

- Câţi ani ai?

- Treizeci şi cinci.

"Mai în vârstă decât mine"

- M-aţi păcălit. Credeam că.Nu mai contează. Spuneţi, domnule.Parker, nu?

- Da, Westley Parker. Am o mică problemă.

Brad ridică mâna si ospătarul se apropie. Ceru un mic dejun complet ca de obicei, iar celălalt doar cafea.

- Nu vă e foame?

- Nu, de data asta. Am mâncat la serviciu.

- Unde anume?

- Sunt ospătar la Steakhouse. De două săptămâni. Despre asta voiam să vă vorbesc.

- înţeleg. Aveţi un loc de muncă si totusi.

- Am fost dat afară din casă, din magazinul meu.

- Dar. nu arăta să fi fost vagabond.

-Ah, am unde să stau. Dar vreau să-mi recuperez magazinul. E urgent. Si când m-am uitat la cartea de vizită pe care mi-aţi dat-o.numele Vandercamp.Să vă explic, se grăbi. Cu începutul. Sunt inginer electronist.

Brad ridică din sprâncene. Acum, chiar că nu mai stia ce să creadă. Asteptă să li se toarne cafeaua, apoi îl lăsă să continue.

- Puteţi verifica. Până acum un an si jumătate eram angajat la Call Electronics. Se ocupă în mare parte de calculatoare, si mă pricep la circuite, la programări si alte asemenea.

- Mi se pare o slujbă bănoasă.

între timp venise si micul dejun, iar Brad îsi privea platoul încărcat cu ouă, suncă si garnitură, cu mare poftă. Nu realizase cât de foame îi este. Nu mai mâncase nimic de ieri-seară. Cum de se enervase asa de tare din cauza unei femei? Acum, avea măcar alte preocupări.

- Şi?

- Am părăsit compania la moartea tatălui meu, îmi lăsase o moştenire. Adică o asigurare din vânzarea casei din Los Angeles. Nu mult, dar credeam că-mi ajunge.

- Pentru?

- Plănuisem un scaner în miniatură de ceva vreme.

Asta era şansa mea. Voiam să-mi fac un magazin. Să cumpăr unelte.

- Staţi puţin. Adică sunteţi un inventator?

- Mda. întotdeauna am fost creativ. La şaisprezece ani am făcut un joc. La Call făceam jucării din diferite piese, jocuri pe calculator şi alte asemenea.

- Interesant.

- Da. Oricum, m-am specializat în sintetizatori de voci umane şi vreau să inventez un scaner.

- Un ce?

- Un scaner. Pentru orbi. Deja s-a făcut unul. Pui o foaie într-un aparat, şi o voce magnetică ţi-o citeşte. E cam greoi şi cam peste mână. Eu vreau unul mic, dar..

- Adică deja s-a inventat. La Call?

- Nu, ei nu lucrează cu aşa ceva. Puteam sugera dar. Nu v-aţi dorit niciodată ceva care să fie doar al dumneavoastră? Ceva pe care să-l fi făcut de unul singur, să-l scoateţi pe piaţă?

- Păi.

Niciodată nu-şi dorise oare nimic?

- O să-l numesc scanerul Parker. în numele tatălui meu care a orbit şi a trebuit să iasă la pensie timpuriu.

- Greu.

- Mai greu după ce a murit mama, fiindcă eu plecasem de acasă si trebuia să cheme un vecin să-l ajute. Nu mai avea intimitate.

- Nici nu vreau să-mi imaginez.

- Dacă avea scanerul meu... Mai am câte ceva de adăugat, dar e aproape gata! si ochii-i luciră entuziasti, ca ai unui copil. E cât palma. Treci degetul peste ecran în ritmul tău, iar vocea citeste tot în acest ritm. Orice - ziare, scrisori. O lume completă la îndemâna celor fără vedere, înţelegeţi?

Entuziasmul său era molipsitor. Brad, care stia prea puţine despre acest domeniu, îl asculta fascinat.

- Aţi inventat un lucru care.să facă asa ceva?

- Da; după cum ziceam, am încă ceva adăugiri. Si. despre ce urmează voiam să discutăm, si-l privi nerăbdător pe Brad. Problema e că am fost dat afară din casă. Am împrumutat niste bani, dar costurile de producţie au fost mai mari. Mi-a fost imposibil să fac împrumut la bancă, fiindcă invenţia mea nu e înregistrată. Astfel că am fost declarat insolvabil si m-au dat afară; ca să spun drept, invenţia m-a acaparat cu totul. Nu mai stiam de mine.

- înţeleg. Deci, în seara aceea la bar.

- Eram de o săptămână pe străzi. Adică nu chiar pe străzi. Dormeam în masină, dar mi-era foame.

- Si nu aveaţi la cine să apelaţi? Prieteni?

- Nu prea. Sunt cam singuratic. Si nu vrei să spui în gura
mare că ai fost dat afară.

- Măcar acum aveţi un loc de muncă. Dar.. .dacă tot sunteţi inginer electronist, de ce serviţi la mese? Nu vă puteţi reangaja la Call?

- V-am spus doar că scanerul este invenţie proprie. Nu vreau să mă implic cu o altă companie. E o ideea revoluţionară, şi e abia începutul. Am idei care sunt convins că ar pune pe picioare o întreagă firmă.

- înţeleg.

- Şi sunt în putere. Am dimineţile libere. Doar că.

"Şi-acum." îşi zise Brad, văzându-l că ezită.

- Aveţi nevoie de bani.

- Da. Vreau să-mi recuperez casa.

Magazinul meu, toate îmi sunt acolo, şi mi-e o frică de moarte ca nu cumva cineva să-şi bată joc de tot ce am. Cel care mi-a închiriat zice că nu se întâmplă asta; sunt gratii şi e destul de cumsecade.

însă tot ce am nu valorează nimic pentru el şi mi-a dat o lună ca să plătesc. Deja s-au făcut trei săptămâni şi, cu bacşişuri cu tot, ştiu că n-am să-i pot plăti.

- Cât?

- Cinci mii. Mai mult, dacă vreau să rămân, ceea ce aş vrea. Trebuie s-o iau de la capăt. Mai întâi cu prima rată, apoi paza, plus ce mai datorez.

- înţeleg.poate. Hai să mergem la el, zise Brad. Aş vrea să văd apartamentul.

***

Omul părea foarte amabil, deschis, mult mai linistit când primi cecul din mâna lui Brad.

- Scuze că am făcu asta, Parker. Ai fost un chirias bun. Dar am si eu ipoteca si când cineva rămâne restant trei luni.. .mă pune si pe mine în dificultate, si se uită la Brad. Dar e bine când se termină cu bine, nu? Ti-am acordat timp, si nimeni nu s-a atins de nimic din ce-i al tău.

Parker încuviinţă bucuros ; dorea să ajungă cât mai repede acolo.

- Domnul Vandercamp e nerăbdător să-l vadă.

- Cred că el e cel nerăbdător, arătă omul spre Parker, care se repezi imediat ce văzu gratiile îndepărtate. Se preocupă de vechiturile alea din mansardă. Nu e nevoie. N-a intrat nimeni aici. Si-a instalat singur alarmă încă de când s-a mutat, si după cum vedeţi, totul a fost încuiat. E totul în regulă, Parker? si celălalt coborî, rosu în obraji.

- Da. Mulţumesc. Veniţi să vedeţi, îi zise lui Brad după plecarea celuilalt.

Brad urcă. Mansarda se întindea pe întreaga suprafaţă a unei case obisnuite; aici îsi instalase magazinul. "Ce are aici e prea ordonat pentru a fi considerat vechitură", îsi zise Brad cercetând.
Două mese mari, cu trei calculatoare, unul dezmembrat. Mici unelte atârnate peste tot, sau aranjate pe rafturi. Tăviţe cu piese, neidentificabile pentru Brad.

Preţ de câteva minute, Parker se dovedi prea absorbit de alte mărunţişuri pentru a-şi observa musafirul. Mulţumit că totul e în ordine, deschise un seif mic pe care Brad nu-l observase şi scoase ceea ce părea a fi o cameră de luat vederi.

- Acesta e scanerul Parker. Priviţi.

Luă un ziar, fixă aparatul pe foaie şi-l deschise. Un fascicol de lumină traversă pagina şi o voce începu să citească din cuvinte. Puţin cam răguşit şi stricat, dar într-adevăr! Citea orice.

- Uimitor! se minună Brad, incapabil să-şi revină.

- Da. Mai e nevoie să finisez vocea. Dar se face. Apoi.. .Deci, ce spuneţi?

- Uimitor, repetă Brad.

Tipul chiar inventase ceva care să.

- Vă sunt dator. Cu ce să vă ajut?

- Adică?

- Tocmai mi-aţi dat cinci mii de dolari.

-A, asta se poate plăti înapoi oricând doriţi. Nu m-am gândit să.

- Nu prea aveţi simţul afacerilor. Nu promiteţi prea multe în domeniu.

- Să fiu sincer, sunt fericit că nu m-aţi tras pe sfoară. Şi. "N-am făcut decât să-ţi dau câteva mii care pentru mine nu înseamnă mare lucru." Am încedere în dumneata. Puteţi să-mi returnaţi banii oricând. Mă

bucur că v-am putut ajuta. Aţi făcut un lucru extraordinar.

- La naiba, să ştiţi că aveţi dreptate. Si e profitabil. Iar dumneavoastră aţi investit cinci mii.

-A, înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Lui Brad îi venea să râdă. Tatăl lui era investitorul, nu el. Investiţiile erau singurul subiect de discuţie pentru tatăl lui ori de câte ori venea acasă. Pe Brad niciodată nu-l interesase acest aspect. Cu ce folos se produceau bani dacă deja existau mai mulţi decât putea cheltui? Suma oferită lui Parker era doar un ajutor pentru un tip care avea nevoie de asa ceva. Nu intenţionase să investească.

- Cei de la Angels aveau de gând să ceară cincisprezece la sută?

-Adică?

- Când s-a aflat că nu mai am bani, am încercat să găsesc un investitor. Băncile sau cei posibil interesaţi nici nu se uitau la tine dacă le cereai mai puţin de un milion.

Brad încuviinţă. Si pentru afacerile cu concernul Vandercamp se cerea un profit de ordinul miliardelor.

- Asa că am încercat la cei de la Angels - un grup care a finanţat mici proiecte si se presupune că sunt filantropi, cu mare profit. Asta dacă cincisprezece la sută vi se pare filantropic.

- Si?

- Mai erau si alţii care lucrau pe aceeasi idee si presupun că acele persoane s-au apropiat mai mult de asteptările lor.

- înţeleg.

- Aşa că dumneavoastră sunteţi, se pare, îngerul meu păzitor, şi sunt gata să semnez orice. Mi-aţi salvat viaţa. Dar hotărâţi-vă repede, trebuie să mă întorc la muncă.

- Staţi puţin.

Brad era totuşi un Vandercamp. Poate că nu-l interesa să investească, dar ştia despre ce e vorba.

- Dacă tot investesc într-un om, nu vreau să-l văd că serveşte pe la mese. Cel mai bine ar fi să renunţaţi la celălalt post. Şi să discutăm afaceri adevărate. Dacă aveţi de gând să lansaţi şmecheria asta, şi mai ales o firmă de aparate electronice, va trebui să vă dedicaţi exclusiv acestei afaceri, şi o să aveţi nevoie de mai mult de cinci mii. Plus ajutor.

O fi fost Parker electronist, dar nu şi un om de afaceri.

Mintea lui Brad scăpăra. Voia să discute cu avocatul familiei lui, pentru a-i recomanda un avocat de încredere, apoi va vorbi cu un agent imobiliar pentru a căuta un loc de desfacere decent. Trebuia să înceapă lucrul numaidecât. îl însoţi pe Parker la întâlnirile cu

avocatul. Inspectară împreună diverse locaţii recomandate de agent. într-un final, găsiră un depozit abandonat în apropierea unei baze navale. Clădirea avea să fie demolată, dar suprafaţa era perfectă. în timpul negocierilor pentru preţ, Brad realiză dintr-o dată că se simţea foarte bine. Avocatul angajat îl asigură că scanerul reprezenta o invenţie extraordinară, cu profit de milioane, şi nu era singurul obiect cu care Parker avea să vină pe piaţă. Astfel că Brad se pomeni la fel de nerăbdător de viitoarea afacere Parker ca iniţiatorul însusi.

Realiză de asemenea că afacerea îl depăsea. înainte de construirea locaţiei era necesar un plan de producţie si un plan al viitoarei clădiri. Parker, închis în mansarda lui, lucrând la finisarea invenţiei, nu-i era de niciun folos. Avea nevoie de un profesionist - un viitor director de afaceri competent. Cineva care să-l consulte pe Parker, precum si de un arhitect. Apoi, să contacteze o echipă de lucru, să stabilească un tarif. Cu toţii trebuia să fie experimentaţi si capabili de un asemena proiect.

Mai bine se consulta cu.. .cu cine altcineva? Cu tatăl lui.

Bradley Elmwood Vandercamp senior rămase cu gura căscată.

- Ce vrei să faci?

Brad îi explică, omiţând amănuntele despre cum

ajunsese să-l cunoască pe Parker. Nu, nu se atinsese de mostenirea lăsată de nasul lui, si nici nu dăduse cecuri false. Care avea să fie partea lui de afacere? Douăzeci si cinci la sută.

- Mie mi se pare de-ajuns, răspunse el comentariilor bătrânului. Este invenţia omului. Da, tată. Totul e în ordine - oare îl lua drept un prost? L-am pus pe Diggsby să-l verifice.

De fapt, chiar avocatul lui îl controlase si-i confirmă bătrânului, pentru ca apoi acesta să-i ofere fiului mai multe sfaturi decât se asteptase.

După cea mai lungă conversaţie pe care Brad o avusese cu tatăl său, lui Brad nu-i mai rămăsese decât lista din mâna lui.

Avea acolo trei nume, oricare dintre acestea putând reprezenta omul experimentat de care era nevoie să conducă afacerea. îi contactă imediat şi aranjă interviuri.

De două săptămâni n-o mai văzuse sau auzise pe Paula. Dar i-ar fi plăcut să împărtăşească totul cu ea. îşi încercă norocul, ca de obicei, în staţia de autobuz.

O află exact acolo! Bărbatul vorbi necontenit despre noua lui descoperire şi încercă să-i dea cât mai multe informaţii în timp ce o ducea la facultate.

- Parker se întrece pe sine. Şi are tot dreptul. E un geniu. Imaginează-ţi, să inventezi aşa ceva! Arată ca o

cameră minusculă de luat vederi, pe care o ţii într-o mână. O fixezi pe pagină şi vocea înregistrează fiecare cuvânt pe măsură ce o mişti, este uluitor.

- Şi a făcut-o de unul singur? în atelierul lui?

- Da.

- Dar avea nevoie de bani pentru proiect.

- Da.

- Şi cum de te-a contactat? A, numele tău.

- Da, într-un fel. Dar ne întâlniserăm. Ciudat, zâmbi. Tu eşti de vină.

- Eu?

- Ştii că m-ai trimis la barul unde se duce unchiul tău?...Lew era ocupat, aşa că m-am aşezat la bar şi a intrat tipul. Mânca alune de acolo, dar barmanului nu i-a convenit. Oricine-şi dădea seama că e înfometat.

- Asa că i-ai dat de mâncare.

- Voiam, dar.. .De fapt, Lew i-a dat. Nu ţi-a spus?

Paula dădu din cap.

- Am crezut că o s-o facă. S-a amuzat asa de tare pe seama mea, că rămăsesem fără bani.

- Serios?

- Foarte serios, râse si el. Dar se pare că au învins regulile bunei cuviinţe. Noi, britanicii, rămânem uneori fără bani, dar niciodată nu ne lipsim de cartea de vizită. Iar eu i-am dat tipului cartea mea, cu intenţia să-i ofer un post.

- Si asa te-a găsit.

- Da. Deci, dacă nu mă trimiteai acolo.. ..O seară cu noroc pentru mine.

- Si pentru domnul Parker.

- Poate. E asa de fericit. Si, ca să fiu sincer, si pe mine mă impulsionează. Ultimele două săptămâni au fost.de parcă m-am angajat în ceva inovator si absolut remarcabil. E un sentiment extraordinar.

Paula îl cercetă în timp ce se strecura pe străzile aglomerate spre universitate. El era prinţul jocului de polo, aclamat la nivel mondial pentru dexteritatea lui în acest joc, dar si mai mult pentru averea si renumele familiei sale. Apărea în toate ziarele de scandal - bogatul, faimosul, fermecătorul Brad Vandercamp, cel mai râvnit burlac din lume. Cel mai admirat. Cel mai căutat. Pe toate le avea.

Si totusi.Niciodată nu-l văzuse asa de entuziasmat cu privire la un lucru întreprins de altcineva. Iar el se excludea din proiect, cu toate că avea o contribuţie considerabilă.

- îmi place de tine, şi-i zâmbi văzându-l încurcat. înainte de a coborî din maşină îl sărută uşor, apoi fugi spre sala de curs, încântată la culme că-l va găsi tot acolo la ieşire.

Capitolul 1

- Nu, nu pot să stau la cină în seara asta, zise ea când porniră înapoi spre casă. Doamna Ashford are invitaţi.

- Vezi? Exact despre ce vorbeam, se enervă Brad. Te grăbeşti. Presupun că orele sunt destul de solicitante, însă acum trebuie să ajungi repede înapoi, să pregăteşti cina pentru.câte persoane?

- Doar opt. Nu e mare lucru. Am aranjat-o înainte să plec. Acum mai vreau doar să.

- Să ajungi şi să te dai peste cap aşa cum faci de fiecare dată. Ai aranjat-o, nu? Te-ai obosit înainte să pleci, nu?

- Brad, ascultă-mă. Vreau să-ţi spun.

- Nu, tu să mă asculţi, Paula. Nu văd rostul să lucrezi atât când.

- Brad! Am discutat deja aceste lucruri; nu începe din nou. El păru că n-o aude şi întoarse maşina.

- Nu vrei să vezi ce am de spus?

- Ce anume?

- E .un fel de. cadou de Crăciun.

- Cam devreme, nu crezi? zâmbi el. Pentru mine?

- Pentru.amândoi. Sper măcar să-l consideri un cadou.

Desi poate că el deja avea planuri, să se întoarcă în Anglia sau
cine stie pe unde. La urma urmei, era Brad Vandercamp si.

- Bine, fie, spune.

- O săptămână. Poate zece zile. Familia Ashford merge în vacanţă în Connecticut la un văr, si mă gândeam. ezită, intimidată. O să am atunci tot timpul din lume, si voiam să-l petrecem împreună. în mare parte. Dacă vrei, bineînţeles.

- Dacă vreau! se întoarse el fericit. Abia astept! Am putea.

- Brad, ai grijă, camionul!

- Văd, văd, si încetini. Cum adică în mare parte? O să stăm toată săptămâna la.Unde ai vrea să mergi?

- Nicăieri. Nu pot. "Nu sunt pregătită. Nu vreau încă să devin una din cele multe pe care le-a avut, una din femeile superficiale care-si doreau să-i intre în graţii.Desi, tu însăţi ai tânjit să iesi si să te distrezi, nu? Da, dar."

încerca să-si explice sie însăsi. Ca si cum el o invita să.flirteze si să se distreze. Ceea ce si făcea.

Nu cedase unor astfel de gânduri până atunci; si nici nu iesise cu nimeni în afară de Toby. îl iubise, iar ceaţa în care o abandonase o încrâncenase pe Paula să nu se mai uite la nimeni. Apoi se implicase în cursuri si muncă. Până să apară Brad.

- Hai, trezirea! Nu mă auzi? Pentru Dumnezeu. strigă el, în timp ce se strecura prin traficul aglomerat. Unde se grăbeşte toată lumea?

Paula nu-l auzise, într-atât de uimită era de revelaţia trăită. Nu-l iubise pe Toby, ci doar jucase un rol mecanic. Nu e de mirare că totul îi fugise de sub picioare la un moment dat. O relaţie de rutină, dar nu dragoste.

O rutină care o lăsase la fel de neexperimentată şi inexplicabil de vulnerabilă în faţa unuia ca Brad. Niciodată nu întâlnise bărbaţi asemenea lui. Era ca şi cum. explora un teritoriu necunoscut - extrem de încântător dar şi periculos, în acelaşi timp.

- De ce nu poţi?

- Pentru că.trebuie să stau acasă.

Nu minţea. Lew trebuia să rămână. în mod obişnuit, ea pleca acasă iar părinţii ei se întrebau de ce nu se duce. Dar când aflase că are liber, mintea îi zburase direct la Brad. Era liberă să fie cu el.

- Şi nu poate Lew să rămână?

- Ar putea, dar nu-mi place să-l las singur. Şi.chiar am de învăţat din urmă.

- Deci, n-o să stăm doar împreună, nu?

Se apropiau de staţia de autobuz, locul de despărţire.

- Cred că nu, se bosumflă ea.

De ce trebuia el să stea în San Diego, când avea atâtea posibilităţi de a pleca? Atâtea femei frumoase care-l aşteptau?

- Chiar si-asa.Vom avea mai mult timp decât până

acum, la care ea încuviinţă, iar bătăile inimii i se accelerară.

- Ziua de Crăciun?

- O, da.

- Promiţi?

- Normal. Aduc eu bradul - deja decora garajul unchiului. Si pregătesc cina la Lew.

- Ba nu, în camera mea de hotel. Sau si mai bine, la fermă!

- Se poate? Oh, Brad, ar fi perfect.

Aproape ca acasă, gâdi ea. Si alături de Brad. Abia se mai putea abţine să nu ţipe de fericire. îsi dorea să rămână în masină, să facă planuri împreună, dar avea de pregătit o cină.

- Vorbim altă dată.

Cu greu reusi să coboare din masină, trasă de ceva interior înapoi, însă pe tot drumul de întoarcere săltă de fericire. Palpita toată pe dinăuntru. Micile semnale de avertizare se sterseră complet din mintea ei pe măsură ce visa la zilele în care ea si cu Brad vor sta numai împreună, netulburaţi de nimeni si de nimic. Dulce desfătare.

Nu-l mai văzu pe Brad până în următoarea sâmbătă, exact cu o săptămână înainte de Crăciun. Fetele Ashford plecaseră cu o zi înainte, iar Paula simţi brusc un sentiment de uşurare, cum nu mai trăise de multă vreme.

Era minunat să nu mai depinzi de nimeni.

-Ai venit devreme, îl întâmpină pe Brad când acesta veni s-o ia la fermă.

Stabiliseră să fie de dimineaţă, dar nici chiar înainte de nouă.

- Nu vreau să pierd niciun minut din vacanţa noastră. în plus, vreau să-ţi arăt ceva.

-Ai cumpărat un alt ponei.

- Nu. Altceva. Sper să-ţi placă.

-Asta îmi place, zise ea când el o ajută să urce în maşină. Mă simt ca o prinţesă pe care prinţul vine s-o ia, în plină zi.

-Aşa şi trebuie. N-ar trebui să te mai ascunzi. Nu-ţi datorează nimeni nimic.

- Ştiu. Dar. şi privi spre casa vecinilor. Sper că nu ne-a văzut nimeni, chicoti.

- Eu sper că da. Şi sper să-şi deschidă gura, poate aşa punem capăt acestui joc.

- Nici să nu te gândeşti! încă nu, mai dă-mi alte opt luni.

- Ce se întâmplă până atunci?

- O să-i mulţumesc doamnei Ashford de găzduire şi le spun la revedere.

- Excelent! Dar de ce în opt luni?

- Pentru că am nevoie de lucru, şi de bani. Aici am

casă, masă, de aceea am şi acceptat din prima.

- Adică, doar pentru atâta.

- Ai grijă pe unde mergi! Normal că nu; primesc si un salariu bunicel, din care reusesc să pun deoparte. Iar anul viitor o să-mi fie de folos când voi ajunge într-o clinică. La toamna viitoare o să lucrez într-un spital veterinar, cu animale. Câteodată în ture de noapte. De aceea, n-o să am timp si de alte lucruri. Si dacă tot m-am specializat în cai. Să vezi ce-o să-ţi placă!

- Da?

Nu, nu-i va plăcea dacă avea legătură cu tratamentele aplicate cailor. Paula era într-adevăr expertă. Dar una era să călăresti, alta să-i vindeci; si n-o vedea oblojind o copită, sau introducând o seringă într-un animal masiv, ce să mai zicem de operaţii.

- Semestrul următor merg la cursuri de fiziologie cabalină. Abia astept. Poate îl ajut pe Dan, dacă tot începe să-ţi antreneze poneii.

- Bun, zise el pentru a nu-i tăia avântul.

Dar Dan antrena ponei de polo dinainte ca ea să se fi născut, deci mai greu să aibă nevoie de ajutor.

- Eu progresez cu afacerea lui Parker.

- Da? Ai angajat un administrator?

- încă nu. Astept să vorbesc cu toţi candidaţii. Primii doi s-au dovedit a fi entuziasmaţi de invenţie, dar aveau

alte planuri.

- Deci, nu sunt disponibili?

- Se poate să-i obţinem, dar e o chestiune de timp. Ultimul mi-a plăcut, Allis Andrews. E în vârstă, pensionat, dar totusi nerăbdător să înceapă ceva nou. O să vină luni.

- Acum? în mijlocul.. .E vacanţă!

- Ştii bine cum mă simt eu când tu ai altceva mai bun de făcut decât să te întâlneşti cu mine, rânji Brad. Nu-ţi face griji, draga mea, o să fie un interviu scurt. Deja încep să prind iţele afacerilor.

într-adevăr, învăţase exact ce trebuie să întrebe în timpul celorlalte două interviuri.

Ajunseră la fermă, iar Paula se miră că Brad n-o duce pe la grajduri. Maşina întoarse pe şosea spre o pantă ce ducea spre vechea locaţie a fostului proprietar. I-o arătase de la distanţă în alte rânduri, dar niciodată nu trecuse pe acolo. Şi nici nu-i vorbise prea mult de ea, fiindcă o interesau caii. Şi persoana lui.

Normal. Unde altundeva s-o ducă? Brad menţionase că locul e gol şi că putea aduce acolo un brad şi.Fata se gândise chiar să decoreze - multe globuri şi vâsc, lumânări peste tot, foc în şemineu, deşi era destul de cald pentru luna decembrie. Atunci, n-ar mai arăta atât de pustiu. Probabil că vor cina pe fugă, pentru ca apoi să se ducă acasă la Lew pentru o adevărată cină de Crăciun.

Brad o conduse pe treptele scârţâind a vechi, pe prispa puţin demodată, intrară într-un hol imens, apoi într-o cameră de zi unită cu sufrageria. Priveliştea îi tăie răsuflarea.

Nici vorbă de pustietate. întreaga casă fusese complet remobilată, cu mult bun-gust. "Cel puţin încăperea aceasta. Ce-i conferă oare un aer atât de îmbietor? Să fie combinaţia de culori calde de toamnă?"

Se trânti pe o canapea şi-şi plimbă degetele pe materialul moale. Apoi privi în sus spre Brad, să vadă dacă o urmăreşte.

- Nu-ţi place?

- Normal că-mi place! Dar sunt.. .uimită. Ziceai că e goală!

- A fost. Până acum o săptămână.

- Ai făcut totul în doar o săptămână!

Casa era într-un loc destul de izolat faţă de oras, dar si faţă de orice punct de desfacere de mobilă.

- Nu eu. Domnul Sorensone de la magazinul Sloan.

Adică de la cel mai elegant si mai scump magazin din oras.

- N-a fost nicio problemă. Casa era curată si pregătită. Nu-i asa că am avut noroc?

- Foarte.

- L-am adus aici, i-am spus ce vreau si cum vreau. Si-

mi doream un profesionist. Doar nu credeai că o să stăm pe-afară, nu?

- Nu. - de fapt, exact de asta se temuse; încă o dovadă a sistemelor lor de gândire atât de diferite.

- Oricum, de ceva vreme mă gândeam să mă stabilesc aici. E vremea să-mi construiesc si eu un cămin.

"Un cămin". Unde să mai treacă din când în când, asa cum mai trecea pe la casele altor cunostinţe, în vizită. Această idee parcă îi situa pe cei doi la si mai mare distanţă unul faţă de celălalt.

- Nu-ţi surâde, după câte văd.

- O, ba da! E minunat!

- Dar ceva te deranjează. Ce-ai vrea să schimbi?

- Nimic. Chiar nimic. E perfect?

Cum să fie altfel decât perfect. Dintr-o casă veche, lăsată în paragină, acum purta amprenta Vandercamp. La fel ca şi iahtul, îşi aminti ea de ce văzuse acolo - acelaşi stil, confort şi eleganţă, ce se putea cumpăra cu bani.

- Şi atunci, ce te macină?

Nu ştia. Dar simţea înlăuntrul ei o tulburătoare nelinişte.

- Nimic...Doar că sunt uimită că totul s-a realizat în aşa timp scurt.

- Şi încă n-ai văzut totul. Haide.

Pe măsură ce o conduse înăuntru, Paula rămase cu

gura căscată. Niciun detaliu nu omisese. Porţelanuri şi cristaluri în vitrine, o bucătărie complet utilată. Prosoape pentru invitaţi în baia de jos.

Iar sus.. .Pesemne că nici fostul proprietar nu fusese de colo, fiindcă fiecare cameră avea propria baie. Dormitoarele fuseseră şi ele decorate superb, de la lămpi la săpunurile din băi.

Acum, Brad făcea anumite interviuri pentru personalul pe care urma să-l angajeze.

- Nu-ţi face griji. Până la Crăciun.

- Nu, te rog! sări ea, aproape speriindu-l. Până după Crăciun.

- Dar.Credeam că vrei ca totul să fie perfect. Ca cineva să pregătească cina şi..

- Nu vreau pe nimeni să.

Să ne ia Crăciunul, ar fi vrut să continue. Paula adora această perioadă a anului. Adora să umble prin pădure după lemne de foc, să strângă conuri de brad şi vâsc, să împodobească încăperile si să umple întreaga casă de parfumul de răsină si de lumânări parfumate. Iubea de-a dreptul să simtă coca de prăjituri pe degete, precum si mirosul fursecurilor din cuptor. Nimeni nu trebuia s-o servească pe ea!

- Credeam.. .că vom fi doar noi.

- Da, se muie Brad. Intimitate. De-asta am si vrut să termin cu mobilatul. Ca să petreci o noapte sau întreaga

săptămână, dacă.Si Lew.

- Nu se poate, ţi-am spus deja.

- Mă rog, trebuia să-ţi explic. Personalul are locuinţele lui în spate. Nu ne invadează teritoriul..

- Da, dar.îmi place să fac eu totul.

Cum să-i explice senzaţiile pe care le trăia când totul era făcut de mâna ei? Distanţa dintre o femeie si un bărbat care.niciodată nu pusese umărul.

- Dar întotdeauna le faci singură! se aprinse el, însă privirea ei îl calmă. Bine, fie, fără servitori. O să sun pentru cina de Crăciun.

- Nu, te rog, pentru trei persoane .

Făcea totul cu mâinile legate la spate, râse ea. De câte ori nu-si ajutase mama să gătească pentru zeci de persoane? Si totul făcea parte din atmosfera veselă a Crăciunului.

- Hai să găsim bradul, zise ea. Si cred că am zărit vâsc pe un pom lângă apă.

Capitolul 8

Zilele ce urmară erau atât de diferite de cele trăite până atunci. Deşi lui Brad i se părea că fiecare zi aduce ceva nou faţă de restul întâlnirilor lor.

De exemplu, problema pomului de Crăciun. Niciodată nu mai umblase de unul singur în căutarea bradului. De obicei mergea cu Swen şi cu alţi grădinari. Dar nu căutau mai mulţi, ci pe cel mai înalt, care să decoreze holul de la intrare. Şi poate încă unul mai mic pentru personal. Poate şi unul mic pentru camera lui. De obicei, îi privea pe bărbaţi cum măsoară fiecare brad; câteodată stătea şi la tăiere. însă de cele mai multe ori abandona căutarea fiindcă-l plictisea şi fugea după veveriţe sau se urca prin copaci.

Foarte curând se plictisise să urmărească echipa de decoratori profesionişti care venea cu ornamente şi cutii strălucitoare. Probabil că o dată îl entuziasmau şi cadourile lăsate de Moş Crăciun sub brad, care se adăugau colecţiei deja mari de jucării. Ştia că odată cu trecerea timpului, astfel de festivităţi îl vor lăsa rece - primirea şi oferirea cadourilor, serile pretenţioase cu diferiţi prieteni de familie care îşi urau unii altora şi care ciocneau pahare de şampanie.

Cu mult timp în urmă, renunţase la sărbătorile în familie pentru a merge la schi în Elveţia, la polo în Argentina sau în croaziere pe Mediterana. Locuri diferite,

oameni noi, uneori asemănători, care se întruneau pentru un Crăciun mai puţin fericit. Plictisitor!

însă cu Paula niciodată nu trăise această senzaţie. Nu ştia cum de un joc de polo sau o partidă de schi sau chiar o seară fierbinte cu cine-ştie-ce frumuseţe exotică nu i se păreau la fel de interesante ca acum, când trebuia să-şi taie singur bradul. Dar toate erau mai uşoare decât ceea ce trebuia să facă acum.

- Da, ăsta e! zise ea, indicându-i unul.

Problema e că niciodată nu mai făcuse asta. însă nefiind prea mare, reuşi, cu un mic ajutor din partea lui Dan. Apoi îl fixară pe suportul în care Paula puse apă cu zahăr.

- Ca să-i menţină vigoarea şi mirosul.

Rearanajară mobila ca să găsească un loc bradului. Iar crengile nefolosite le împrăştiară prin toată casa în mănunchiuri, după care împânziră camerele cu globuri, decoraţiuni şi lumânări.

Se opriră doar câteva minute pentru un prânz frugal. Se distrară, râseră încontinuu. Se îmbrăţişau fericiţi ori de câte ori le reusea o combinaţie. Săruturi.. .fugare în cea mai mare parte, însă pasionale si promiţătoare. Care pe Brad îl stârniră mai mult decât orice altceva.

- Aproape ca un Crăciun acasă la mine, zise ea la final. Lipseste doar zăpada.

- Nimic nu lipseste când suntem împreună.

- Ai dreptate, zâmbi ea. Si nici nu mă asteptam să ningă în California ca la Polul Nord, nici chiar în decembrie.

- Să ne facem comozi, zise Brad, punând busteni pe foc; nu încălzeau prea mult, dar atmosfera era una încântătoare.

- Bine. intră ea în joc. Să ne prefacem că ninge. Si-acum.să stingem luminile mari si să aprindem beculeţele!

- Chiar îmi place, îsi dădu el cu părerea si se asezară pe jos, studiindu-si opera.

- Mie mi-a plăcut dintotdeauna, râse ea. Imediat ce puneam pomul, aprindeam lumânările, însemna un început de Crăciun. Trăiesc o senzaţie fascinantă.

- Adică?

- Sunt fericită, emoţionată, totul exaltă. Mă topesc pe dinăuntru, stiind că ceva minunat e pe cale să se întâmple. N-ai simţit niciodată asa?

- Ba da, acum, rosti el fascinat de strălucirea din ochii ei, de obrajii ei îmbujoraţi, de forma senzuală a buzelor sale.

Doar privind-o, simţea că se topeste. O luă în braţe, sigur că ceva minunat avea să se întâmple în acea seară.

Iar răspunsul ei instantaneu si voluptuos îl asigură că nu se înşelase. Şi ea era la fel de aprinsă. Amândoi îşi

doreau acelaşi lucru. Recunoscu modul în care ea se unduia pe trupul lui, după felul în care-şi răsfira degetele prin părul său şi după săruturile tot mai pasionale. Buzele lui coborâră, gustând din savoarea pielii ei fine, spre curbura gâtului; îi simţi bătăile rapide ale inimii şi un geamăt de plăcere. Când mâna lui se strecură sub cămaşă, mângâindu-i sânul, tânăra nu mai rezistă şi pe măsură ce el se juca tot mai intens cu sfârcul ei, mişcările fetei deveneau tot mai provocatoare. Gemetele de plăcere îl întărâtau şi o fervoare dezlănţuită puse stăpânire pe el, încât.

Aproape să se prăbuşească atunci când ea sări brusc în picioare.

Brad o privi, revenindu-şi în fire, încercând să-şi controleze senzaţiile şi avântul.

- Mai bine plec.. zise ea. Se face târziu.

Ca o palmă dată peste faţă. Ba nu, şi mai rău!

încercând să nu se facă de râs, Brad mai rămase puţin pe podea, apoi se ridică.

- Am înţeles eu greşit?
- Nu tu. Eu. îmi pare rău. Nu voiam să.
- Să mă induci în eroare?
- Da.
- Puteai s-o faci, se răsti gata s-o plesnească, să-i arate ce credea despre astfel de semnale ce nu se voiau

cu ţintă. Te credeam mai cuminte.

Dar se opri, observându-i lipsa de stare a degetelor care se chinuiau să încheie cămasa la loc. Poate că se grăbise. Nu trebuia s-o preseze; dacă nu era pregătită, putea să mai astepte si s-o respecte. Să accepte starea de fapt, desi îl înnebunea.

- Haide să te duc acasă.

Fără niciun cuvânt în plus, o conduse la masină. Paula îl urmărea cu coada ochiului. Nu-l vedea nervos, doar pasiv, inert, complet absorbit de drum.

Ar fi vrut să rupă tăcerea, dar habar n-avea ce să zică. Doar îsi ceruse scuze si că nu dorise a-l direcţiona pe o cale gresită.

Să-l direcţioneze.Când ea era cea care se lăsa condusă…de trăirile propriului corp. Simţurile îi fuseseră aţâţate, bătăile inimii se acceleraseră, si atât de intens tânjea după el, încât ar fi fost gata să-i cedeze. Să se înfrupte din noile senzaţii erotice, cele mai puternice, incitante si îmbătătoare pe care le experimentase vreodată.

Teritoriu străin.

Ce gânduri prostesti. Nimic nu-i era străin despre o femeie, un bărbat si sex. Pentru că la asta se limita totul. La sex.

Doar că.. .Niciodată nu mai simţise aceste lucruri

alături de Toby.

Toby - o experienţă de rutină din copilărie. Plimbări cu pluta, călărie, câteva săruturi. Poate si câteva mângâieri, dar nimic mai mult. La fermă se aflau înotdeauna sub stricta supraveghere a părinţilor. La facultate, când deja erau pregătiţi pentru altceva, începuseră a se distanţa. După despărţire, când trăise o adevărată dramă, Paula se îngropase în cărţi si muncă.

Dumnezeule, cât de necunoscătoare să fii la douăzeci şi trei de ani, încât un sărut pasional din partea oricărui bărbat să te.

Nu, nu orice bărbat. Ci Brad. îi mai aruncă o privire. Acelaşi profil inert. Nici nu îndrăznea să afle ce gândeşte. Poate faptul că e o snoabă care nu pune mare preţ pe sex; că-l întărâta, sau şi mai rău, că era o pudică.

Dar niciuna din descrieri nu i se potrivea. Ci altele erau motivele refuzului ei. Deşi lipsită de experienţă, Paula era conştientă că odată dedată acelei plăceri, îi va fi greu să se despartă de el.

Şi va trebui s-o facă, odată şi-odată. Doar era Brad Vandercamp şi ce conta pentru el o săptămână din programul lui încărcat, cu opriri pe toate continentele?

Ce bine că se autosesizase, exact la ţanc pentru a-şi stăpâni trăirile interioare!

Şi acum, încotro? Oare pretenţiosul Brad Vandercamp

îşi va schimba planurile, refuzând să mai petreacă sărbătorile cu o pudică? El, care avea atâtea posibilităţi, atâtea locuri interesante de vizitat, atâtea femei voluptuoase la uşa lui - va face oare caz după o noapte refuzată?

Ardea de nerăbdare să afle un răspuns. Se întoarse spre el. De data asta nu-l mai privi pe furiş, ci-i căută de-a dreptul ochii. îi cercetă profilul pe care avea să-l ţină minte toată viaţa. Chipul acela bine conturat, părul veşnic răvăşit, cu nuanţe roşcate, ochii lui căprui care întotdeauna o intrigaseră şi-i promiseseră câte-n lună şi-n stele. Palmele lui pe volan - puternice, dar şi delicate în acelasi timp.

"Doamne, te implor, îmi doresc această săptămână. Si dac-ar fi să nu mai am parte de nimic după aceea. M-am simţit atât de bine. Mai mult de-atât. O combinaţie reusită care a dat parcă un nimb de culoare si de sens lucrurilor pe care le-am făcut întreaga viaţă. Desi." înghiţi în sec când masina coti pe aleea resedinţei Ashford. Probabil că activităţile în care-l antrenase i se păruseră mult prea comune si plicticoase. Poate că prefera să ...

- Deci, se întoarse el, care e programul de mâine?

Alţi cinci invitaţi erau asteptaţi la cina de Crăciun. De fapt, nu doar pentru cină, ci pentru întreaga zi de sărbătoare. în timp ce Paula pregătea bunătăţile pentru

seara specială, cei doi discutară si lista invitaţilor. Brad o ajută să pudreze prăjiturile si să le orneze - adică ceva ce nu mai încercase niciodată.

- De ce nu-l chemi pe Parker? sugeră ea. E singuratic, iar de Crăciun.

- L-am întrebat deja, zise el servindu-se cu o prăjiturică din cuptor. Delicioasă. Vine.

- Si domnul Andrews, dacă mai e aici.

- Este, si nu pierde deloc timpul.

- Are multă energie, nu? Mă bucur că te-ai gândit si la el.

- Noi ne-am gândit.

O luase si pe Paula la interviul programat într-un restaurant. Era prima oară când o vedea într-o rochie adevărată, cu excepţia uniformei. Arătase extraordinar în catifea neagră, lăsând să i se vadă pielea fină a unor picioare superbe.

- Cum adică noi?

- Sau mai ales tu.

Chiar îl intrigase uşurinţa şi agerimea cu care reuşise a-l atrage pe viitorul director al programului Parker.

- Erai aşa de ocupată să afli cât mai multe despre viaţa lui, încât nici n-am avut când să-i verific referinţele.

- Dar aveai totul pe hârtie, zise fata, trântind coca pe blat. Acum voiai să cunoşti omul, nu?

- Da.

Şi aflase foarte multe în doar câteva ore. Paula îl manevrase pe Andrews cu aceeaşi abilitate cu care acum modela coca. Bărbatul practic se dezvăluise. Ieşise devreme la pensie pentru a-şi îngriji soţia bolnavă; moartea ei recentă îl secase de puteri. Dar totuşi, dorea să reintre în afaceri.

- Săracul, are nevoie de o ocupaţie.

- Iar eu, de experienţa lui. Am avut o altă şedinţă cu Parker şi n-am mai găsit alţi posibili candidaţi.

- Văd că începe să-ţi placă.

- E interesant.

De fapt, se pomenise şi mai implicat în miezul afacerilor când Andrews venise cu anumite propuneri. Şi da, începea să-i placă. Probabil că şi el avea nevoie de o ocupaţie.

Aşa că Andrews acceptă invitaţia. Plecase de acasă devreme, pentru a-l lua şi pe Parker. Apoi îl luară şi pe Lew.

- Nimic nu-ţi dă mai mare poftă de mâncare decât o partidă de călărie, comentă acesta din urmă.

Unchiul Paulei veni cu Sam Jones, unul din prietenii săi de pocher.

- E singur si cam abătut. Tocmai i-au făcut vânt din baza navală.

Jones, pe care nu-l pasionau caii, refuză partida.

- Am să-i ţin companie lui Parker. Ne plimbăm puţin, să admirăm privelistea.

- Nu cred că o să-l agreeze prea mult pe Parker, zise Paula în casă, la ultimele retusuri. îmi pare cam abătut.

Ultimul invitat era Sid, un băiat de la grajduri de nouăsprezece ani, care se pare că nu avea rude. Si era nerăbdător s-o ajute pe "domnisoara Paula". Asta fiindcă ceva mai devreme Brad îsi exprimase nemulţumirea că tânăra, ca singură femeie, făcea toată treaba. însă fata era obisnuită să muncească pentru o mulţime de bărbaţi. Mama ei obisnuia să invite fermierii fără soţii la ei acasă, ca să petreacă sărbătoarea Crăciunului alături de familia lor.

- N-o să fac eu totul. Or să-si vâre si ei nasul.

Si într-adevăr, măcar Sid o făcea. Desi stângaci în gesturi, o urmărea în permanenţă pe Paula.

Paula nu observase admiraţia tânărului. "Poate că eu sunt doar unul din mulţimea aceea de care vorbea" gândi Brad gelos. în seara respectivă îsi dorea cu disperare să facă dragoste cu ea, si credea că fata îsi doreste acelasi lucru.

Sau nu. Se reacomodase repede cu rutina - un sărut, o îmbrăţisare, mai puţin frecvente si nu la fel de intense. Un fel de joc al atingerilor pe fugă. Niciodată nu mai

experimentase astfel de trăiri cu alte femei.

însă Paula era Paula, unică în felul ei.

încerca să joace după regulile ei, însă cu greu se putea înfrâna. Voia s-o strângă în braţe, să nu-i mai dea drumul niciodată.

Niciodată.

Aici era diferenţa. Multe femei se perindaseră prin viaţa sa; trăise pe rând curiozitatea, interesul, chiar infatuarea. Dar niciodată nu se gândise la o perioadă nedeterminată şi atât de îndepărată de timp.

Dar Paula, oare ea ce simţea? între ei doi se întâmpla ceva mai mult decât simpla dorinţă fizică. Putea să jure acest lucru. Şi-atunci, cum de se îndepărtase cu atâta uşurinţă? Subtil, e adevărat, dar totuşi se îndepărtase. Iar Lew îl avertizase clar că nu-l credea destul de potrivit pentru nepoata sa. La naiba - începea deja să aibă anumite complexe? Nu mai trăise un asemenea sentiment de nesiguranţă, de.teamă.

Trebuia s-o întrebe numaidecât. Voia să aibă o discuţie foarte serioasă.

- Ai grijă! strigă ea, deschizând cuptorul.

Scoase afară curcanul, iar mirosul îmbătător umplu imediat încăperea. Dar asta nu trebuia să-l reţină.

- Paula, vreau să te întreb ceva.

- Iar eu vreau să te rog ceva. Te ocupi tu de curcan?

Capitolul 9

Alt loc, alţi oameni. Si cu totul alte situaţii, gândea Brad în timp ce se adunau toţi pentru cină.

Nimeni nu se îmbrăcase festiv. Andrews era singurul cu cravată, dar si-o abandonase pe un spătar.

Fără pahare ciocnite, fără bârfe. Toată lumea se preocupa de ceva, exact asa cum prezisese Paula - încercau s-o ajute. Cu excepţia lui Lew, care deja se asezase, dând instrucţiuni tuturor. La fel si Parker, care însă părea distras din lumea aceasta. Probabil că proiecta mental o nouă invenţie care să zguduie lumea, îsi zise Brad când turnă vinul.

Lew refuză vinul.

- Prefer bere.
- Nu cred că avem, zise Brad.
- în frigider. Am adus eu un bax.

Brad fugi în bucătărie si aproape că-l răstună pe Sid, care
împreună cu Sam Jones o ajutau pe fată să vină cu vesela.

Când se strânseră cu toţii, Andrews începu să taie curcanul. Brad ştia că nu e în stare să îndeplinească el acest ritual, chiar dacă s-ar fi priceput. Era atât de absorbit de ce voia să-i spună Paulei, care stătea exact în faţa lui.

Aceasta îşi îndepărtase şorţul, încât acum îi apărea şi mai ademenitoare în pulovărul elegant roşu.

- Mai slabă, mai grasă? întrebă Andrews, însă Brad nu-l auzi; voia doar să ajungă în partea cealaltă a mesei, să-i ia mâna într-a sa.

- Brad!

- Da? se trezi acesta.

- Ce preferi? Slabă sau grasă?

- Amândouă, orice .

Ce mai conta ce mănâncă? Ce se întâmpla cu el? Cum de se purta la fel de stângaci ca tânărul Sid? într-adevăr, nu era chiar cavalerul despre care se vorbea atâta, mai degrabă.romantic. De fapt, nimic nu era idilic în a aborda o femeie în jurul unei tăvi cu un curcan încins. "Nu e chiar locul pentru a-i spune că o iubesc, dar când te îndrăgosteşti de o femeie care munceşte în bucătărie ca să gătească pentru o armată de oameni.

O iubesc?"

Nu mai spusese asta nimănui. Dar nici nu simţise la fel.

- Poţi să te ocupi tu, nu-i aşa Brad?

Despre ce vorbea Lew?

- Sam nu vrea să plece din San Diego. Spune-i.

Brad se întoarse curios spre cel în cauză.

- Tocmai spuneam că n-as vrea să plec. Dar trebuie. Am fost scos la pensie ieri.

- înţeleg..

Brad se întreba cum să-l ajute. Tipului nu-i plăceau caii, dar.

- Care e meseria de bază?

- Pictor. Poate si ceva restaurări. Am fost în echipa de recondiţionări în ultimul an.

- Unde?

- La baza navală. Se închide. Sunt printre primii care pleacă.

- Păcat.

- Desi sunt mai bun ca mulţi alţii. Paula, îmi dai te rog sosul? Vreau mult, mult de tot fiindcă e un sos minunat.

După ce-si reumplu farfuria, se întoarse spre Brad.

- Sunt singur, fără obligaţii. Mi-a părut rău pentru unii ca Tom, cu patru copii si o casă nou cumpărată. O să-i fie greu să se mute, chiar dacă îsi găseste altceva de lucru.

- Să se mute?

- Serios! Peste douăzeci de mii de oameni lucrează la bază. Iar închiderea ei o să crească la cote maxime rata de somaj a zonei. De fapt, peste tot în ţară se închid bazele militare. Poate că ne trebuie un al treilea război.

- Nu cred că ar ajuta, zise Andrews. N-ar fi neapărat nevoie de forţe umane, ci de un buton pe care să apesi.

Cu toţii râseră, apoi discutară pe marginea perioadei robotizate pe care o traversau.

- Dar nimeni nu anagajează pe cineva doar ca să

răspundă la telefon, interveni Lew. Dacă tot veni vorba de locuri de muncă, Brad ştie totul, şi cu toţii se uitară întrebător înspre ultimul numit. Familia Vandercamp nu stă degeaba, au mii de angajaţi, spune doar ce vrei.. .Europa, Asia, oriunde.

- Crezi că trebuie doar să pocnesc din degete, nu-i aşa, Lew?

- Oricum, e o realitate.

Corect. Brad era un Vandercamp, ştia totul despre angajări şi demisii în firma tatălui. Despre cum se fac milioanele pe ore. însă acum trebuia să privească totul dintr-o altă perspectivă. îngrozitoare din punctul său de vedere.

Pentru Dumnezeu, era totuşi un Vandercamp!

- Poate deschidem o piaţă şi în San Diego. O să verific, răspunse cât mai calm.

însă pe dinăuntru, mustea de nervi. Doar nu era un Vandercamp degeaba, putea ordona schimbări imediate.

Crăciunul trecu cu bine, poate cel mai frumos din viaţa lui. însă pe măsură ce seara era pe terminate, Brad deveni nerăbdător, mai ales că nimeni nu părea doritor să plece. Sătui, invitaţii se relaxau, sorbind vin, glumind, simţindu-se bine, ca şi cum n-ar mai fi plecat de acolo niciodată. Iar Paula, în loc să le dea vreun imbold, îi antrenă într-un joc de cărţi. Din nou multă veselie, iar

Brad s-ar fi putut distra la fel ca ceilalţi, dacă nu tânjea după trupul tinerei.

într-un final, veni şi ora de plecare. Bărbaţii se retraseră cu
pachetele lor cu prăjituri. Deci, într-adevăr nu gătise prea mult.

Bine că o chemase pe fata lui Dan să cureţe. încă dinainte ca ceilalţi să plece, tânăra apăruse cu prietenul ei. Acum trebuia doar s-o ia pe Paula din bucătărie, unde încerca să-i instruiască în aranjarea lucrurilor. De ce nu se oprea niciodată?

- Aici e bucătăria mea si pot pune lucrurile unde vor ei, se aprinse Brad.

Ceilalţi doi începură a chicoti, dar Brad iesi cu Paula în braţe.

- Pune-mă jos, protestă ea. Ce Dumnezeu or să creadă ei acum?

- îţi spun ce cred eu, o dezmierd' el, adulmecându-i pielea cu parfumul dintotdeauna. Cred că te preocupă prea mult părerea celorlalţi.

Ori lui nici că-i păsa atâta timp cât o avea în braţe, acolo unde spera s-o ţină întreaga zi.Atingerea buzelor sale îsi află numaidecât răspunsul. Ale ei tremurau, sub impulsul unei dorinţe interioare.

- Dragostea mea, sopti el, lasă-mă să te am.

- Nu. Eu.nu.

însă chiar si-asa, gura ei o căuta pe a lui, încercând cu disperare a se elibera.

Brad simţea că nu se mai poate stăpâni; ardea de nerăbdare s-o poarte spre pat si să-i audă geamătul suav în clipa în care vor ajunge împreună pe culmile plăcerii.

- Te rog, îl imploră ea, pune-mă jos.

Desi secat de puteri, Brad o lăsă usor pe podea.

- Mai bine te duc acasă, si o sărută usor pe tâmplă, apoi trecu în sufragerie pentru a-i aduce cadourile. "Trebuie să-i vorbesc, îsi aminti. Să clarificăm relaţia dintre noi."

însă cu acei copii din bucătărie, nu aveau deloc intimitate.

Paula îl urmări, însă domolirea pasiunii lui îi lăsase parcă un gust amar. întreaga săptămână cu greu îl ţinuse la distanţă. Iar în acea seară.. ea însăsi încă tresărea sub impulsul freamătului interior, gata să ignore orice rezerve ar fi avut.

Da! O noapte cu Brad însemna mai mult decât o viaţă întreagă alături de orice alt bărbat. Dacă asta era să primească, în acea clipă.

Nu era prea târziu.

- Brad, îl chemă ea încet.

- Esti gata? apăru el încărcat cu pachete. Cred că le-

am luat pe toate.

Un sentiment de furie o cuprinse dintr-o dată. Cum de era atât de calm, în timp ce ea.nu se putea controla. încă vibra, simţind din plin toate senzaţiile pe care el le stârniise în ea. Ori el.

- Am plecat! strigă el ca să-i audă cei din bucătărie, apoi schimbă mâna cu pachetele pentru a o lua si pe ea.

Ce usor trecea de la o emoţie la alta. Ca si cum. Să fim seriosi - ca de la o aventură la alta.

Si ea putea afisa acelasi calm aparent. Ca să-si dovedească asta, pe tot parcursul drumului se strădui să animeze conversaţia. Pomeni despre traficul aglomerat, despre cei care se întorceau de la alte petreceri, poate că fiecare se distrase în felul lui, chiar şi Parker care într-un final ieşise din lumea sa. Oare apreciase toate cadourile primite de la el? N-ar fi trebuit să-i cumpere atâtea. îşi aminti chiar şi cartea pe care ea şi-o dorea. Dar cum să-i spună?

- Brăţara cu diamante e superbă, dar.

- Taci, zise el când întoarse pe aleea care ducea spre casă. Trebuie să discutăm.

- Asta fac, sări ea, căci n-avea chef să aducă din nou în discuţie reticenţa, pudoarea sau cum voia el să-i spună.

- Nu mă refeream la nimicuri.

- Dar brăţara asta nu e deloc de ignorat, şi se jucă

puţin cu lănţişorul fin de la mână; era prea scumpă s-o accepte. Brad, e frumoasă, dar.

- Nu vreau să ştiu ce crezi despre brăţară, Paula, o opri el. Vreau să ştiu ce simţi pentru mine.

Fata simţi brusc un nod în gât. Putea foarte bine să-i spună "îmi placi" sau "Ne simţim aşa de bine împreună" sau ceva asemănător. Nu-i puteai spune unui bărbat experimentat că eşti îndrăgostită de el. Cel puţin, ea nu era îndeajuns de încrezătoare în forţele proprii. Şi totuşi, dintr-un implus, îi mângâie obrazul, şi-şi trecu un deget peste buzele sale.

- încetează, îi luă el palma, strângând-o de încheietură. Asta ştiam deja.

- Adică?

- Atracţia fizică dintre noi. Şi nu mă mai privi aşa. Nu sunt un novice într-ale jocului sexual, Paula. Cred că mă doresti la fel de mult precum te doresc eu. Dar nu despre asta e vorba.

- Atunci?

- Vrea să stiu cu adevărat ce simţi pentru mine. Măcar dacă e pe-aproape de ce simt eu.

- Si anume? întrebă, cu respiraţia tăiată.

- Te iubesc, Paula.

Fata îl privi uimită, nestiind dacă înţelesese corect. De câte ori nu mai rostise el aceste cuvinte cine stie câtor.

- Da, am o reputaţie. Dar trebuie să stii că n-am mai spus-o nimănui. Nici măcar nu mi-am dat seama când s-a întâmplat. Probabil în acea primă seară când te-am zărit dansând în timpul lucrului. Poate că faptul că esti mereu în priză, entuziasmul tău permanent, felul de a munci si superstiţiile tale, sau căldura trupului tău.la naiba, de ce plângi?

- Pentru că.mă iubesti. Nu mi-am închipuit, si.

- Dar nu e nimic de plâns. Si încă nu mi-ai răspuns; ce simţi pentru mine?

- Te iubesc, te iubesc, de mii de ori. Eram gata să fac orice, pentru o săptămână, o zi sau chiar o noapte.

- Dar pentru totdeauna? sopti el aproape de buzele ei.

- Hai să intrăm si să discutăm despre asta - ura scaunele de masină, cu bariera dintre ele.

Se instalară în sufrageria din resedinţa Ashford, dar un timp niciunul nu rosti vreun cuvânt. Abia târziu, Brad aminti de detalii. Voia o ceremonie cât mai curând. Acolo sau acasă la ea, în Wyoming? Şi unde să facă luna de miere? în Monaco, pe iaht, pe Riviera franceză? Puteau petrece o parte din luna ianuarie la vila familiei lui din Italia.

- Ştii bine că nu pot face asta, se cuibări ea în braţele lui. Am şcoală.

- Şcoală?

- Pe trei ianuarie mă întorc la cursuri. Şi atunci se întoarce şi familia Ashford. Trebuie să-i anunţ din timp, deci nu cred că ne putem căsători până.

- La naiba cu Ashford. S-a terminat cu munca.

- Păi. nu voia să plece neanunţată, dar poate că reuşea.

- Şi gata cu şcoala. E timpul să te căsătoreşti şi să iubeşti, draga mea.

- Da, dar.

Să renunţe la şcoală? Tocmai când era pe punctul de a deveni veterinar - visul ei de-o viaţă?

- Brad.vreau să mă mai gândesc.

- N-ai de ce. Crezi că Cenuşăreasa, după ce s-a căsătorit cu prinţul, a continuat să mătură cenuşa?

- Cenuşa? se aprinse ea. Asta crezi tu despre profesia mea?

- O, draga mea, nu te enerva. Bine, e o meserie frumoasă, dar nu e de tine. Şi ca să-ţi spun sincer, mi-a fost puţin teamă pentru tine, să te ocupi de cai.

- M-am ocupat de cai toată viaţa!

- Una e să călăreşti, alta să-i vindeci. Sunt.Paula, eşti prea firavă. Asta e o meserie de bărbat.

- A, deci un bărbat e mai vânjos decât un cal?

- Nu stiu; nu stiu cum de s-a ajuns aici.

- Pentru că tu continui să-mi desconsideri modul de viaţă. Este visul meu, munca mea; chiar crezi că le pot

arunca la gunoi acum când mai am asa de puţin?

- Bine, se aprinse si el. Nu vreau să te lasi. Dar mi se pare că tot timpul muncesti. Vreau să te văd că te bucuri de viaţă, vreau să-ţi ofer ce n-ai mai avut, să te duc în locuri neumblate. Să te iubesc, să mă joc cu tine.

- Iar eu nu vreau să-mi petrec viaţa jucându-mă sau făcând dragoste. O fi de-ajuns pentru tine, nu si pentru mine!

Brad o privi amuzat. Apoi se ridică si iesi. Paula auzi motorul si scrâsnetul roţilor pe pavaj.

Capitolul 10

- Ce s-a întâmplat, Paula? o întrebă Lew la micul dejun.

- E prea caldă! ridică ea o palmă şi trânti cana de cafea.

- Nu mă lua cu de-astea. Ce este?

- Adică?

- Să-mi spui ce te macină.

- Nimic interesant. Cum sunt ouăle?

- Ca de obicei, bune. însă tu nu mănânci; de ce?

- Lew, n-ai limite! şi se ridică, vărsă cafeaua în chiuvetă şi puse cana la murdare. Ştii totul chiar când nu te priveşte!

- Ştiu când un om are probleme, mai ales dacă e o persoană veselă. Şi mai ştiu că o altă persoană n-a mai dat pe-aici de două zile în cap. Ştiu.

- Bine, fie! îl fulgeră ea. Dacă vrei să ştii, m-a părăsit!

- Da?

- Ai zis-o, nu?

- Eu?

- Tu. Citez: ".se poartă frumos, te răsfaţă. Până se plictisesc si te aruncă la gunoi"

- Nu e prima oară când m-ai pus să-mi înghit cuvintele, zâmbi
el.

Acel zâmbet o înmuie toată. Sau poate că realitatea nu era asa cum o înfăţisa ea? Trupul începu să-i tremure,

iar ochii i se umplură de lacrimi.

- Stai jos, o invită unchiul. Spune-mi.

Paula se aseză, dar era prea tensionată ca să mai scoată vreun cuvânt. Brad spusese...Sau ea?

- Hai că încep eu.L-am văzut pe băiat cum te privea, si nu era deloc superficial.

- Nu.N-ar fi trebuit să-ţi spun asta.

- Ce s-a întâmplat?

- M-a cerut în căsătorie, îsi sterse ea lacrimile.

- Si asta e de plâns?

- La fel zicea si el. Dar m-a lăsat mască si felul în care m-a cerut.Am încercat să nu las lucrurile să scape de sub control. Dar cred că nu m-am străduit îndeajuns, pentru că el si-a dat seama că îl doresc, însă voia mai mult de o noapte. Desi eu credeam că doar asta vrea de la mine. Dar...mă iubeste, cu adevărat. Si ţinea neapărat să se asigure că ceea ce simt eu pentru el este la fel de pertinent. Este. îl iubesc.

- Si?

- Nu stiu.Adică, ba da. Brad a început să vorbească despre când şi unde să ne căsătorim, despre luna de miere. Dar se gândea la toate de parcă ceea ce fac eu nu valorează nici cât o ceapă degerată. Planurile mele nu-l interesau deloc.

- Adică şcoala, nu?

- Mai mult. Ştii că în şase luni intru într-o clinică?

- înţeleg.

- Deci, nu e de colea. Asta mi-am dorit toată viaţa. Ştii bine că împreună cu Toby plănuiam încă de mici copii.

- Lucrurile se schimbă, draga mea. Acum, Toby e economist, tu eşti pe cont propriu.

- Aşa e, şi mă descurc. Peste un an voi fi medic veterinar licenţiat. Profesia mea, pe care nimeni nu mi-o poate lua. Voi fi independentă.

- Ti-e teamă?

- Teamă? Cum adică?

- Când Toby a plecat, ai suferit foarte mult. Şi te-ai agăţat de această idee cu profesia ta.

- Dumnezeule, doar nu crezi că încă mă mai gândesc la Toby.

- Nu, dar cred că ceea ce ţi se întâmplă te determină să cauţi punct de sprijin în ceea ce ţi-a mai rămas. Fie că e scopul tău în viaţă, munca, libertatea sau orice altceva. Un fel de plan de siguranţă. Ceva ce-ţi rămâne după toate eşecurile.

Să-i fi fost oare teamă? Oare relaţia dintre ea şi Brad era prea fragilă pentru a rezista? îi reveniră în minte cuvintele lui Brad; dragostea lor era una intensă, mult mai puternică decât o simplă
pasiune. Si deci îsi putea asuma orice risc, indiferent de

cerinţă.

- Nu e chiar asa, Lew. întotdeauna mi-au plăcut animalele, stii bine. întotdeauna am lucrat cu ele, si nu vreau să mă opresc acum când într-adevăr pot da o mână de ajutor. Vreau doar.. .să fiu eu însămi! Să realizez ceva!

- întotdeauna ai să fii tu însăţi, scumpa mea. N-ai pic de lenevie în tine!

- Dar Brad vrea să facă, să dreagă pentru mine, e prea mult. Si.

- Lasă-l. întotdeauna tu ai fost cea care a dăruit tuturor; mereu ai lucrat pentru alţii, pentru mine, pentru mama ta, pentru doamnele Ashford, si acum nu stii cum să te porţi. Dacă te iubeste, lasă-l să-ţi ofere ce are mai scump.

- Dar e atât de.coplesitor. Si nu vreau să devin un alt parazit al societăţii, ca Whitney sau alţii asemenea.

- Nu te teme. Vei fi tot tu. Ca soţie a lui Brad vei.

- Face dragoste si mă voi juca - exact cum i-am spus. Pentru el ar fi de-ajuns, însă pentru mine, nu.

Lew fluieră admirativ.

- Dar stiu că i-ai spus-o!

- A si plecat. Dar.de unde stii?

- L-am mustruluit si eu într-un fel. Adică nu.l-am spus pe faţă ce cred despre cei care nu fac nimic si se lăfăie în bani.

- Deci, înţelegi ce-am vrut să-i spun eu.

- Stiu ce l-a înfuriat. S-a luat apoi de mine ca si cum cine stie ce i-as fi zis!

- Mie nu mi-a mai făcut nicio observaţie. Era prea rănit.

- Dar nu-l poţi învinui, nu? Şi n-avem de ce să-l privim de sus, fiindcă e bogat. Ca să vezi adevăratul om, trebuie să-i ignori averea.

Lew făcu o pauză, meditând.

- Cred că în seara aceea l-am citit. Nu pentru că mi-a povestit despre averea Vandercamp, ci din cauza lui Parker. Arăta ca un vagabond, iar Brad nu ştia nimic despre el, dar ar fi fost gata să-şi dea toţi banii din buzunar.. .Dacă ar fi avut ce, râse. Şi chiar când încerca să mă convingă că e îndeajuns de bun pentru tine, tot la fapta lui îi stătea gândul. I-a dat cartea de vizită, se vedea că-i merge mintea. Şi atunci mi-am dat seama că Brad e un tip bun.

Paula deja simţea că i se înmoaie picioarele.

- Ce vrei să spui cu asta, Lew?

- Nimic. Dar vreau să te întreb.. .Calul pe care ţi l-a dat tatăl tău - îl iubeşti mai mult decât pe Brad?

- Poftim? Nu fi ridicol! Brad face cât o mie de cai.

- Şi?

- Ah.Ce deştept eşti!

- Mda, şi scoase din buzunar ceva.

- Ce e?

- E cheia de la maşină. Nu vreau să te văd că-l laşi să-ţi scape.

Prea emoţionată pentru a mai spune ceva, fata luă cheia şi ieşi
în fugă.

- Cât mă bucur că eşti naşul meu!

***

- E cea mai rea cafea pe care am băut-o vreodată, zise Bradley Elmwood Vandercamp senior punând jos ceasca.

- N-am învăţat încă s-o fac, zise fiul său.

- Si nici n-ai o bucătăreasă, văd. O menajeră? Pe nimeni.

- N-am apucat.

Paula nu dorea alte persoane, fiind obisnuită să facă totul de una singură. Voia să-i dea timp. "Indiferent ce alege. N-am de gând s-o las să plece!...Dar tu ai fost cel care a plecat, amice!...Da, dar mă întorc! Va trebui să-mi dea si mie timp."

- Trebuie să te organizezi cât mai repede, interveni tatăl. E rău fără ajutor. Cafeaua.

- Scuze, nu te asteptam asa de curând.

- Am vrut să te prind în priză.

- Adică?

- Adică în avântul afacerilor. Esti gata să te alături concernului Vandercamp?

- A, nu m-am gândit.

- E a doua oară în luna asta când mă consulţi pentru un proiect mare. O dată cu scanerul, acum cu baza navală.

- E o poveste lungă cu Parker. Dar si invenţia lui nu e de colo. Apoi a venit Sam, care lucra la baza navală si se îngrijora de
închiderea ei. De aceea am venit la tine, poate ai idei.

- Oameni si idei - asta înseamnă afaceri, fiule.

- încep să le prind gustul.

Era într-adevăr o provocare să plece cu o afacere de la zero si s-o ducă până la capăt.

- Da, as vrea să intru si eu în firmă.

- Bun. Avem nevoie de minţi tinere.. Am venit cu Armstrong, e la hotel. Ne vom uita la locaţie înainte să vedem cât oferim.

Era vorba de un anume producător de film din Marea Britanie, interesat să deschidă un studio de producţie în State.

- Si o să aibă nevoie de tot spaţiul? Si cu muncitorii?

- Glumesti, normal că e nevoie de întregul spaţiu. Si cel mai probabil îi va păstra pe toţi. Vezi tu.

în acea clipă se auzi portiera unei masini. Cineva urcă treptele terasei. Pasi usori, familiari. Brad se ridică în fugă.

O întâmpină în hol. Cuvintele nu-si mai găsiră locul în

ploaia de săruturi si de îmbrăţişări în care cei doi se regăsiră.

Abia după ceva timp o conduse în bucătărie.

- Tată, zise Brad mândru, as vrea s-o cunosti pe Paula, cea pe care o iubesc si pe care sper s-o iau de soţie, si se uită întrebător la ea, însă fata îl cerceta pe domnul Vandercamp.

înghiţi în sec când distinsul domn se ridică de pe scaun, mirat. Ar fi vrut să se prezinte altfel în faţa părinţilor săi, nu în blugi vechi si pulover. Si nici nu se pieptănase; oare ce impresie lăsa?

însă nimic din privirea caldă a bărbatului nu-l trăda, si-i întinse mâna politicos. Deschise gura să spună ceva, însă apariţia pe fugă a lui Sid îl întrerupse.

- Domnule Brad, vă cheamă Dan, de urgenţă. Caspar.
- Ce e cu el?
- Nu ştiu. Poate pneumonie, dar e foarte grav.

Paula deja se îndrepta spre maşină. Caspar era cel mai valoros dintre poneii lui Brad. Domnul Vandercamp senior se urcă şi el, şi-l urmară pe Sid, care venise călare.

Dan izolase calul într-un grajd mai mic. Paula sări gardul pentru a ajunge cât mai repede. Când văzu animalul, aproape i se muiară genunchii - stătea ţeapăn, gâfâind ca niciodată, cu gura căscată, cu ochii ieşiţi din orbite.

Nu era pneumonie. Calul se zbătea să inspire cât mai mult aer. Auzi în jurul ei că veterinarul e pe drum.

- Dacă rezistă.

însă Paula realiză că n-are să reziste prea mult. Ce să fie oare? încerca să-şi amintească din cursuri. Din botul calului ieşea o spumă albicioasă.

Antrax? Nu zărise însă vegetaţie care să ducă la asemenea otrăviri, deşi.îşi plimbă mâna pe piele şi, din fericire, nu găsi nicio pată purulentă. Considera temperatura puţin cam ridicată, însă nu alarmantă.

Măcar de şi-ar fi adus termometrul. Nu avea ustensile, şi nici nu ştia ce are animalul.

îl mângâie pe gâtul fierbinte.Prea fierbinte.Şi dintr-o dată, i se aprinse un beculeţ.

- L-ai călărit azi-dimineaţă? îl întrebă pe Dan.

- Da, destul de mult. Dar atunci părea în regulă. Doar după.

- A făcut insolaţie! îl întrerupse. Adu o găleată de apă, repede!

I se aduse în două secunde si fata stropi imediat calul cu apă din plin - peste tot, pe faţă, pe coaste, pe picioare.

Apoi se rugă.

Minute în sir trecură si abia după o vreme, Caspar se miscă.

- îsi revine, strigă Dan.

"Asa e" îsi zise fata linistită. Apoi, ca-ntr-un miracol, îl urmăriră cum se întremează, si cum respiraţia îi revine la normal. Paula abia de auzea murmurele admirative din jur. Dar îl auzi clar pe Brad:

- Ai reusit, draga mea. L-ai salvat. Hai să te ajut.

îi luă găleata din mână si o duse la botul calului, care acum necheza usor, lipăind zgomotos si fericit.

Veterinarul de la spitalul universitar ajunse abia după patruzeci de minute.

- Ar fi fost prea târziu pentru a-l salva, zise, si-l sfătui pe Dan să monitorizeze activitatea cailor si orele la care făceau exerciţiile. Chiar si pentru luna decembrie, vremea este neasteptat de călduroasă. Aţi avut noroc cu una din cele mai strălucite studente ale mele, căci o cunostea prea bine pe fată. Foarte bine că ai recunoscut simptomul atât de rapid.

- N-a fost prea repde, îi destăinui ea lui Brad ceva mai târziu.

Ce am făcut azi s-a datorat unei experienţe anterioare, şi lecturilor din James Herriot.

- Veterniarul acela care a scris.

- Nişte cărţi extraordinare şi interesante! Am memorat fiecare cuvânt şi astăzi mi le-am amintit.

- Da?

- Ca o magie, numai că în carte nu era vorba de un cal, ci de un taur. Exact aceleaşi simptome. Aşa că am făcut exact ce i-a făcut Herriot taurului. Şi a funcţionat!

- Să ştii că da! Ti-am mulţumit oare?

- Da.

- Ti-am spus că te iubesc?

- Şi eu te iubesc, şi se aruncă în braţele lui. Mai mult decât orice pe lume. Ne căsătorim când vrei tu, mergem unde vrei tu, oricând.

- Ce-i cu schimbarea asta bruscă?

- Lew. Mi-a ţinut azi-dimineaţă o lecţie. Te consideră un tip pe cinste.

- Glumeşti. Ne gândim la acelaşi Lew?

- Sigur, râse ea. A fost ideea lui să vin azi; zicea că nu e bine să te las să-mi scapi.

- Ce să-ţi spun! înseamnă că-i datorez mai mult de doisprezece dolari.

- Doisprezece dolari?

- Nu contează. Să revenim la ce e mai important. Chiar crezi că am să te las să-ţi abandonezi profesia după cele ce-ai făcut
astăzi?

-Adică, mă lasi să termin scoala si facem nunta mai încolo.

- Adică ne căsătorim cât de curând. Dar stăm aici până termini sau pânăesti pregătită să facem următorul pas.

- Dar. abia de-si mai putea conteni bucuria. Esti sigur? Un bărbat obisnuit să meargă încolo si-ncoace.

- Nu ţi-am spus că e pentru prima oară în viaţă când mă simt ca acasă?

- O, Brad!

- Dar nu din cauza locului, draga mea. Ci a ta!

- Iar locul meu e cu tine. Faci atâtea compromisuri, iar eu o să am si meseria, si pe tine. E corect?

- Nu-ţi face griji. Si eu mă lansez în meseria mea, iar o parte o s-o conduc de aici. îţi povestesc mai târziu.

Acum, doar săruturile si îmbrăţisările lui contau si se lăsă învăluită din plin.

Epilog

Paula stătea în loja destinată familiei Vandercamp, alături de domnul Vandercamp senior, pe terenul de polo. Era prima oară când asista la un joc, Cupa de Argint, care în mod tradiţional se juca în ajunul Anului Nou, în scopuri nobile. Chiar începutul partidei o entuziasmă atât de tare, încă de când jucătorii, asemănători şi aliniaţi în uniformele lor, îşi făcură apariţia pe câmpul de joc. O scenă impresionantă, însă privirea îi era aţintită asupra unui singur bărbat - Brad; acesta purta pantaloni albi mulaţi, un tricou dungat, şi cască asortată. Cizmele maro se înfigeau în burta lui Casper, iar imaginea lui călare aproape că-i tăia răsuflarea.

- Arată atât de mândru şi de elegant, zise fata. Nu e de mirare că i se spune prinţul.

- Nu, draga mea, zâmbi bătrânul. Porecla şi-a câştigat-o pentru felul cum conduce jocul.

Foarte posibil, realiză ea pe parcursul partidei. Brad aluneca maiestuos printre ceilalţi, ca si prin mulţimea de căsti. însă cu greu se putu concentra fata, oricât de răbdător îi explică domnul Vandercamp regulile.

- Uluitor, zicea, cum caii parcă simt.

- Caii de polo sunt special alesi. Combină toate calităţile celorlalte rase, în special viteza cailor de curse, cu inteligenţa celor arabi.

- Aveţi dreptate, rosti ea, si mai impresionată.

în tot acest timp, nici măcar nu realiză că era urmărită.

- Mamă, îţi spun că e Paula, insista Whitney.

- Nu fi ridicolă. Paula e acasă. Sau acolo ar trebui să fie, se încruntă. Nu înţeleg de ce nu era acolo când am ajuns!

- Nu ne astepta până mâine, zise Rae.

- Corect! sări sora ei. Noi ne-am scurtat vizita după ce Sheila ne-a sunat si ne-a spus că partida e azi. Deci, Paula s-a gândit că e o ocazie să facă ce vrea!

- Dar ce naiba să caute aici? se întreba doamna Ashford.

- Se dă în spectacol! Dar sunt curioasă de unde si-a luat costumul acela splendid si de unde a pus mână pe tipul care are acces la lojă.

- Stă la lojă? Toate lojile sunt pline. Cel puţin cea a lui Sally era neîncăpătoare si pentru noi, exclamă doamna, ridicându-si ochelarii pentru a observa direcţia respectivă. Nu văd cum...Pentru Dumnezeu! Ai dreptate. E Paula. Cum de.?

Jocul terminat, mulţimea începu să se disperseze. Paula rămase la locul ei, sorbind şampanie, discutând cu domnul Vandercamp, aşteptându-l pe Brad. La un moment dat, zări femeile Ashford apropiindu-se.

"Ah, n-am avut când să le explic. I-am spus lui Brad

că-mi dau demisia, ca să-şi găsească o altă menajeră, şi am s-o fac. Dar aşa."

- Paula! o întâmpină doamna, cătrănită. Ce cauţi aici?

- Am.venit să văd jocul. Aş vrea să vi-l prezint pe.

- N-ai ce căuta aici! sări Whitney. Ar trebui să fii la postul tău. N-am găsit ce să port, şi voiam să-mi faci părul.

- îmi pare rău. Dar se pare că te-ai descurcat. Arăţi prezentabilă, Whitney.

Fata, mai curând bulversată decât surprinsă de remarcă, era pe punctul de a răspunde când Brad intră în lojă, fericit.

- Brad, ai fost fantastic! strigă cea din urmă. M-ai făcut să mă simt aşa de mândră. Trebuie să te felicit, şi-i întinse buzele.

Brad se dădu înapoi pentru a o evita, şi-i luă mâinile într-ale sale.

- Mulţumesc, Whitney, dar victoria se datorează echipei.

Repetă mulţumirile faţă de Rae şi de doamna Ashford, după
care îl prezentă pe tatăl său. Numele Vandercamp stârni un val de admiraţie.

- A, sunt încântată să vă cunosc, zise doamna. Am auzit atâtea despre dumneavoastră şi despre frumoasa

reşedinţă din Balmour.

Urmau mai multe aprecieri însă se opri brusc văzându-l pe
Brad îmbrăţişând-o pe Paula.

- V-a spus Paula noutăţile? interveni tânărul.

Doamna rămase cu gura căscată.

- Ce anume? zise Rae.

- Paula mi-a acceptat cererea în căsătorie.

- Nu se poate! explodă Whitney. Nu se poate s-o fi întâlnit.Adică, de unde o stii? Este menajera noastră. N-ar trebui să.

- Taci, Whitney! o apostrofă mama ei, spre iritarea fetei.

Mamie Ashford ignora complet stările de nervozitate ale fetei
sale, absorbită doar de situaţia în sine.

- O, Paula, draga mea! Minunat! si o sărută. E parte din familie, stiţi, se întoarse spre domnul Vandercamp. Precum o altă fiică. Măi să fie, va trebui să ne agităm pentru nuntă acum. Trebuie s-o facem la noi, iar fetele mele au să fie domnisoare de onoare. Ca-ntre surori, stiţi. Vedeţi, fetelor, Paula va deveni o Vandercamp si va sta la Balmour între lorzi.si doamne alese, bineînţeles. Iar când o vom vizita, o să ne distrăm pe cinste. Nu trebuie s-o abandonăm pe Paula noastră.

Sfârşit